XXI. évfolyam 14. szám **Ára: 1 forint** *1965. április 8*

Ludas Matyi

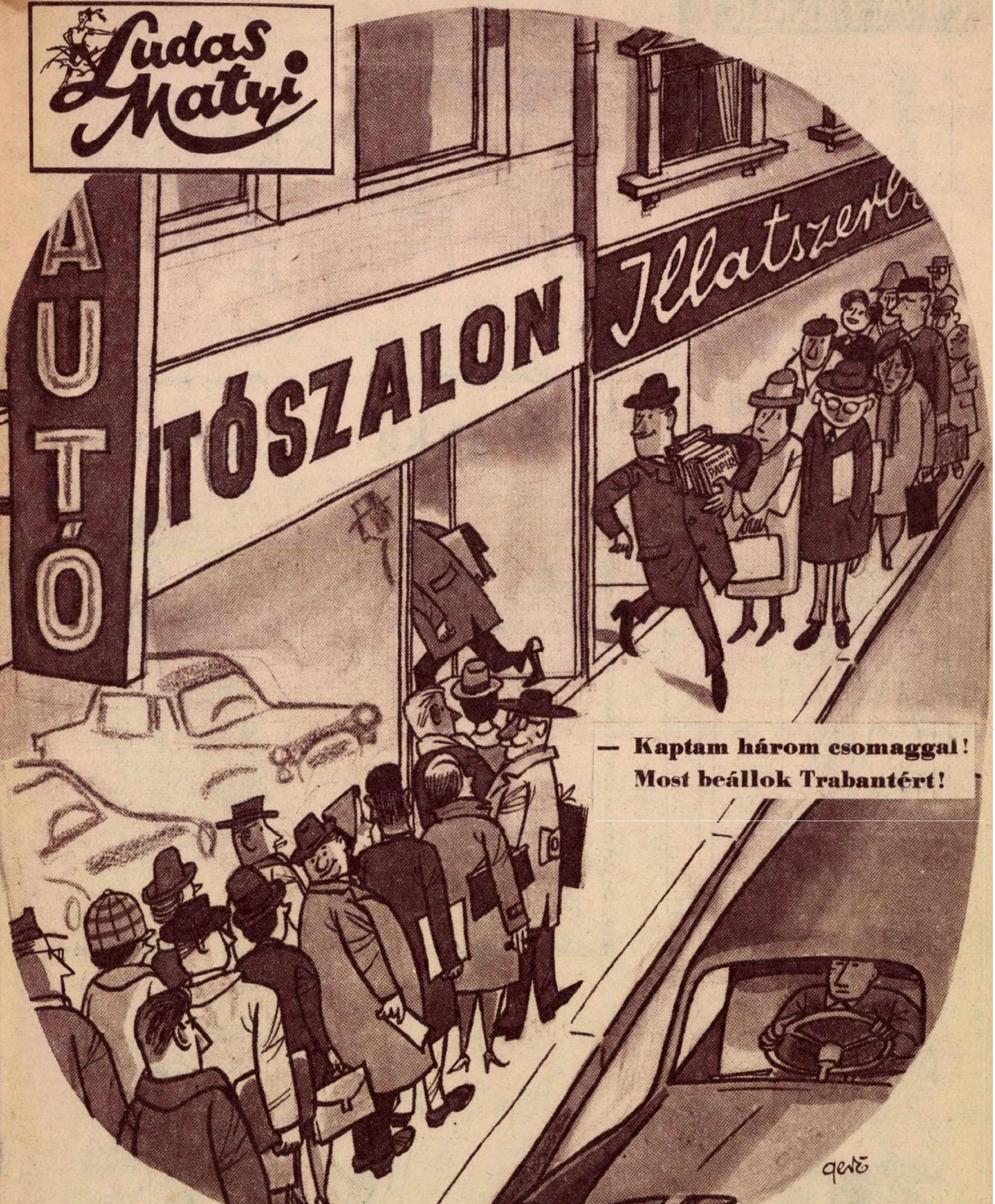
AUTÓ
TÓSZALON
Illatszer
PAPÍR

— Kaptam három csomaggal! Most beállok Trabantért!

Gerő Sándor rajza

OLVASÓINKHOZ

A Ludas Matyit előállító színes rotációsgép teljes generáljavítása miatt lapunkat körülbelül fél évig más nyomdatechnikai eljárással kell előállítanunk.

Új típusú karosszék

Várnai György rajza

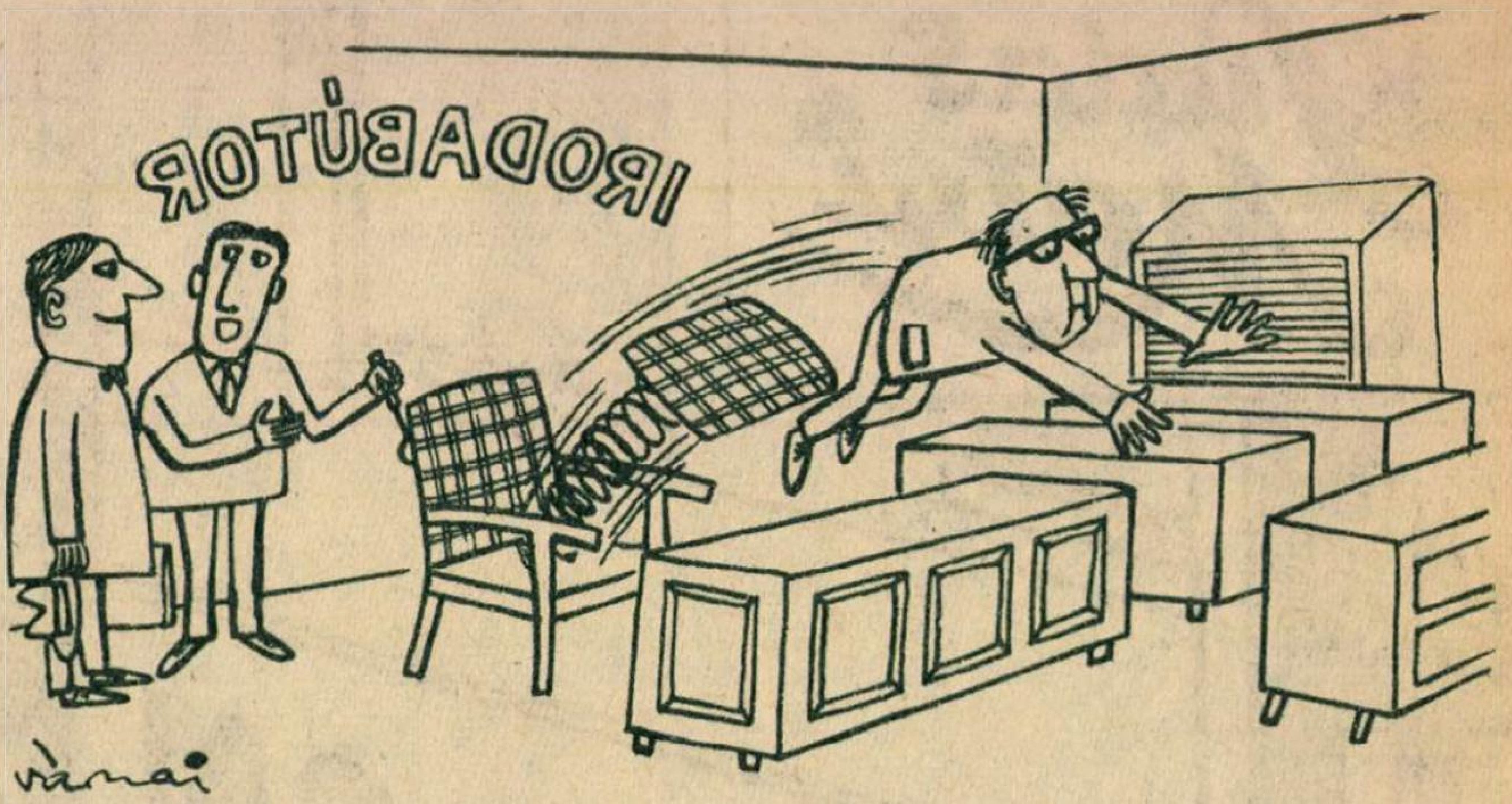

elmozdíthatatlan vezetők részére

Meglepetés

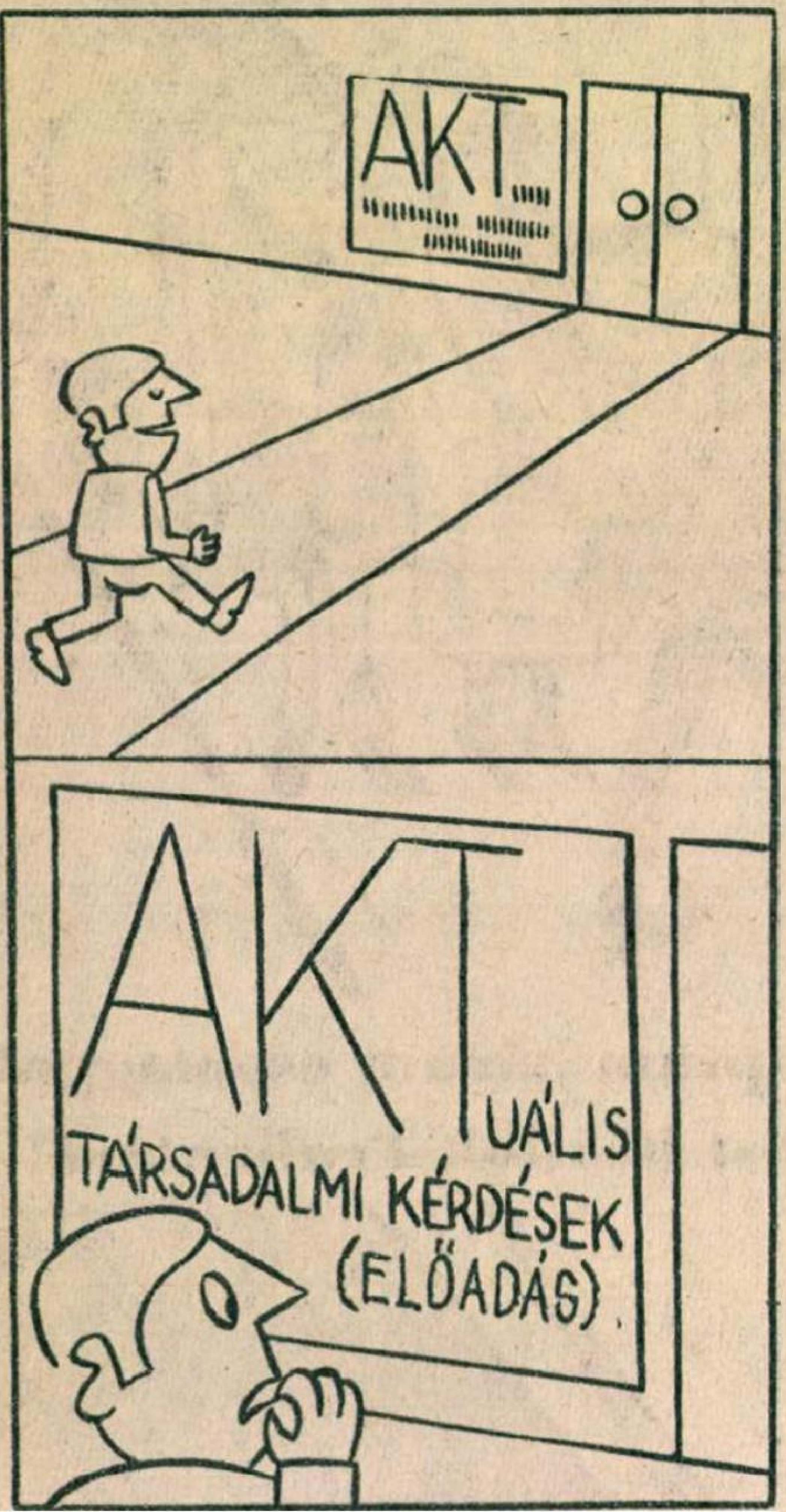

a hideg tűzhányó

Két vulkán állt egymással szemben,
Közöttük szélseperte völgy.
Egyik fiú volt, míg a másik
Természetesen szende hölgy.

A hegy-kisasszony hósipkája
Ezüstfehéren csillogott,
Mintha az ég hullajtott volna
Reá egy fényes csillagot.

A hegy-fiú meg így füstölgött:
„Az én szívem rom, omladék,
Egyetlen vágyam, hogy kegyednek
A hegylábához omlanék."

„Az ön gerince szépen ívelt,
Hegyháta szintén kész remek . . .
Ha látom, bennem forr a láva,
Amit remélem, észrevett."

De itt kitört a vulkán-lányka:
„Elég, elég! . . . Nem hallgat hát el?
Hiába kezd itt olvadozni!
Aszfaltbetyár! . . . Szemtelen kráter!"

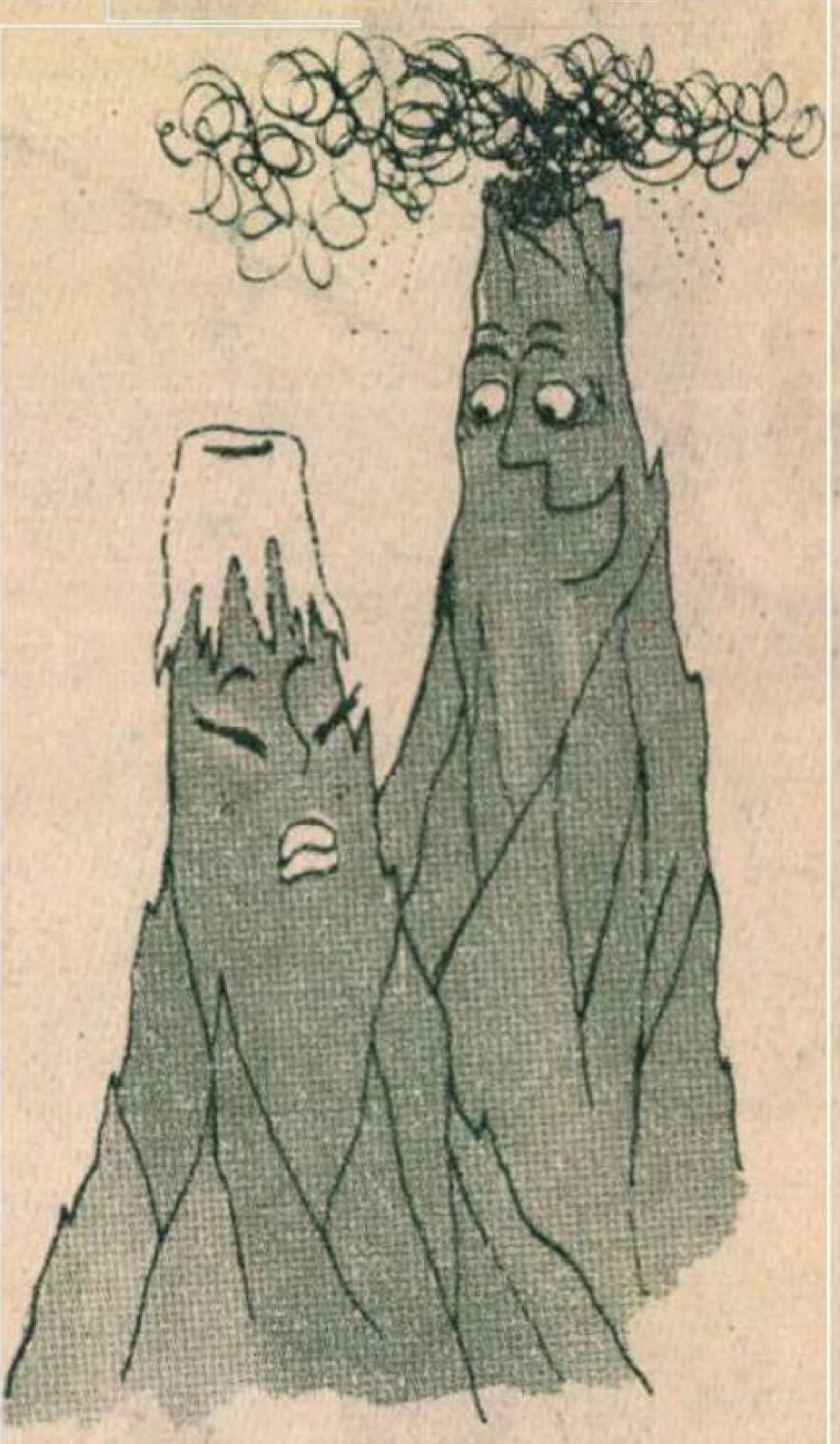

Szőnyi Zoltán

Jó kolléga

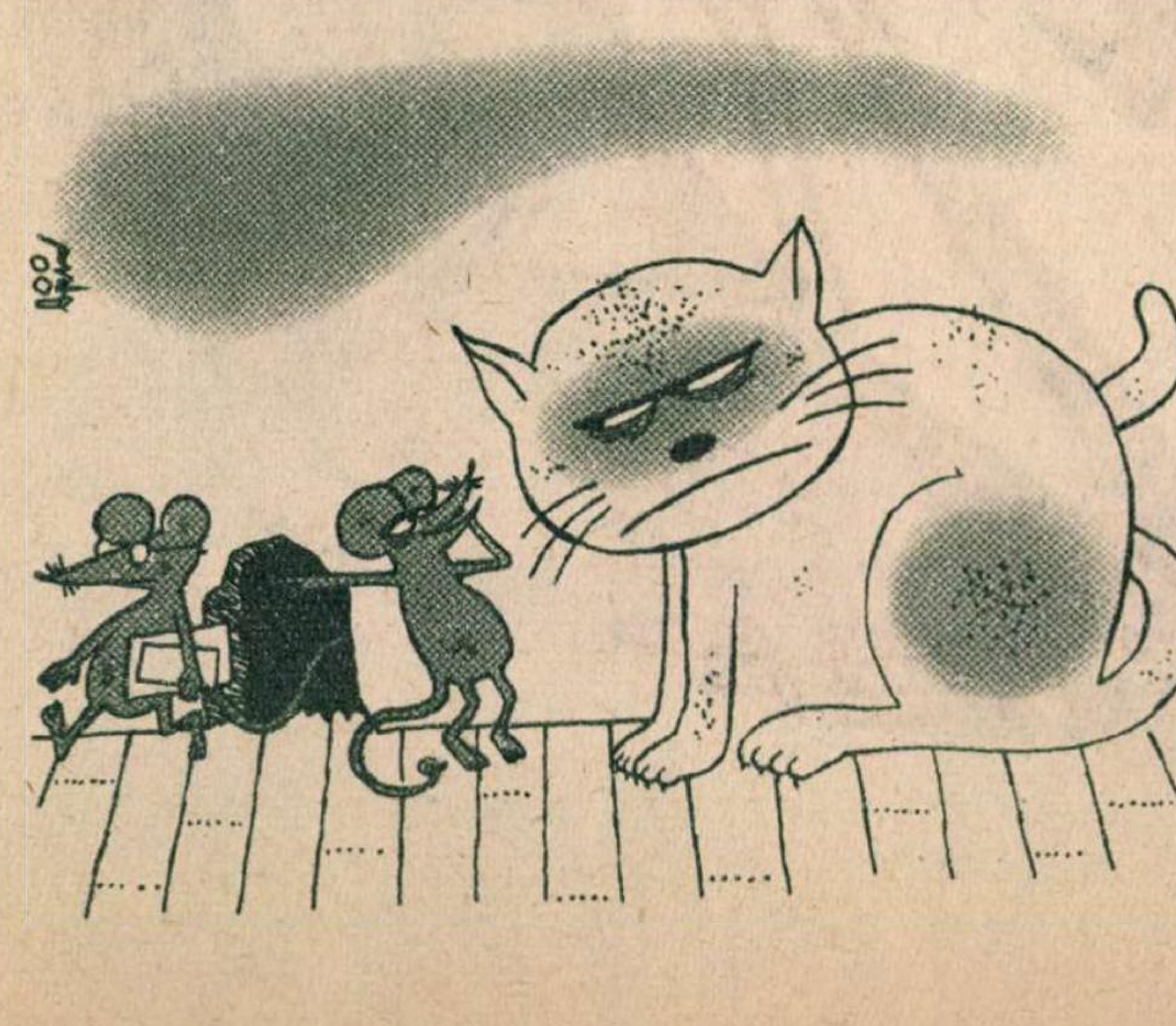

Ágnes asszony

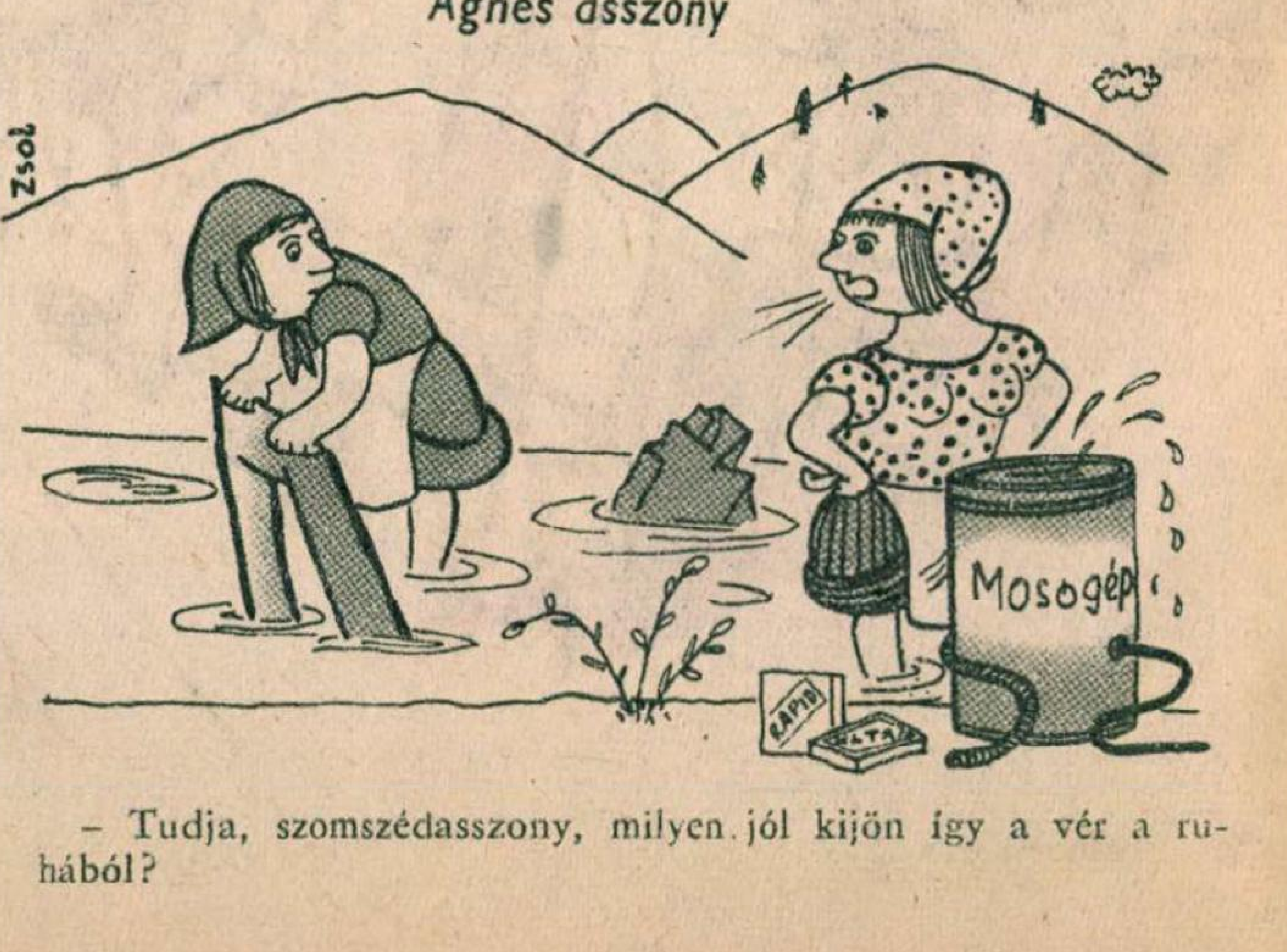

– Tudja, szomszédasszony, milyen jól kijön így a vér a ruhából?

MUNKARUHA

A Bizományi Áruház felvevőhelyén dühöngött a csúcsforgalom. Megunt és feleslegesnek vélt ruhadarabjaikkal kezükben várakoztak az ügyfelek. A sor csak lassan haladt előre. Egy középkorú férfi fiatal szomszédnőjével elegyedett szóba:

– Tudja-e, hogy évente több ezer munkaruhát adnak el a bizományi boltokban, és főleg az ócskapiacon. Vannak gyárak, melyek jelzéssel látják el a munkaruhákat, de azt tulajdonosaik zseniálisan, a modern vegyészet módszereivel eltüntetik.

– Felháborító! – mondta a nő. – Eladni a munkaruhát? Én erre sohasem lennék képes!

– Hol dolgozik? – érdeklődött kíváncsian a férfi.

– Akt-modell vagyok a Képzőművészeti Főiskolán!

G. Sz.

Ez a helyzet

Szűr-Szabó József rajza

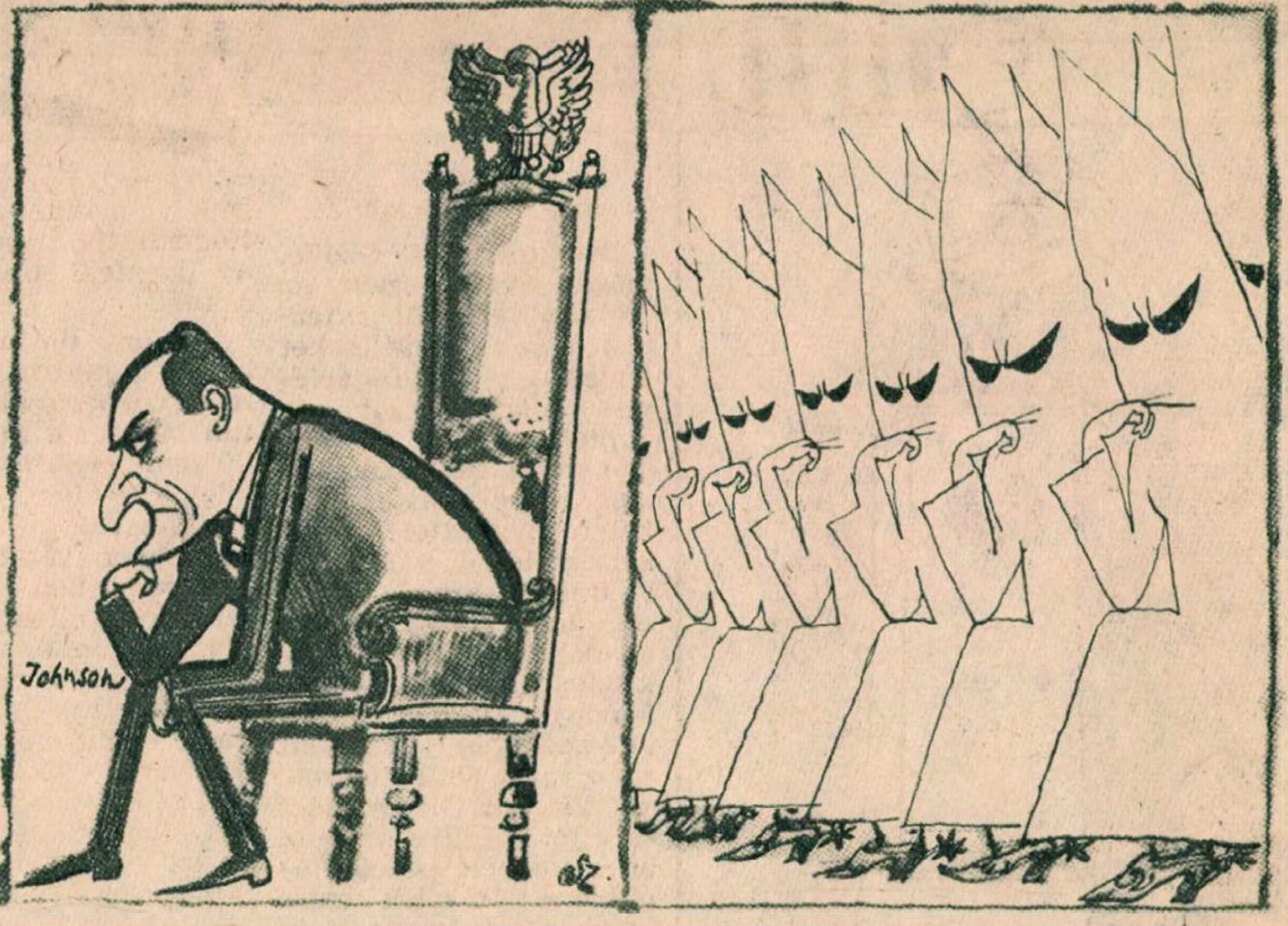

– Meg kellene szüntetni a Ku Klux Klant...

– Meg kellene szüntetni Johnsont...

Egy magabiztos ember

Éppen a folyosón loholtam a jelzőkészülékhez, midőn az épületigazgató, Jászberényi Káró Katona barátságosan megállított.

— A jelzőkészülékhez rohanok — hadartam sietve —, ugyanis mindjárt felrobbanunk a kazánházból kifolyólag, és kérdés, hogy egyáltalában nem késtem-e el máris a riasztással.

Szavaimra Jászberényi Káró mindkét kezemnél fogva megfogott és behúzott a szobájába maga után.

— Most fújja ki magát — szólt rám —, és mondja el nyugodtan, pontosan, hogy mit tud. Elvégre én vagyok itt az épületigazgató, és talán csak megtudhatom, hogy miért akar a vészcsengőhöz rohanni?

— Csak azt tudom — kiabáltam —, hogy a kazánházból füst és gáz ömlik, valamilyen okból, és talán a tartályok is égnek már! Nyissa ki az ajtót, ha nem érezte volna a folyosón a füstöt! Jelzést kell adni!

Erre az épületigazgató lenyomott egy karosszékbe.

— Nem fogjuk mindjárt hebehurgyán felverni a házat — mondta határozottan. — El tudja képzelni, hogy micsoda rohangálás kezdődne itt a vészcsengőre? Csapkodnák az ajtókat, mindent szanaszerte hagynának, kell ez a ribillió!?

— De a tűzőrség ott ül az udvaron, és semmit sem sejt! — hebegtem.

— Miből gondolja? — csapott le rám élesen Jászberényi Káró. — És ha előbb tudták mint maga?! Miért képzeli, hogy éppen ők ne vették volna észre?

Legalább a telefonon szóljunk le, hogy észrevették-e? — ugrottam a készülékhez, de a kezemre ütött.

— Ez a legnagyobb bizalmatlanság lenne a részünkről! — szólt rám ingerülten.

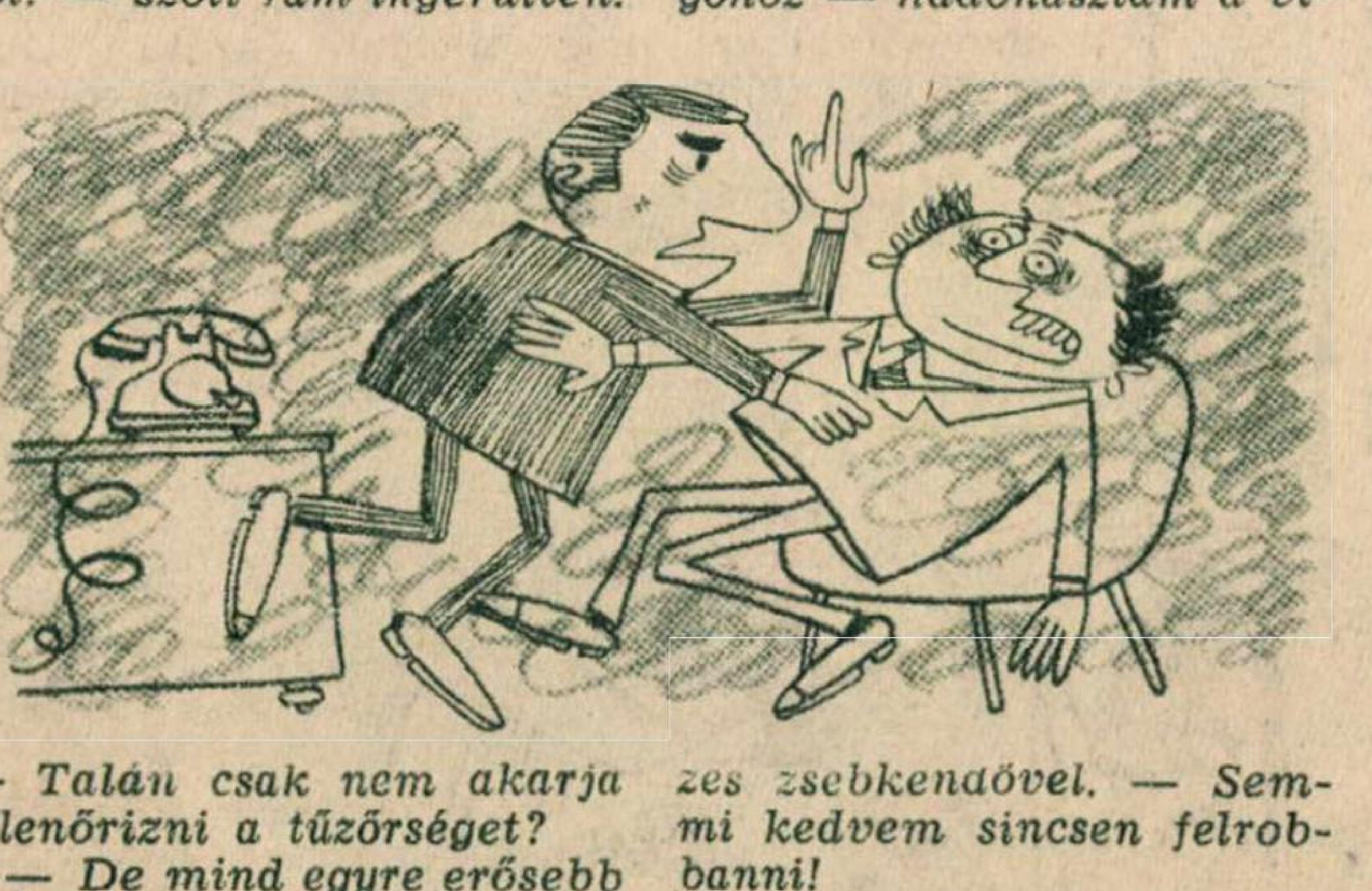

— Talán csak nem akarja ellenőrizni a tűzőrséget?

— De mind egyre erősebb a füst! — kiáltottam. — Már itten is érezni a szagát! Nem érzi?!

Az épületigazgató felelet helyett fehér zsebkendőt húzott ki a szivarzsebéből, bemártotta egy vizeskancsóba, és az orromhoz nyomta.

— Tegye az orra elé — mondta békülékenyen —, akkor majd nem fogja érezni. — Aztán sóhajtott. — Nehéz ember maga. Én nem ellenzem, hogy foglalkozzunk ezzel a füsttel. Hívja fel rá a figyelmet, nem bánom, mondjuk a Vállalati Híradóban.

Kinyitotta az ablakot, mert a szobában már nagyon erős volt a füst és a gázszag.

— Engedjen a vészcsengőhöz — hadonásztam a vizes zsebkendővel. — Semmi kedvem sincsen felrobbanni!

— Bolond beszéd! — kiáltotta az épületigazgató, és köhögési roham fogta el. — Nevetséges izgatottság — fulladozott. — Én akkor sem fogom elveszíteni a fejemet, és nem fogok felülni a füstszagnak, és nem fogok vészjeleket adni, hanem ha úgy látom, hogy szükséges, és hogy helyénvaló, akkor majd összehívok egy röpgyűlést, vagy megfogalmazok egy körlevelet, de annak is meg lesz a módja, és nem keltek izgalmat, és nem csengetem teli az épületet a vészcsengővel, és előbb számolok hu-hu-húszig... — köhögött, és egészen zöld volt az arca az oxigénhiánytól.

Láttam rajta, hogy nincsen több ereje ahhoz, hogy visszatartson, ezért kiugrottam a folyosóra, de már nem jutottam el a vészcsengőig, mert egy nagy mennydörgéssel felrobbantunk, az egész épület elröpült, aztán visszaesett a földre. Elég nagy munkámba került, míg a rám szakadt tizenhárom emelet alól kimásztam. Egy kicsit pihentem még egy fél radiátoron, mikor megmozdult előttem a törmelékhalom, és fújtatva előmászott Jászberényi Káró Katona is. Felállt és dühösen nézett rám.

— Ezt megcsinálta! — mondta sötéten.

— Mit csináltam meg? — kérdeztem hápogva, mert a szájam még tele volt mészporral.

— Hogy mit csinált? — mondta sötéten az épületigazgató. — Hát azt, hogy felrobbantotta az épületet. Hiába tartottam vissza, kiszökött, és felrobbantotta az épületet. Megmondtam — rázta dühösen az öklét —, hogy ne nyomja meg azt a vészjelzőt!

Ingerülten leporolta a nadrágját, és elsietett.

Somogyi Pál

Szoborterv karrieristáknak

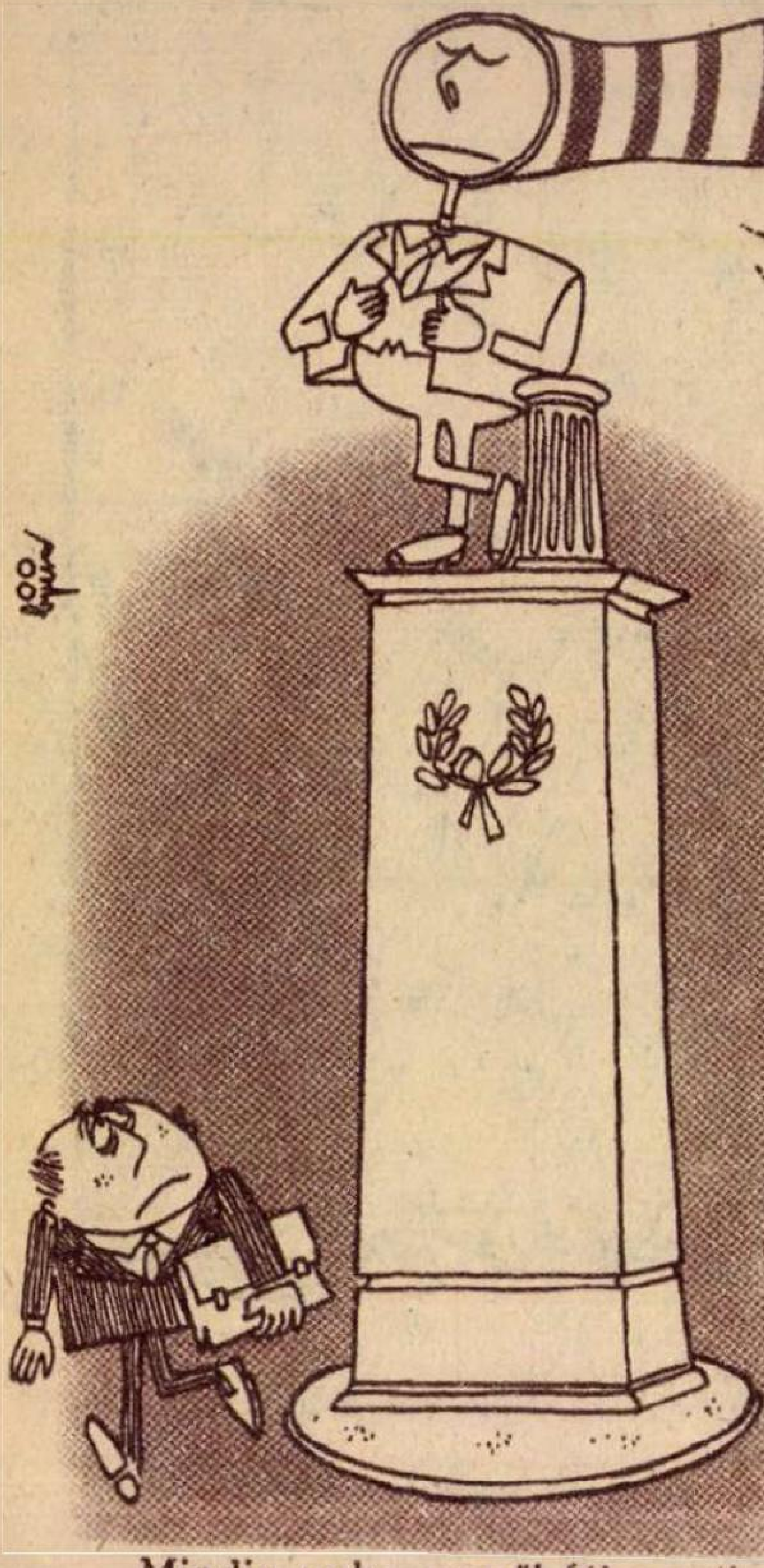

Mindig tudta, merről fúj a szél.

Párbaj

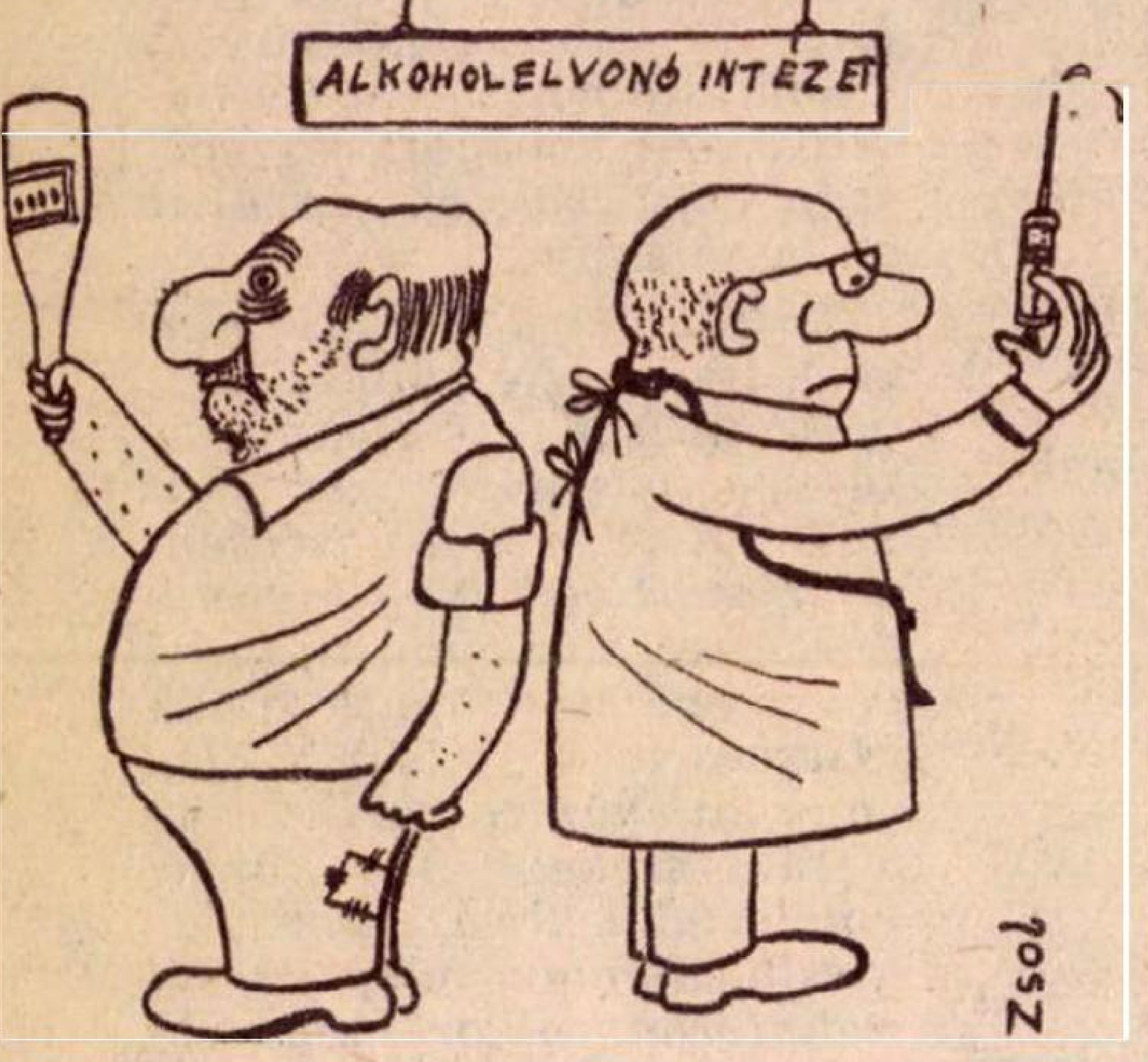

LEVÉL a fegyelmiről

Igazgató Kartársam!

Beosztottja, Gizike, másfél évvel ezelőtt, az ön által vezetett intézményben visszaéléseket leplezett le. A visszaélések főkolomposát ön büntetés nélkül, csendben eltávolította, és nagy megértéssel más munkahelyre helyezte. Erre a kétségtelenül tapintatos eljárásra azért került sor, mert meg akarta akadályozni, hogy az ügy kiszivárogjon, ami — véleménye szerint — az intézménynek könnyen rossz hírét kelthette volna. Viszont Gizike ezért és ettől kezdve vált az ön szemében összeférhetetlenné. Gizikét most át akarja helyezni, s ez okból fegyelmi eljárást indított ellene.

Én az ön helyében nem állítanám Gizikéről, hogy összeférhetetlen, hanem megdicsérném, amiért alkalmat adott önnek a visszaélések felszámolására.

Én az ön helyében nem mondanám azt sem, hogy Gizike engedély nélkül hagyta el napközben a munkahelyét. Gizike ugyanis egyszer, munka közben hirtelen rosszul lett, verejték gyöngyözött az arcán, és ön engedélyt adott neki a távozásra. Persze, Gizike ezt nem tudja bizonyítani, de ön sem tudja bizonyítani azt, hogy beosztottja valóban engedély nélkül távozott. Rendszerint nincs tanú az ilyenféle beszélgetéseknél.

Én, az ön helyében, nem hajtogatnám azt, hogy Gizike szabálytalanul látta el a munkáját. Ő sem tagadja ugyan, hogy régebben, egyetlen alkalommal, csekély mértékben vétett az ön intézményében uralkodó szabályok ellen, de ebből sem önnek, sem az intézménynek nem származott kára. Ön akkoriban enyhe szemrehányással napirendre tért a dolog fölött, tehát Gizike indokoltan vélte elintézettnek az ügyet. De hát ön jól tudja: ügy abból van, amiből ügyet csinálnak . . .

Én az ön helyében nem hivatkoznék arra, hogy Gizikét korábbi munkahelyéről a 29/c pont alapján bocsátották el. Ez hat évvel ezelőtt történt, azóta Gizike megszakítás nélkül önnél dolgozik. De, úgy látszik, a 29/c csak most jutott eszébe önnek. Pedig már nincs is érvényben.

Én az ön helyében elejteném a Gizike ellen felhozott vádakat. Sőt, ilyen és ehhez hasonló ürügyekkel nem is mertem volna fegyelmit indítani ellene. Ha ön Gizikét olyannak látja, mint amilyennek látja, és nem akar vele együtt dolgozni akkor hatáskörénél fogva egyszerűen áthelyezheti egy másik munkahelyre. Tapintatosan, megértően, úgy, mint ahogy áthelyezte azt a beosztottját, akinek Gizike a visszaéléseit leleplezte.

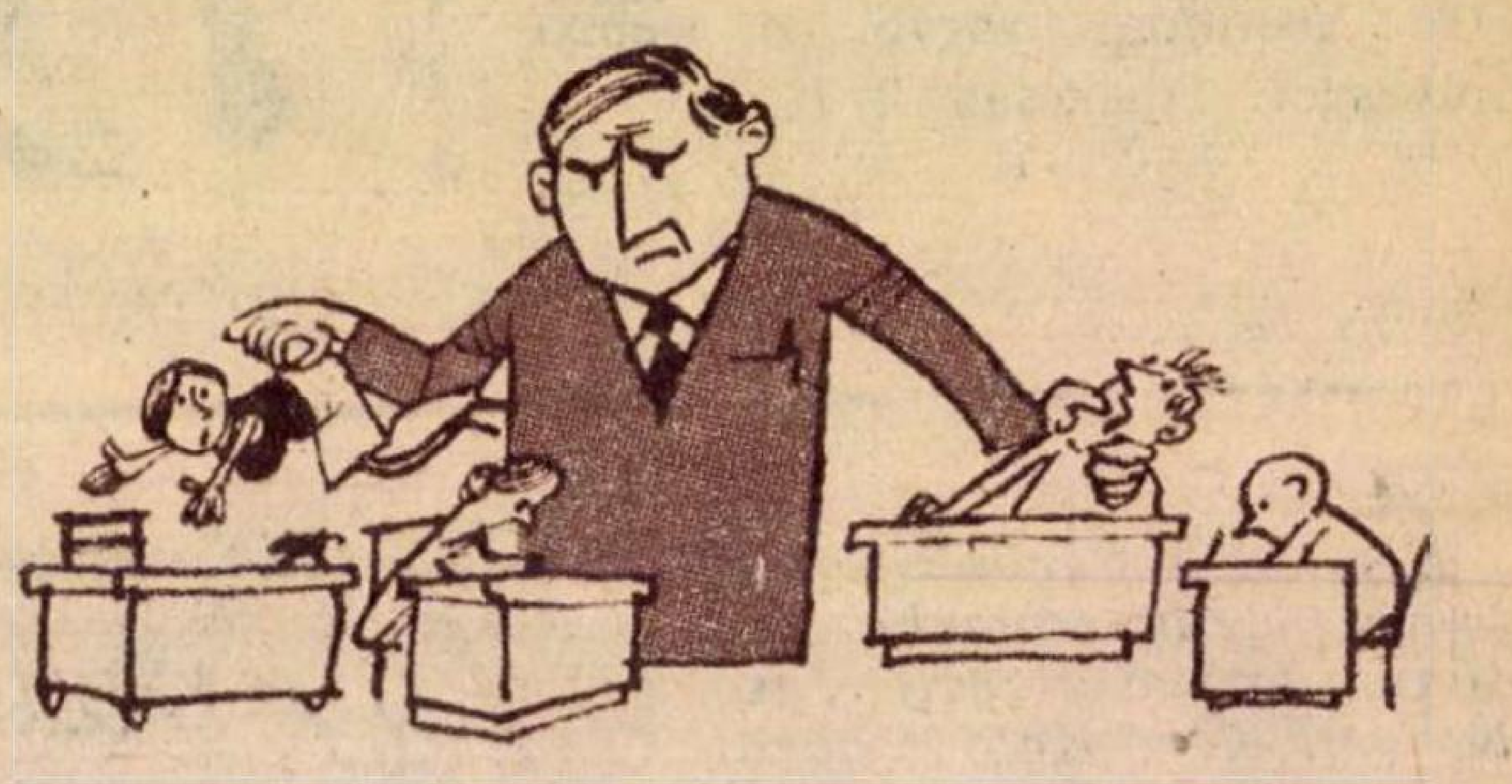

Én az ön helyében így cselekedtem volna, de hát én nem vagyok az ön helyében, és úgy látom, hogy egy kicsit ön sincs az ön helyében . . .

Földes György

A gályán

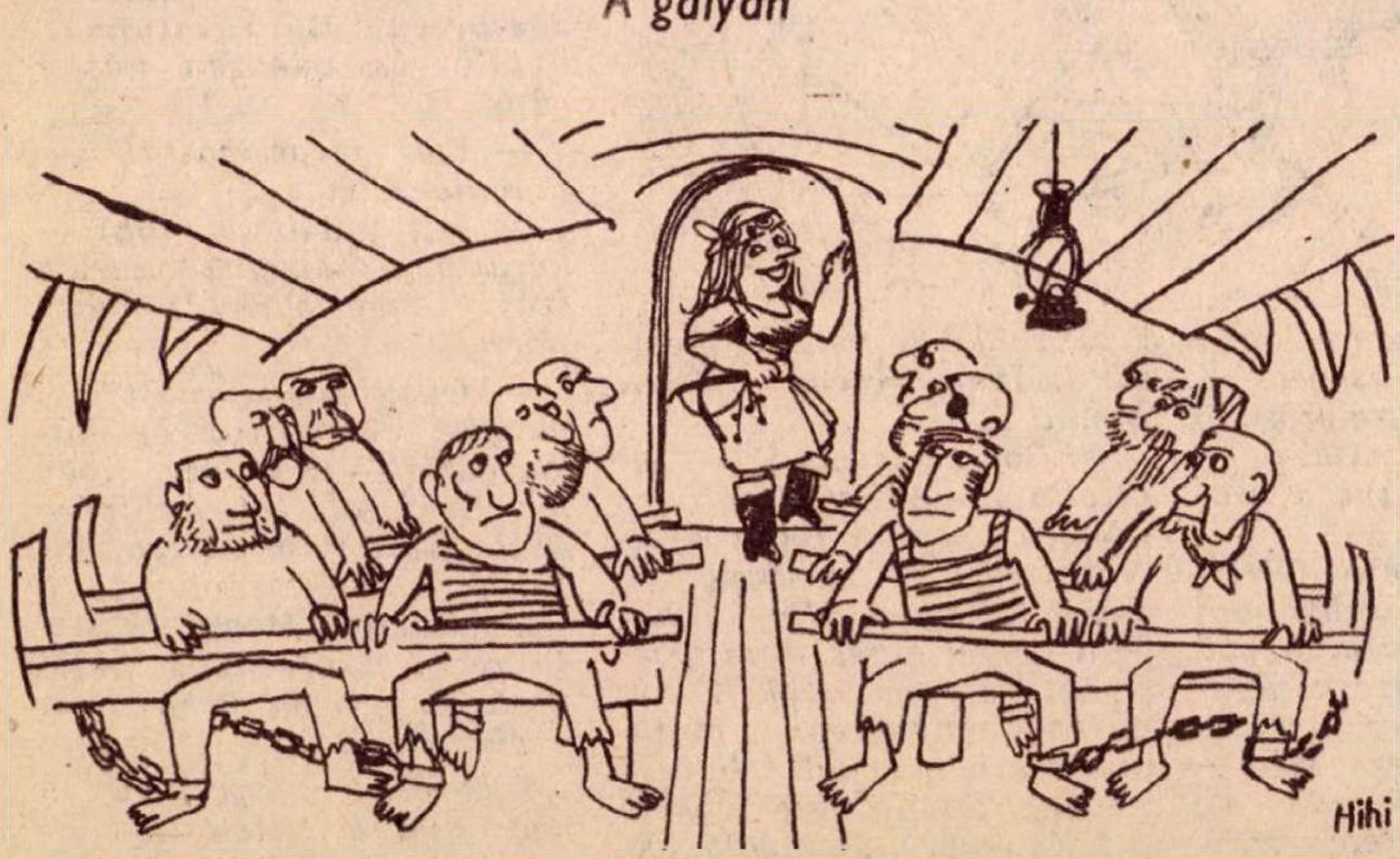

– Főzhetek egy jó feketét? . . .

Nincs elveszett csokoládé!

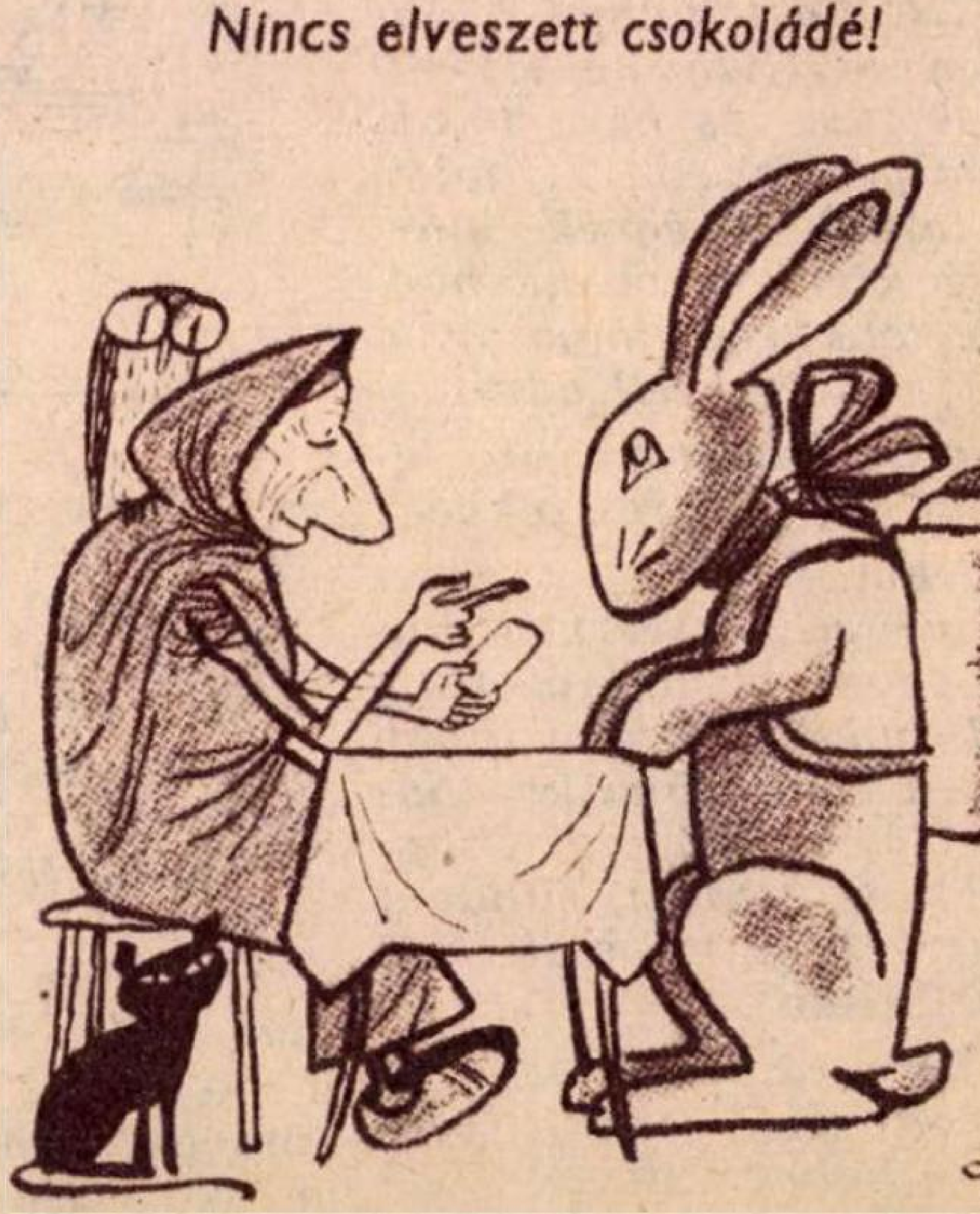

– Előző életét mint Mikulás élte le! . . .

Szűr-Szabó József rajzai

SOK A BŰNÜGYI DARAB

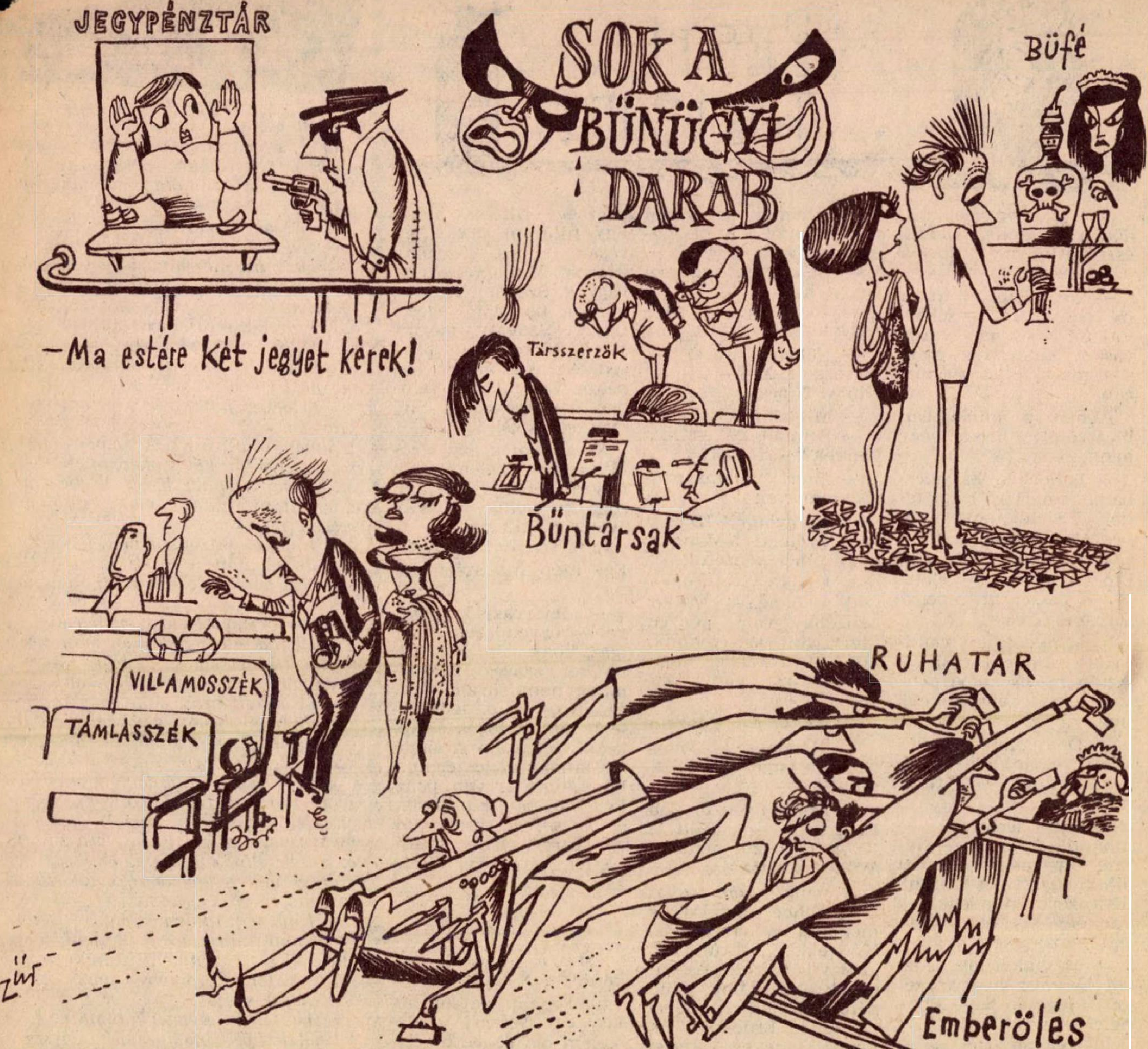

– Ma estére két jegyet kérek!

NÉGY CSALÓDÁS

A televízió múlt vasárnap három rajzos mesével küldte ágyba a kicsinyeket.

Az első mese úgy kezdődött, hogy a csiga megkérte a csacsit, vinné el őt a lagziba, de a csacsi nem vállalta. Kész.

Egy törpéről szólt a második mese, aki lemászott a gesztenyefáról, megnézte magát a tócsa tükrében, és közben a sapkája beleesett a vízbe. Kész.

Egérről mesélt a harmadik rajzfilm. A mogorva, öreg rágcsáló a spájzban él, kolbászok, sonkák társaságában, és a macska sohasem látogatja meg. Kész.

– Mi ez?! – néztem csodálkozva a képernyőre. – Ezek mesék?! Hisz' fikarcnyi cselekmény, mákszemnyi tanulság, mogyorónyi drámai konfliktus sem volt egyikben sem?!

A legnagyobb megdöbbenés mégis akkor ért, amikor felháborodva fordultam Pistikéhez:

– Hát mit szólsz ezekhez a mesékhez?

– Dönölüek vojtak – felelte, és elégedetten totyogott az ágya felé.

Ki ismeri ki magát a mai fiatalság lelkében?!

k. a.

Az utolsó befőttek idején

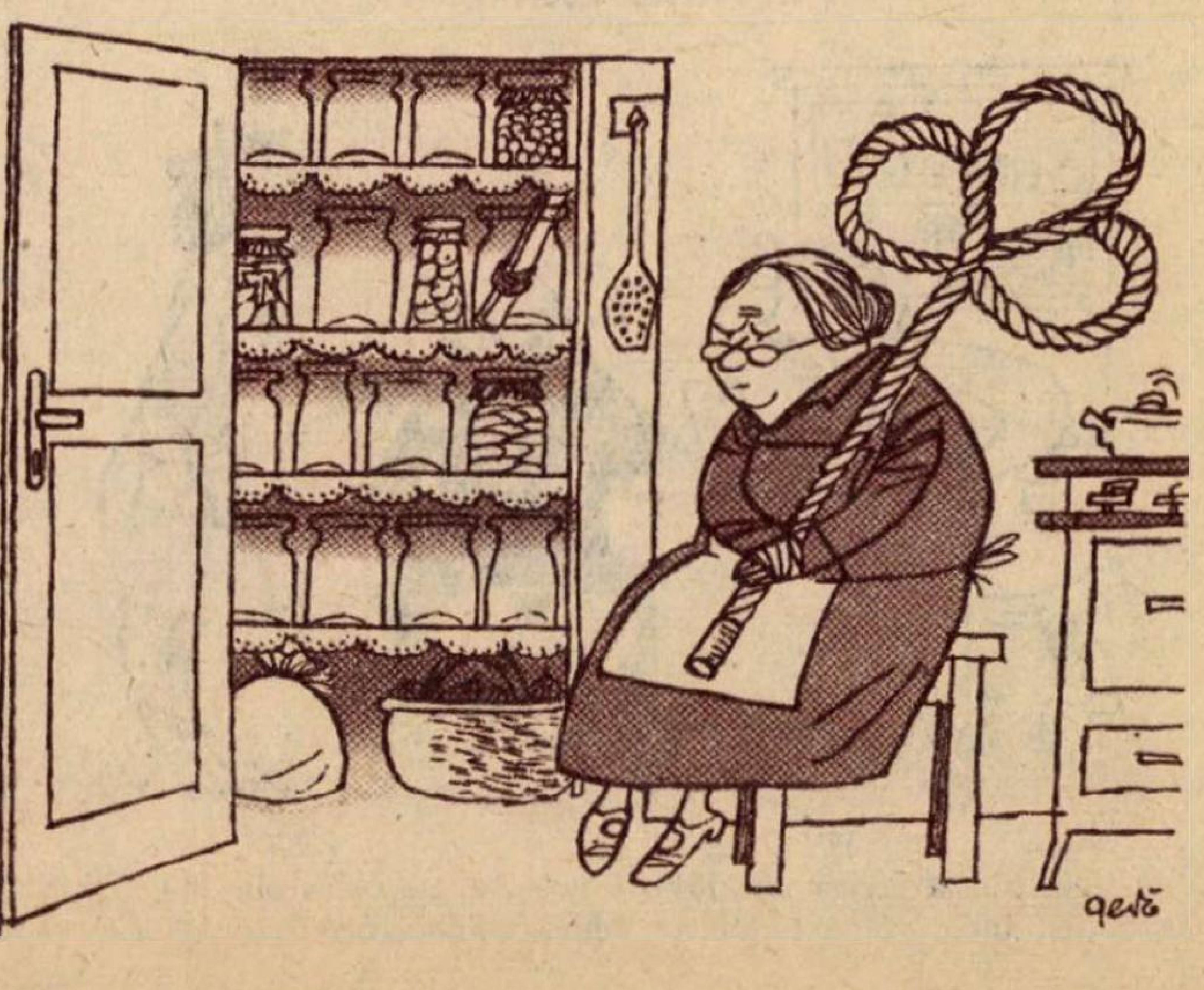

PESTI TÖRTÉNET

X. egy reggelen, midőn a hivatalába indult, észrevette, hogy üres a pénztárcája.

— Uramisten, most mi lesz velem? — sóhajtott fel keserűen. — Egy vasam sincs. Így mégsem mászkálhatok az utcán...

Abban a pillanatban megszólalt benne egy hang:

— Ismerlek, barátocskám, ismerlek benneteket... Sírtok, hogy nincs pénzetek, aztán...

— De nekem valóban nincs pénzem — felelte X. — Tessék, itt a pénztárcám. Üres.

— Mindenki ezt mondja... Mindenki sír... Aztán mégis annyi pénz van az embereknél, hogy...

— De nálam egy vas sincs! — jajdult fel X. — Itt állok egy fillér nélkül...

— Ezt ismerem — mondta a hang. — Nálam egy vas sincs, és itt állok egy fillér nélkül, de azért mindenkinek van egy kis megtakarított pénzecskéje...

— Megtakarított pénzről beszélsz?! — sziszegett idegesen X. — Ebbe bele lehet őrülni!

— Ilyenek vagytok ti, pestiek... Nyafogtok, hogy így nincs pénzetek, úgy nincs pénzetek, aztán rohantok televíziót venni, autót venni, házat venni...

— De én... Értsd meg végre, hogy...

— Jó, jó, mennyi pénzed van?

— Nekem nincs! — vicsorgott X. — Nincs! Nincs! Nincs!

— Mit akarsz venni?

— Semmit... Miből vennék?... Miből?

— Azért valami pénzed csak van...

— Ne gyötörj! Kérlek, ne gyötörj! Mondom hogy nincs pénzem!!

— Nincs? — kuncogott a hang. — Akkor biztosan van pénzed. Mert aki azt mondja, hogy nincs pénze, annak rendszerint van pénze...

— Akkor van pénzem!

— Mondom, hogy van... Ismerlek én titeket...

— Nem bírom tovább! Elég volt! — ordított fel X. — Froclizni nem hagyom magam!

A hang nem szólalt meg többé, úgy látszik, megunta a vitatkozást. X. ekkor eltűnődött: „Hogy is van ez? Az emberek sírnak, hogy nincs pénzük, aztán mégis van pénzük? Érdekes, nagyon érdekes. Lehet, hogy nekem is van? Á, miket beszélek. Hiszen én csak tudom, hogy nekem egy fillérem sincs. Egy fillérem sincs. Egy vasam sincs. Szegény vagyok. Nagyon szegény vagyok. Szegény vagyok, mint a templom egere. Úgy! Szóval megint sírsz! Akkor van pénzed. Aki sír, annak van pénze. Lehet, hogy valóban van pénzem? Sírj még egy kicsit..."

X. sírt még egy strófát, aztán belenyúlt a felsőzsebébe. Valami zörgött benne. Lassan, óvatosan kihúzta...

Egy százforintos volt! Egy szép lila százforintos!

— Meg vagyok mentve! — örvendezett X. — igaz, hogy jobb lett volna két százas. Valószínűleg nem sírtam eléggé. No, majd legközelebb többet fogok siránkozni, mert aki siránkozik, annak rendszerint a bőre alatt is van pénz. Este szépen hazajövök, és összesírok magamnak egy ezrest, vagy kettőt, esetleg háromezer ötszázat...

***

Este a felesége azt kérdezte X-től:

— Tegnap adtam neked egy százast... Remélem befizetted a telefont?

Mikes György

ÍGY A LEGEGYSZERŰBB

– Ne is nézzen rájuk – szólt a kísérőm –, a három legrosszabb munkásunk, se tehetségük, se kedvük a dologhoz, most is mióta mulatnak valamin...

Bosszúsan legyintett:

– Gyerünk tovább.

– No most már láttam ilyet is, mást is – mondtam –, mutasson már kiválóbbakat.

Kísérőm szeme felragyogott:

– Jöjjön csak utánam...

Néhány lépcsőn lementünk, aztán megint fel.

– Odanézzen, a két gép között a sarokban...

Simára fésült ősz hajú ember magyarázott felváltva két gépkezelőnek, majd a harmadik géphez lépett, kézbe vette a lemezt, vizsgálta, és mondott valamit a fiatal munkásnak.

– Látja, ez érti a szakmát, lehet tőle tanulni – mondta a kísérőm. – No, most azt nézze, a középen, az íróasztalnál...

Jól megtermett, kopasz ember kiabált a telefonba – a nagy zajtól nem értettem egy szót sem –, asztala előtt négyen várakoztak paksamétákkal.

– Ez annyit intéz, mint más kettő – mondta a kísérőm, és bal felé fordult. – No még egy pillantást a másik terembe... Ott, igen, ő az; a harmadik. Szemüveges, barázdált arcú férfi gyors mozdulatokkal könyveket csapott fel, logarléccel számolt, az eredményt papírra vetette, és átnyújtotta az asztala előtt ülő ügyfélnek, kezet rázott; és már a következő várakozóhoz fordult.

– Látja – fordult hozzám a kísérőm –, semmi bürokrácia, mindent maga intéz. – Kissé gondterhelt arckifejezéssel hozzátette: – Sajnos, sajnos...

– Miért sajnos?...

– Elérték a nyugdíjkorhatárt, és a takarékossági határozatok egyszerű véghezvitele érdekében, elsején elküldjük mind a hármat.

K. I.

Nehéz eset

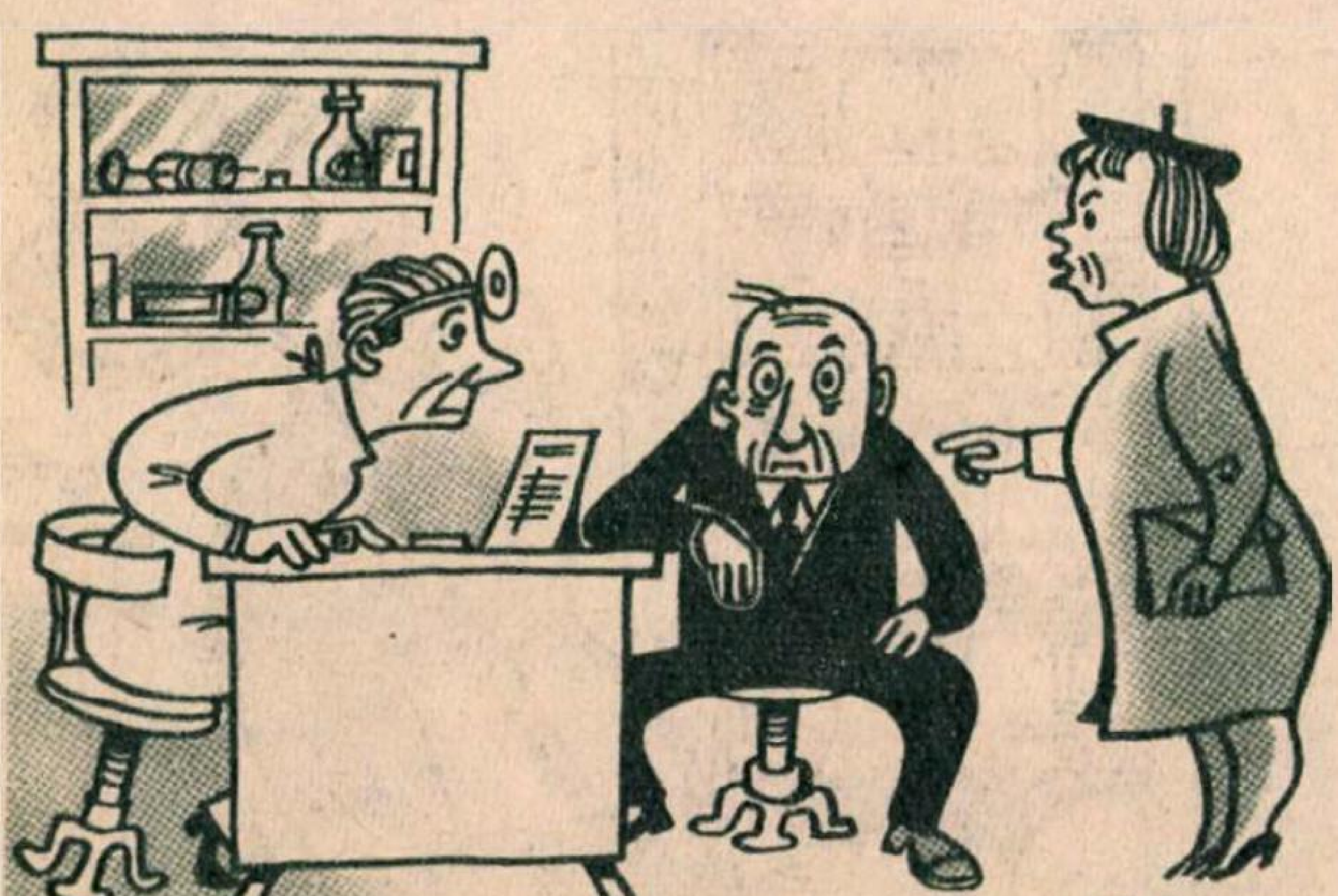

– Segítsen a férjemen, doktor úr! Az emlékiratain dolgozik és éppen most vesztette el az emlékezőtehetségét!

HAZUDIK A HAZUGSÁG-GÉP?

A „New York Herald Tribune" washingtoni tudósítója szerint egy képviselőházi bizottság megállapította, hogy az amerikai igazságszolgáltatásban oly szívesen használt polygraph, az úgynevezett hazugsággép nem mindig mond igazat. A gépbe ültetett izgatott ártatlan emberekről kisüti, hogy hazudnak, viszont hivatásos bűnözők, akik úgy hazudnak, mint a vízfolyás, a gépet is füllentésre veszik rá. A gép általában úgy működik, mint ahogyan a gyanakvó szülő a kisgyerek orrát vizsgálja meg, puha-e. Serdültebb életkorban azonban ez a módszer már hatástalan. Hasonló hiányosságai vannak a polygraphnak. A vallatás gépesítése tehát még sok kívánnivalót hagy maga után.

a mi kis állatkertünk

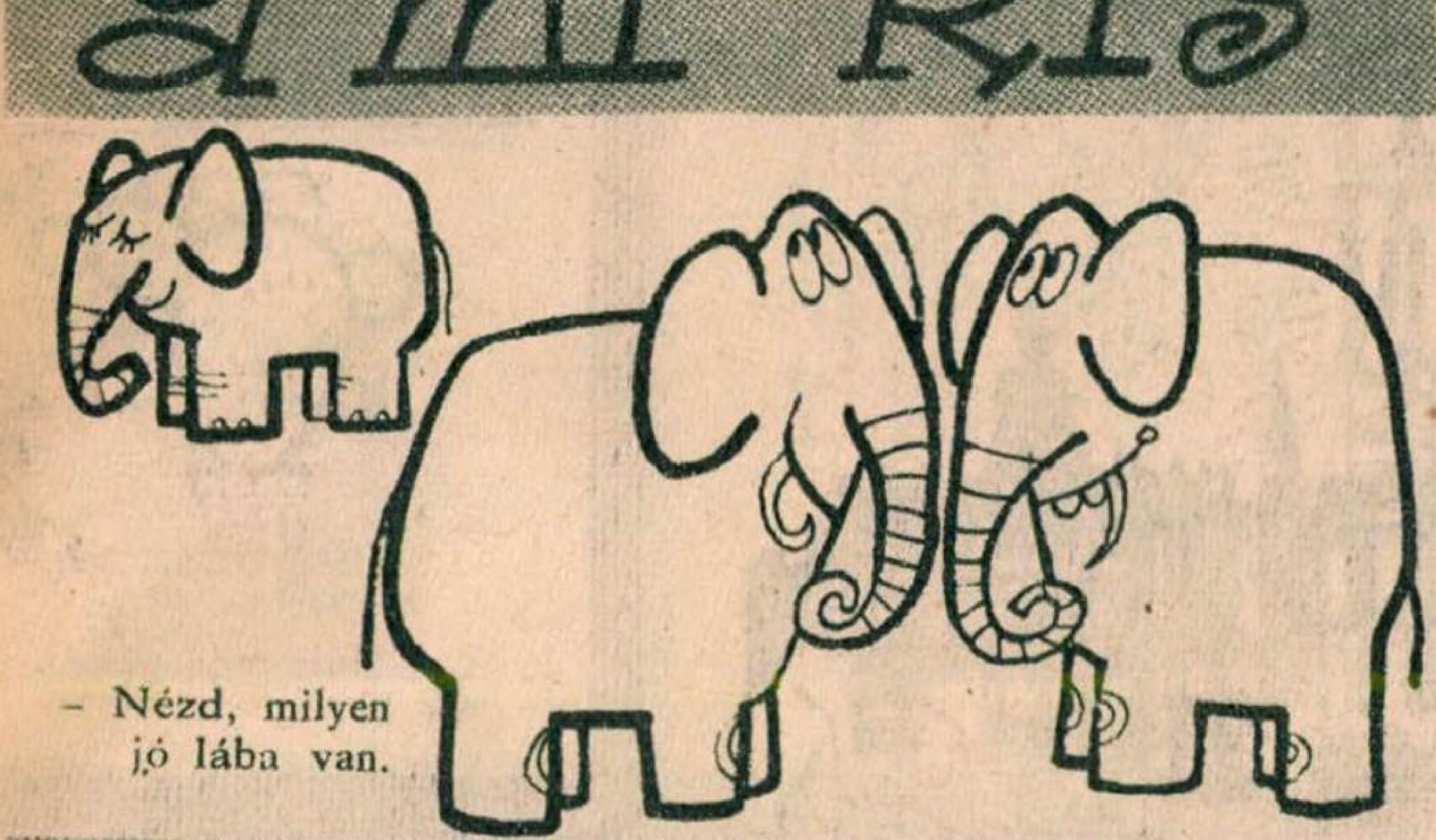

– Nézd, milyen jó lába van.

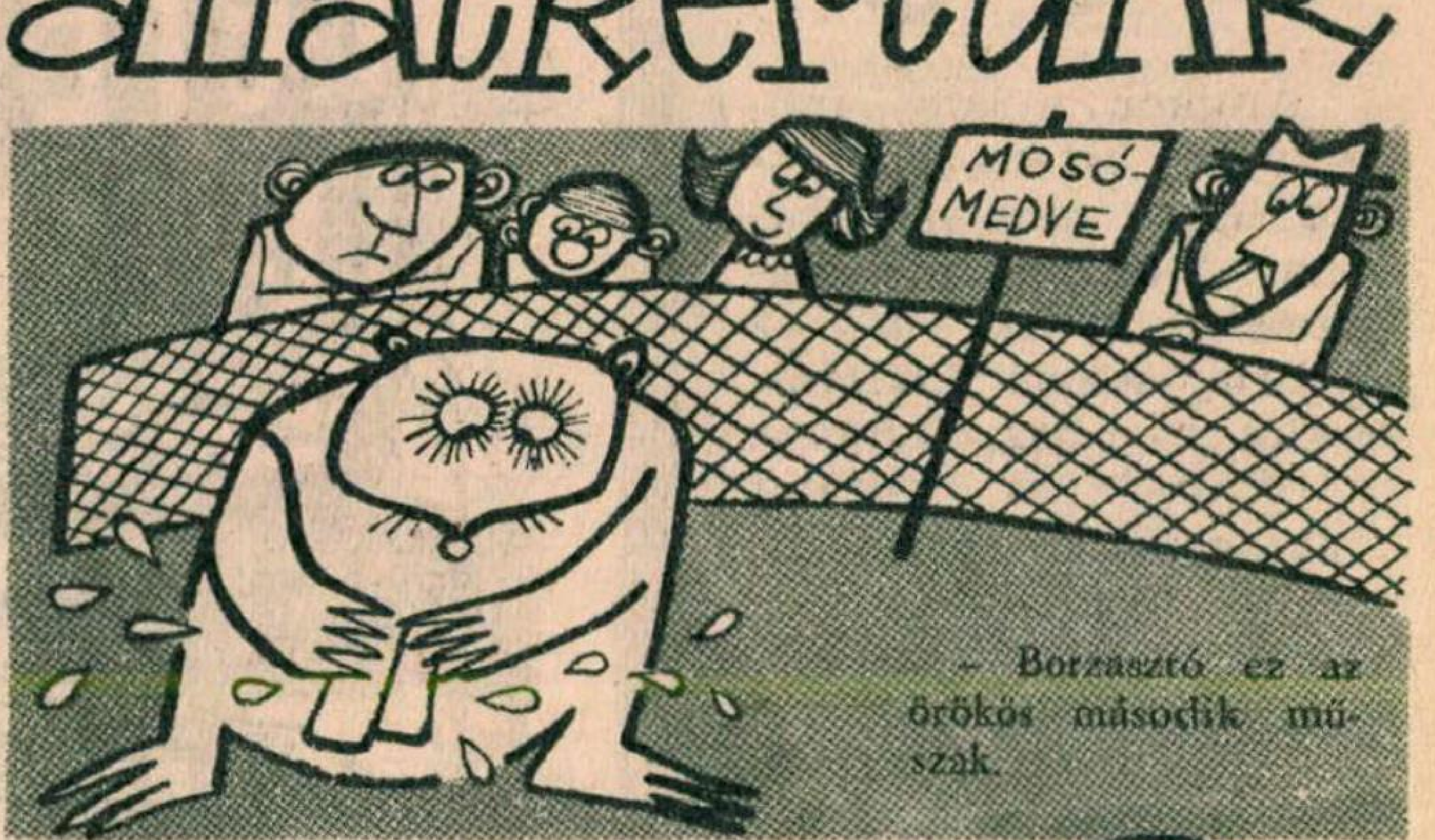

– Borzasztó ez az örökös második műszak.

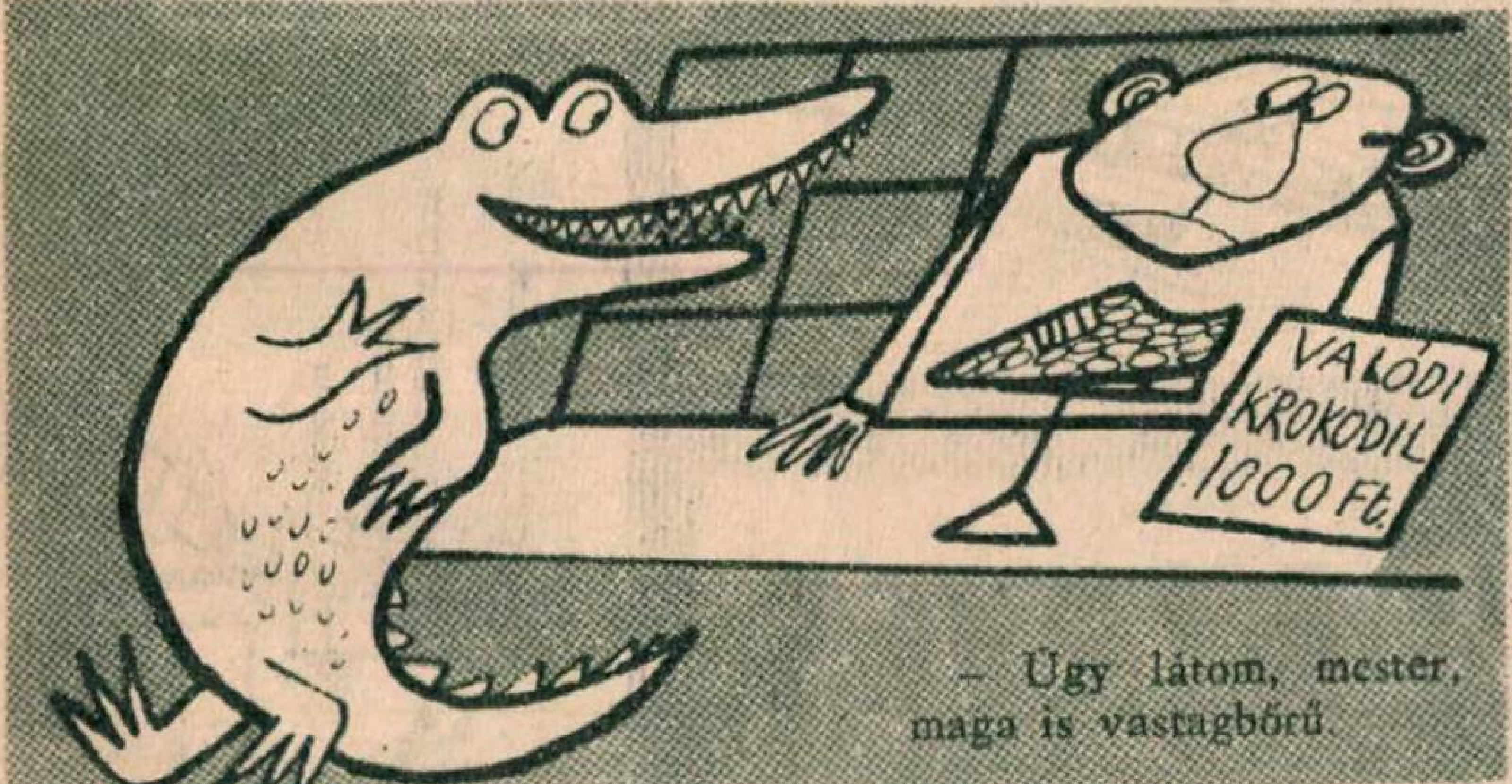
VALÓDI KROKODIL 1000 Ft.

– Úgy látom, mester, maga is vastagbőrű.

– ... Hogy mit kell a vevőktől nyelni!

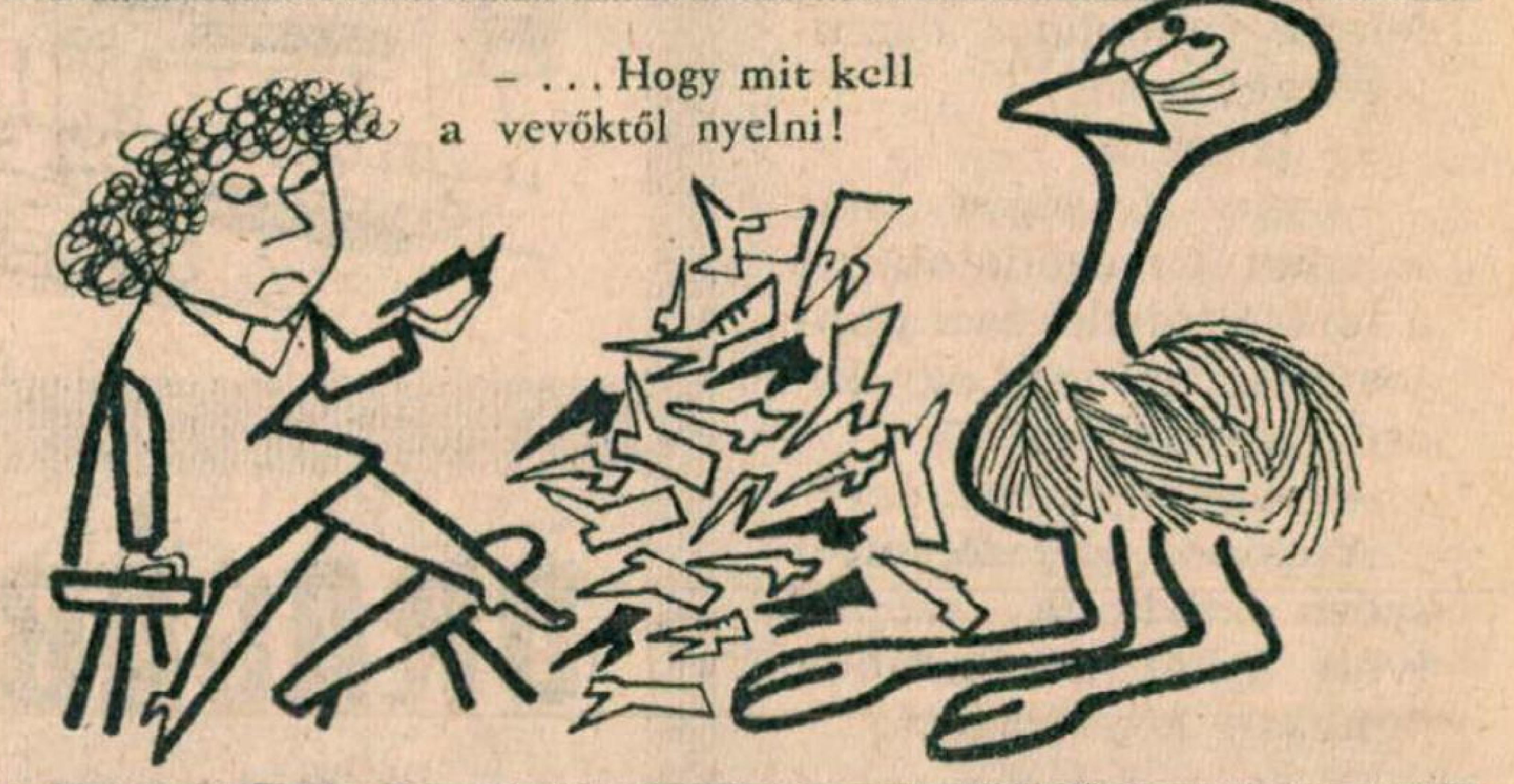

– Úszik a lakás? Na és? ...

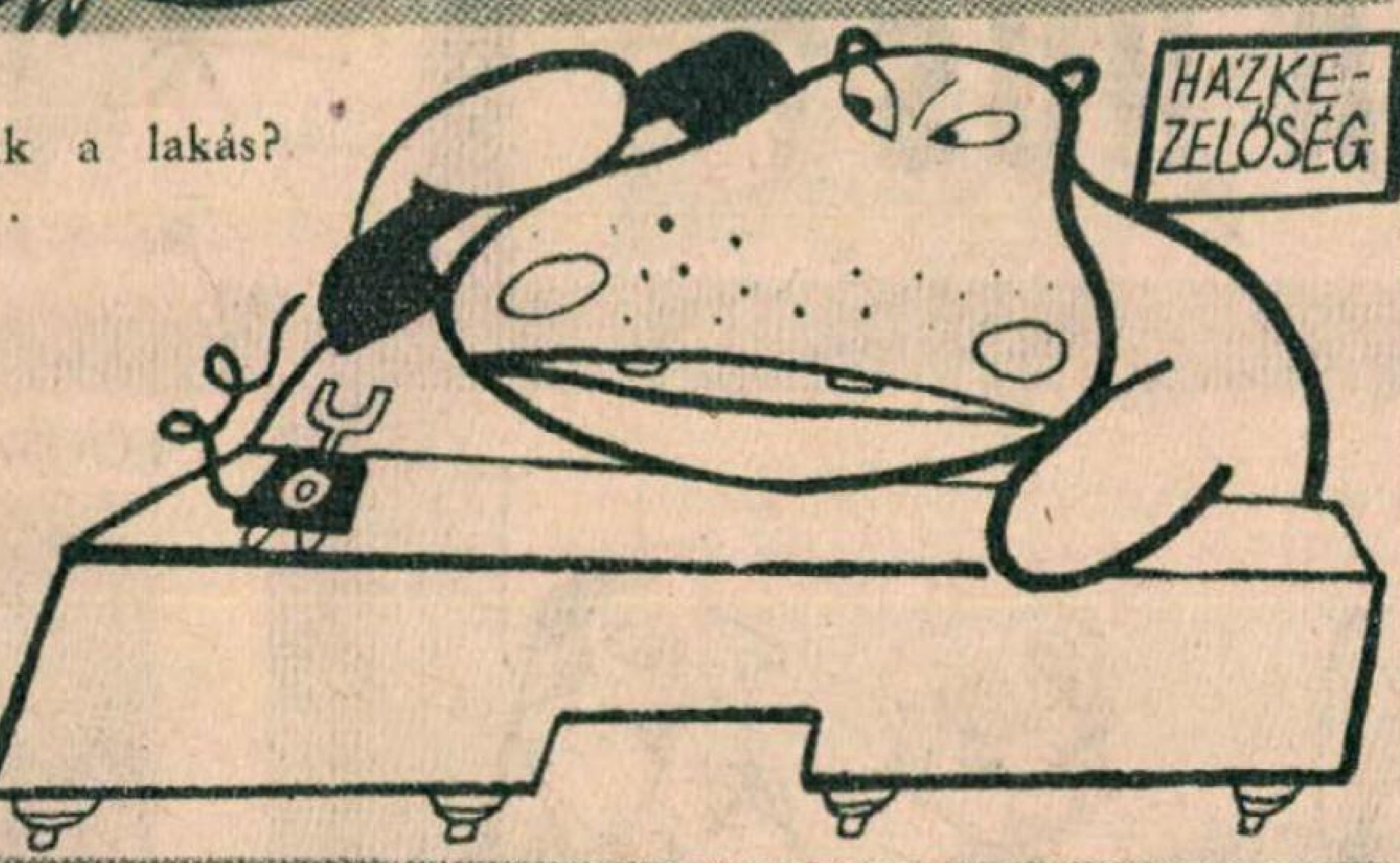
HÁZKEZELŐSÉG

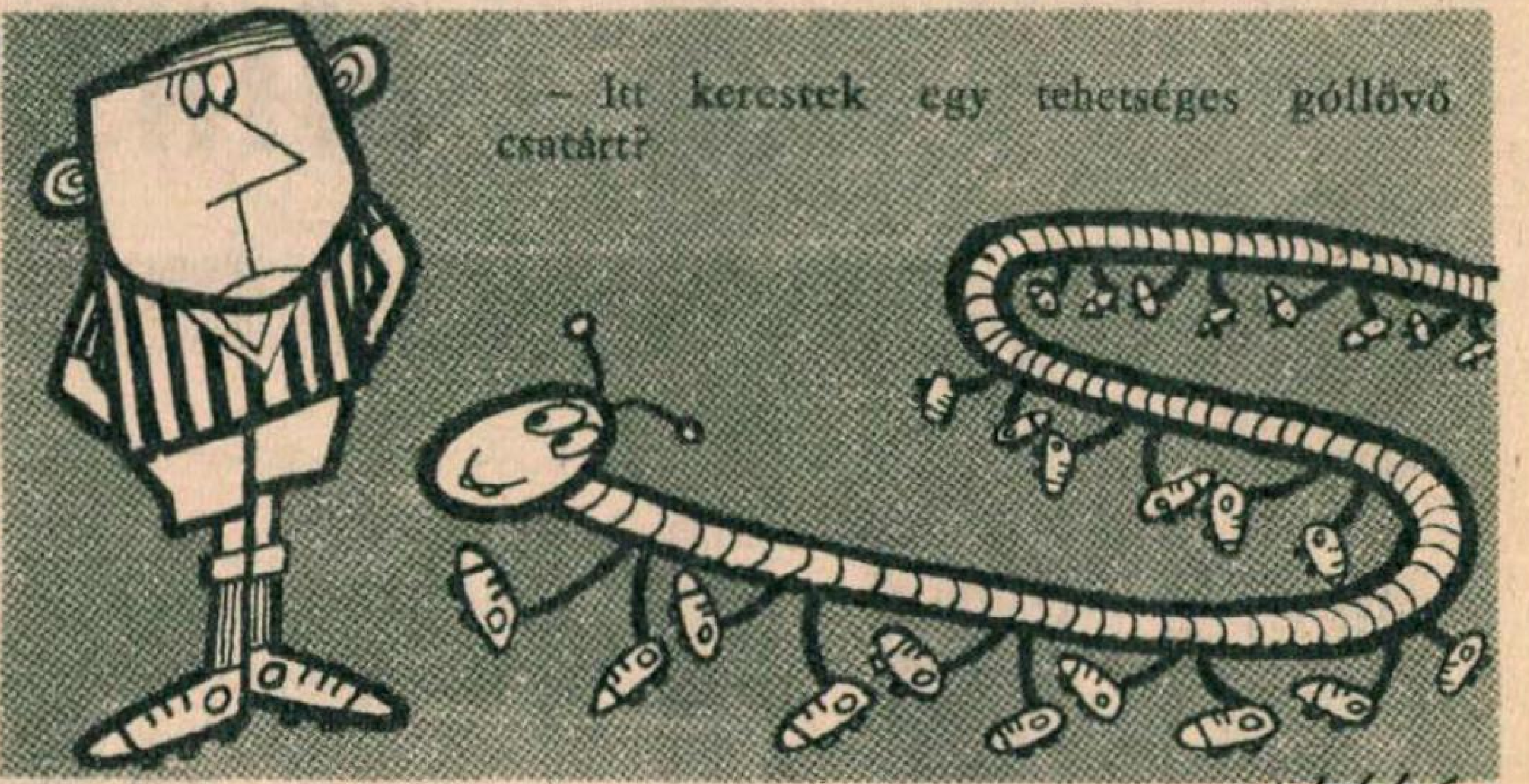

– Itt keresnek egy tehetséges góllövő csatárt?

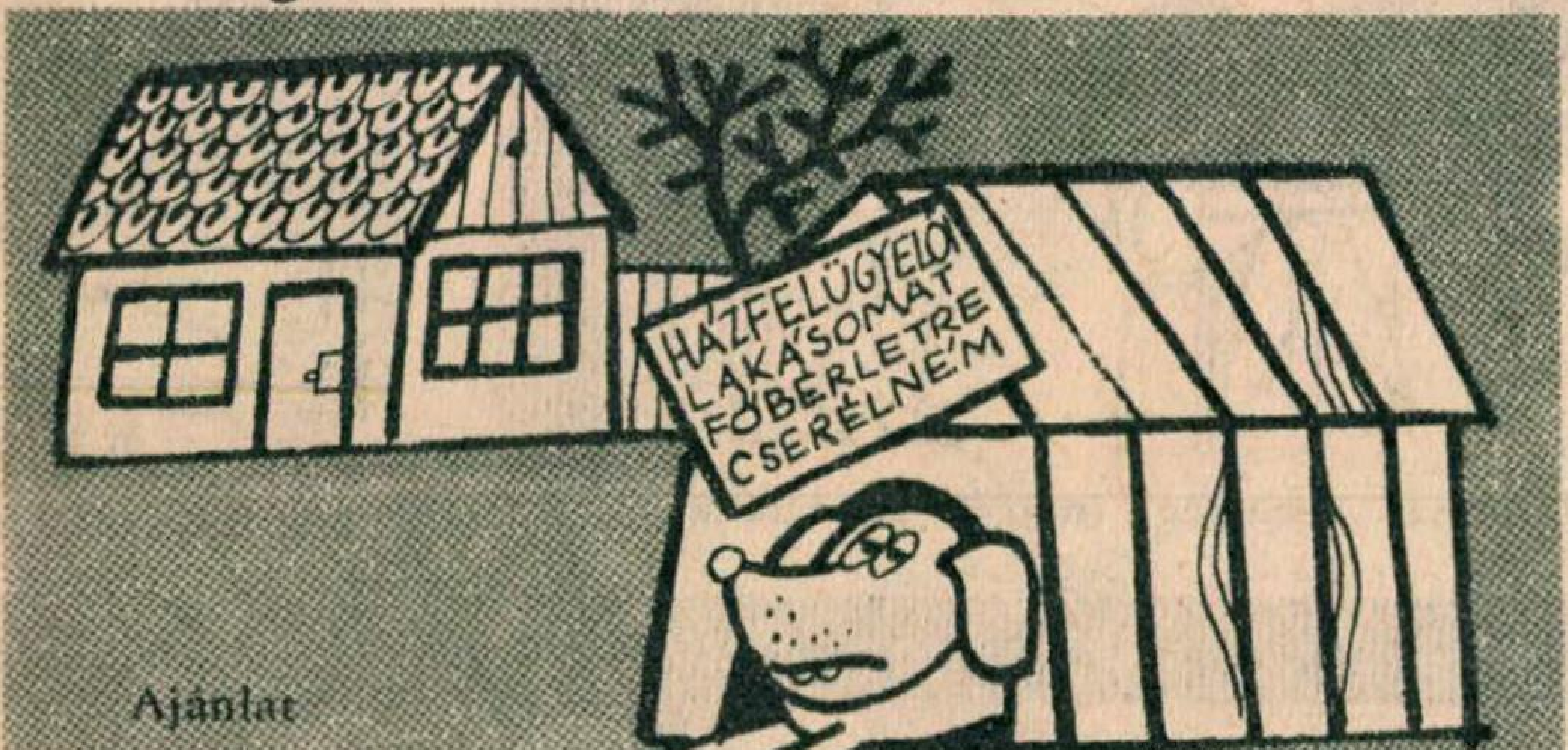
HÁZFELÜGYELŐI LAKÁSOMAT FŐBÉRLETRE CSERÉLNÉM

Ajánlat

Ajánlólevél

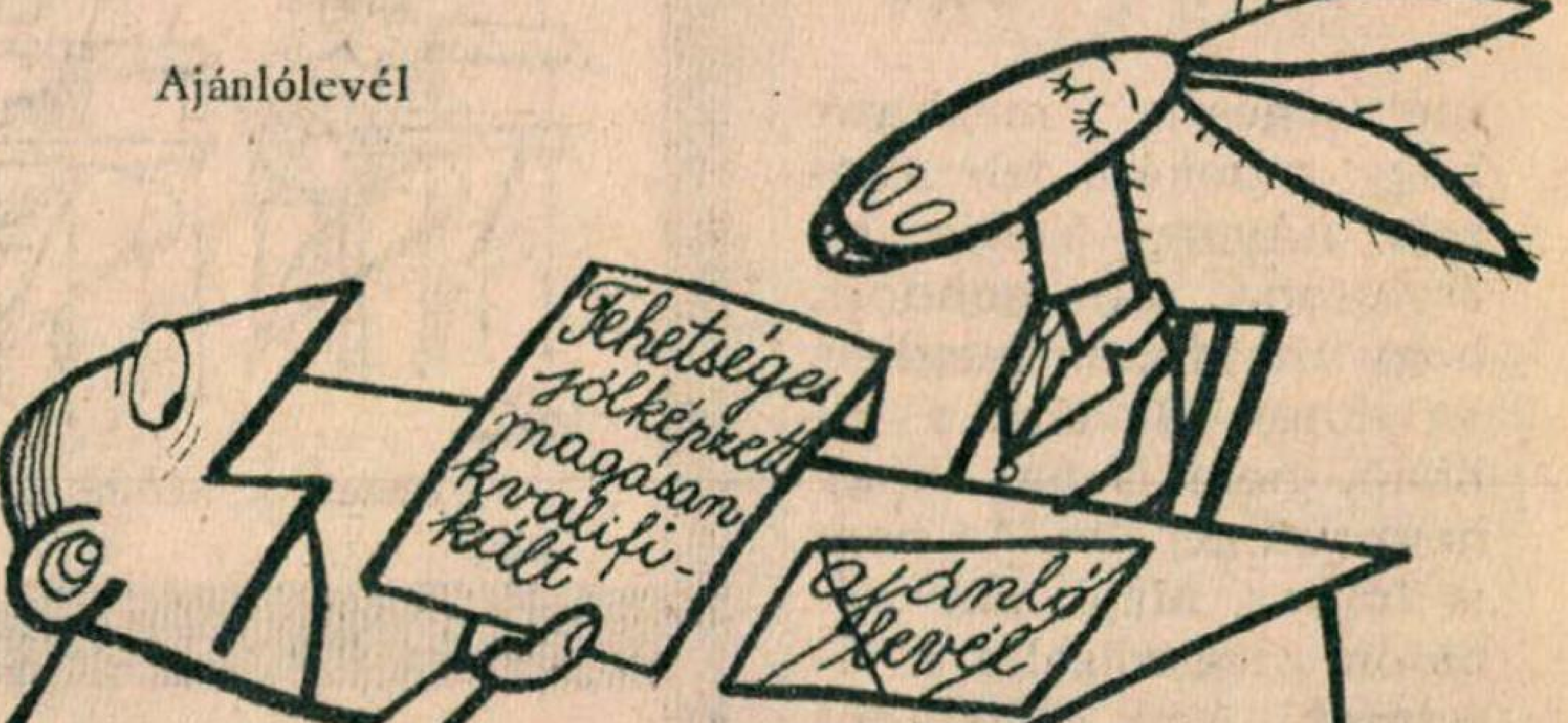
Tehetséges jólképzett magasan kvalifikált
ajánló levél

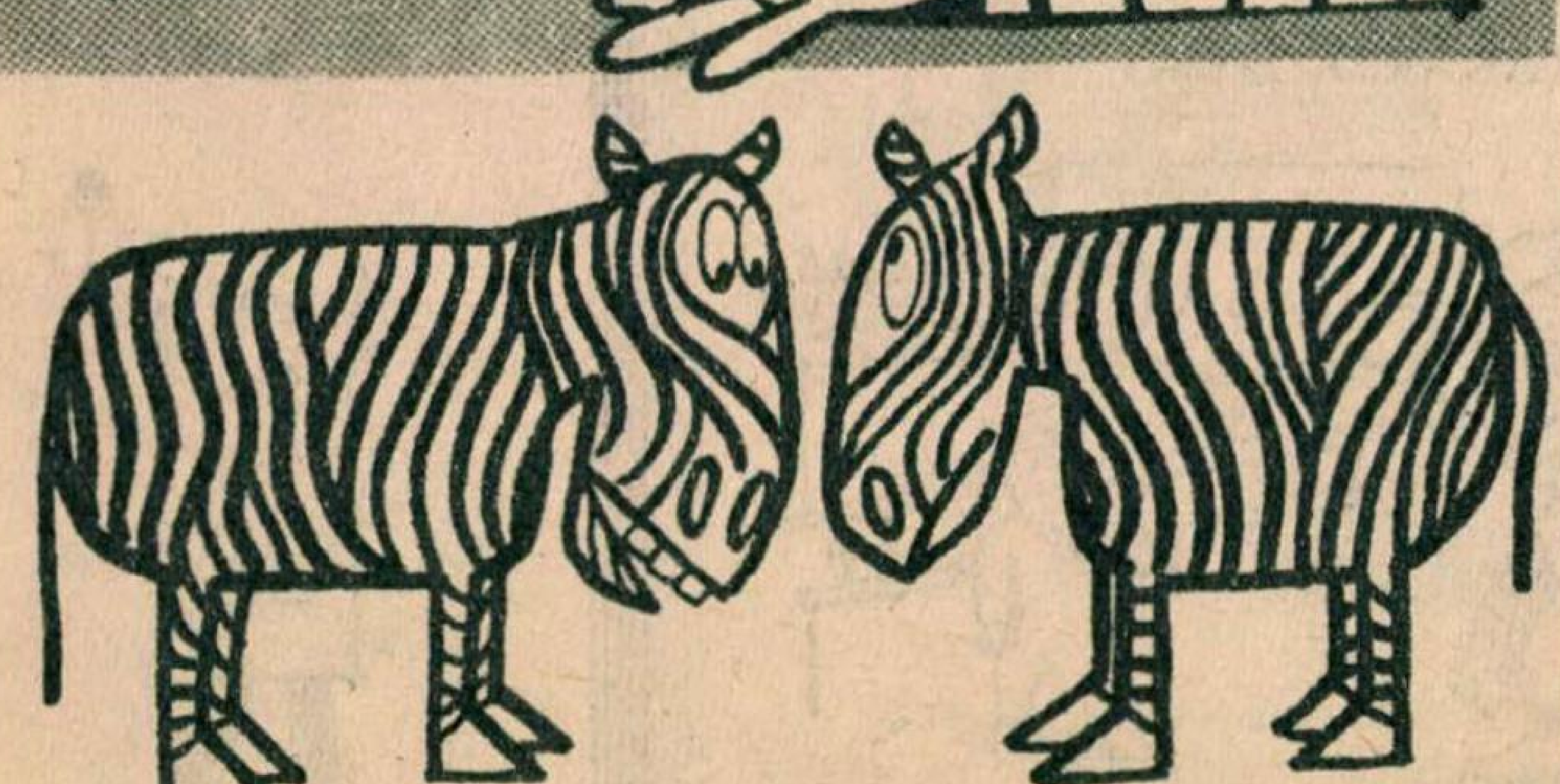

– Látom, maga is vett azokból az olcsó, csíkos törülközőkből.

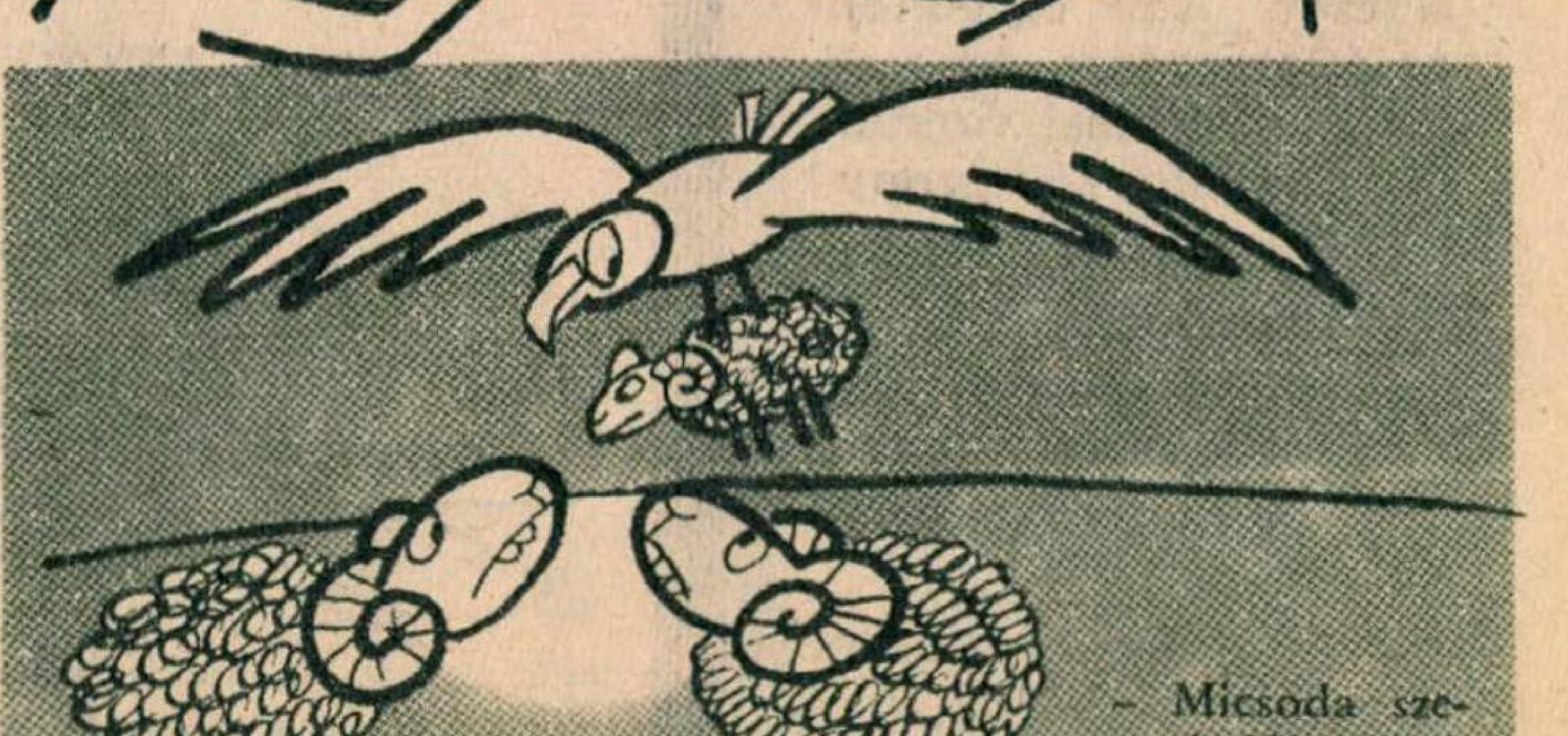

– Micsoda szerencse! Kiemelték a sógoromat!

Fülöp György rajzai

Állás-ügy

Amikor a lány mosolygott, két kis gödröcske jelent meg az orcáján. Mélyzöld macskaszemei voltak, és az alakja semmi kívánnivalót nem hagyott hátra.

Skrubek, a vállalat igazgatója szigorú tekintettel mustrálta az állásra jelentkezőt:

— Gyorsírni tud?

— Ha nem sürgetnek, már egészen jól megy — felelte bámulatos őszinteséggel a nő.

— Gépírás?

— Az írógépen már sok betűt megtalálok, de a felkiáltójellel és a pontosvesszővel még egy kicsit bajban vagyok.

— Akkor mihez ért?

A csinos dolgozó jelölt szóra nyitotta szépen ívelt ajkát, de Skrubek dühösen közbevágott:

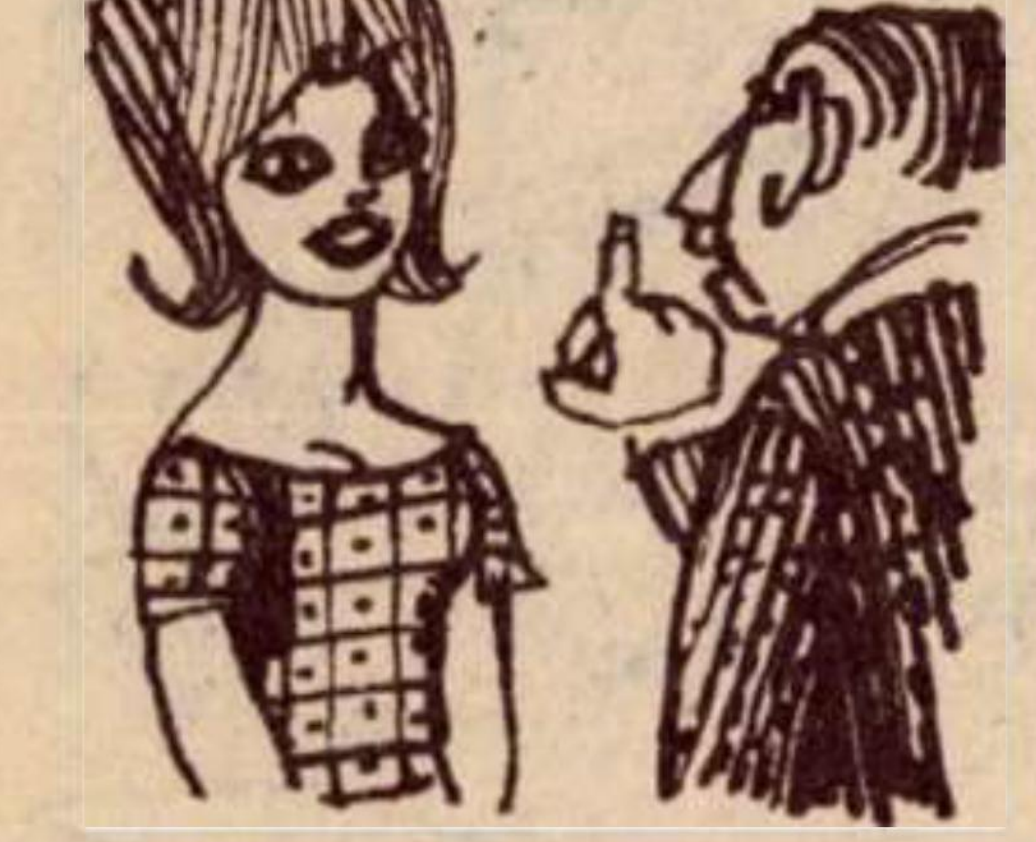

— Ne is folytassa, kedves kisasszony, mélységesen megható, hogy munkára jelentkezett nálam. Vallja be őszintén, arra gondolt, hogy majd csak meglesz valahogy. Ha férfi a főnöke, nem is baj, hogy nem tud gépelni. Az nem is fontos. Majd más vonalon megszolgálja a fizetését. Ami egyébként az állam pénze. Az a fő, hogy szép lábai vannak. Így gondolta kisasszony?

A nő zavartan felelte:

— Kérem én . . .

Skrubek igazgató zordan biccentett:

— És most elmehet, kisasszony.

A nő sápadtan lehelte:

— Kidob?

— Dehogy. Reggel nyolckor kezd!

G.

HASZNOS NEONFÉNYHIRDETÉS

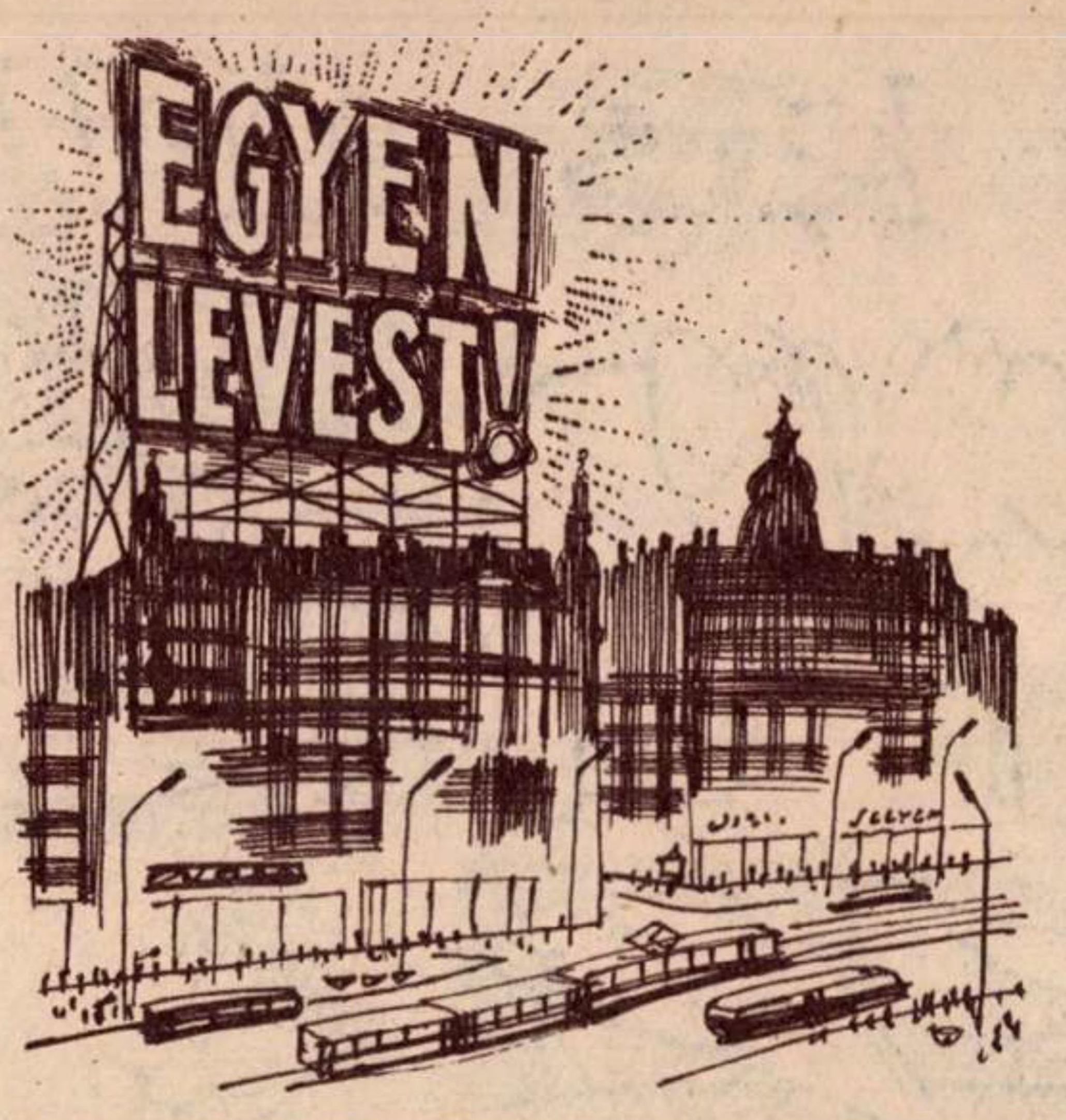
EGYEN LEVEST!

DRÁGÁBB A LEVES MINT A HÚS?

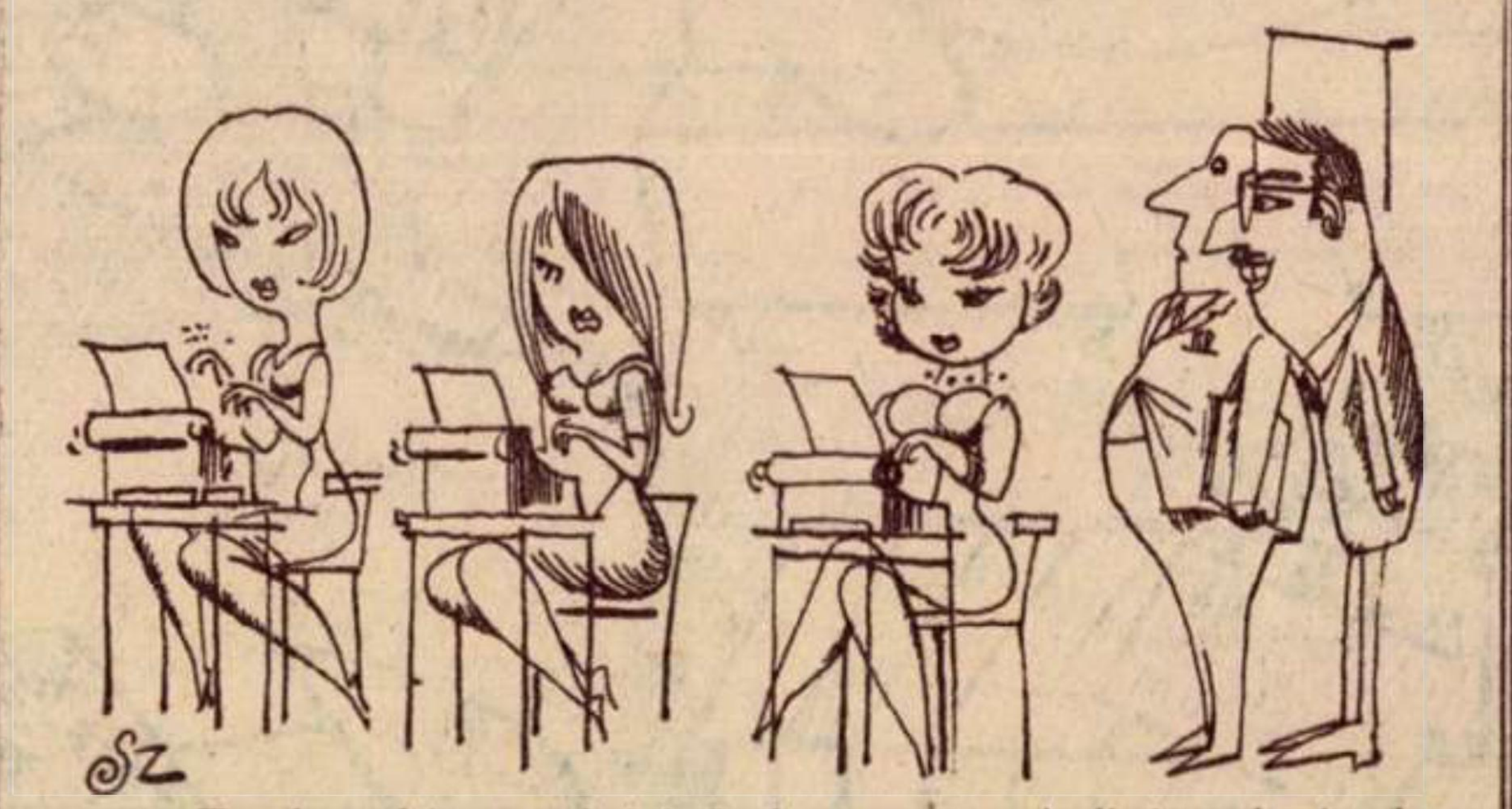

– Ezzel a három gépírónővel rengeteg indigót takarítunk meg! . . .

ANYAGTAKARÉKOSSÁG

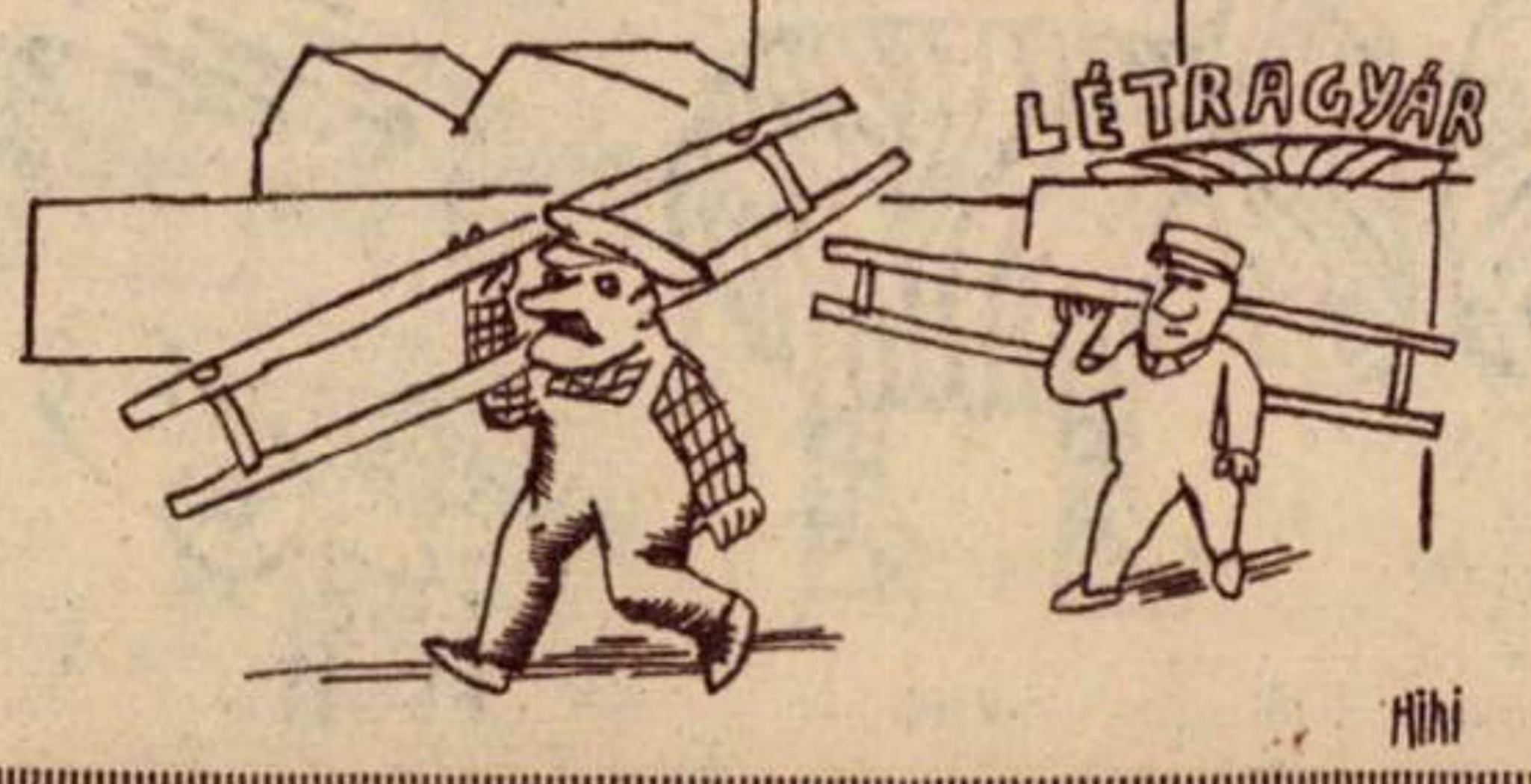

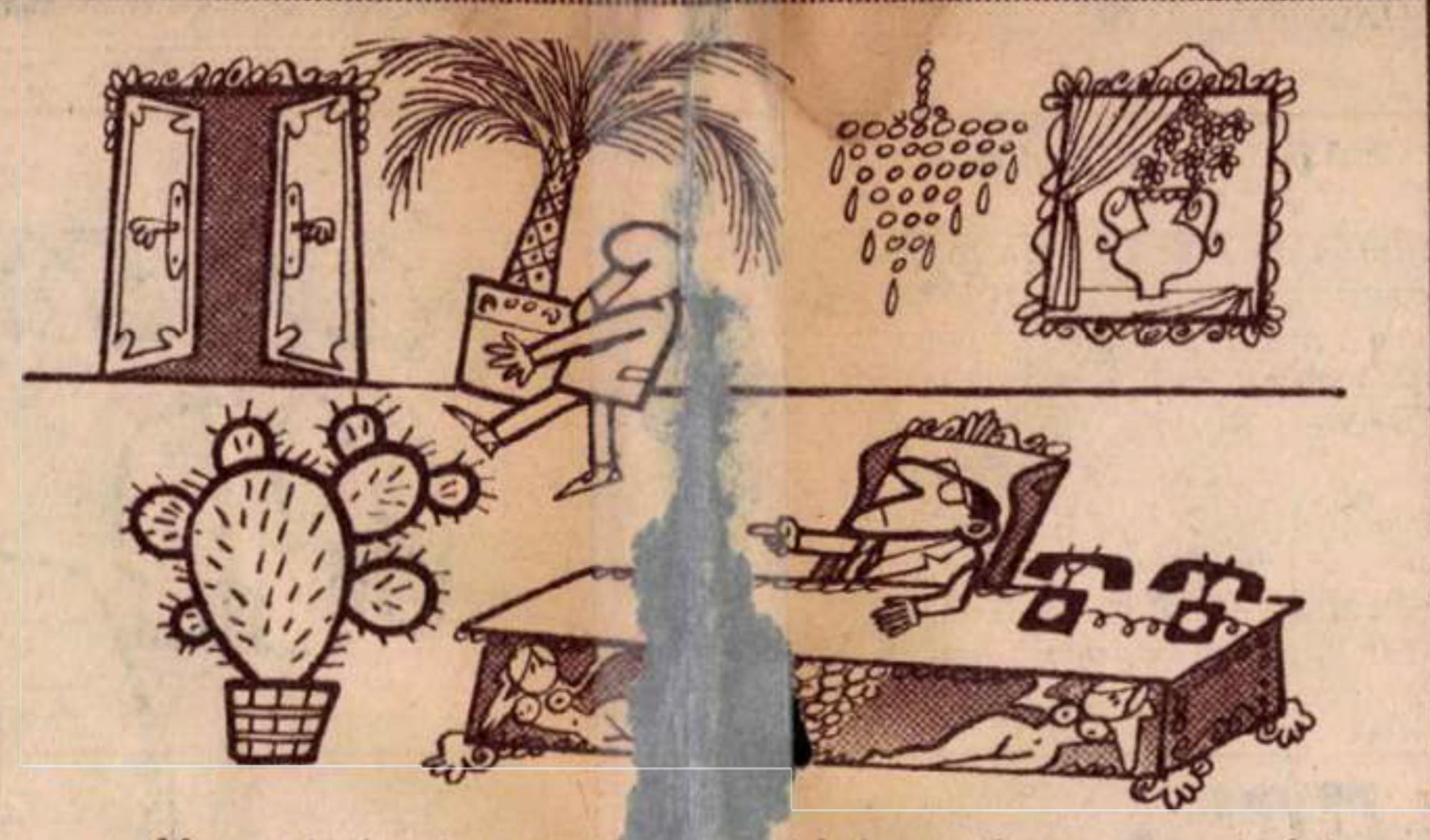

– Most már igazán nem ér [illegible] vád, hogy túl nagy pompát fejtek ki . . .

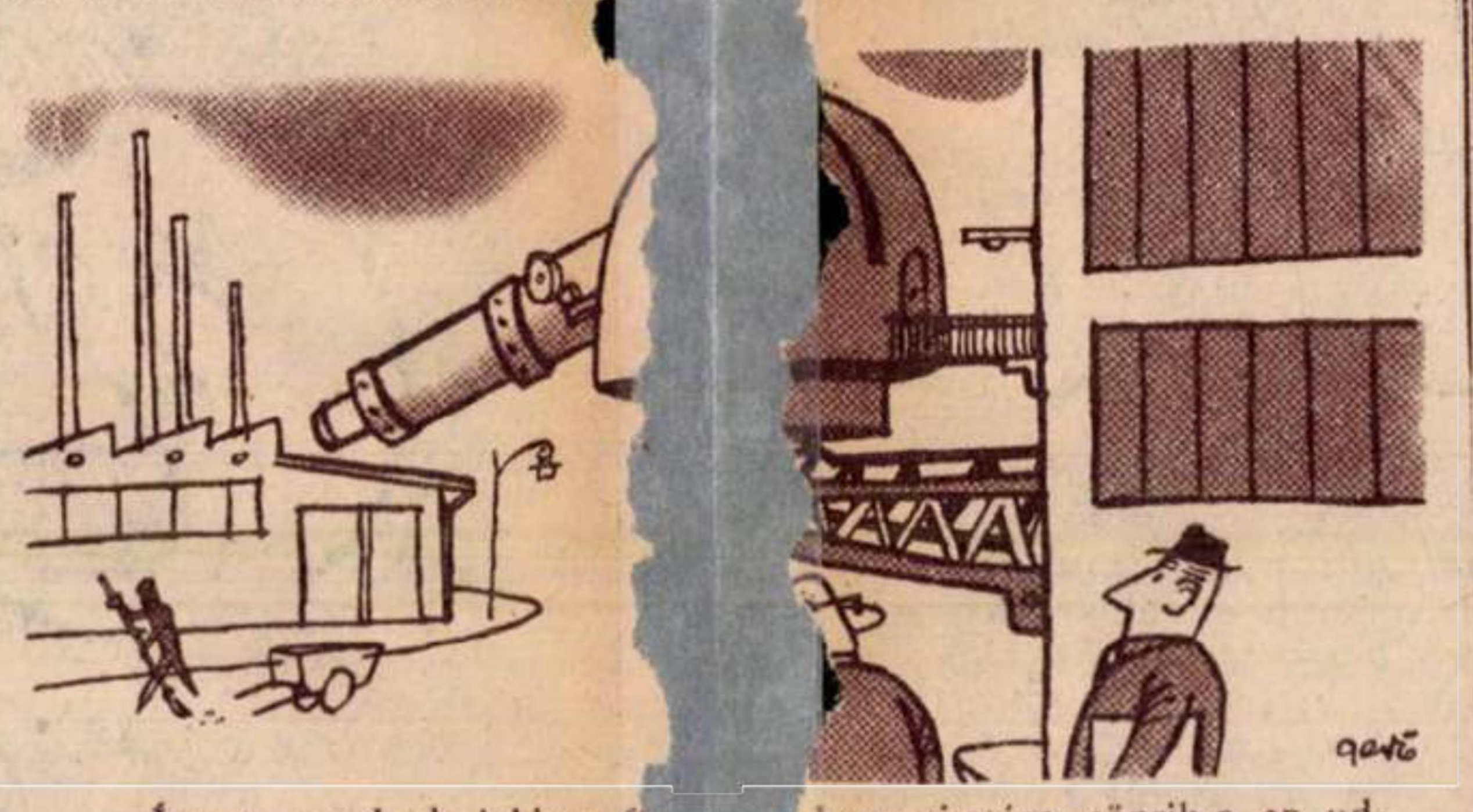

– Így a gondnok jobban fi[illegible] hogy tisztára söprik-e az udvart! . . .

FŐOSZTÁLYONKÉNT [illegible] EGY VÁROSI VONAL . . .

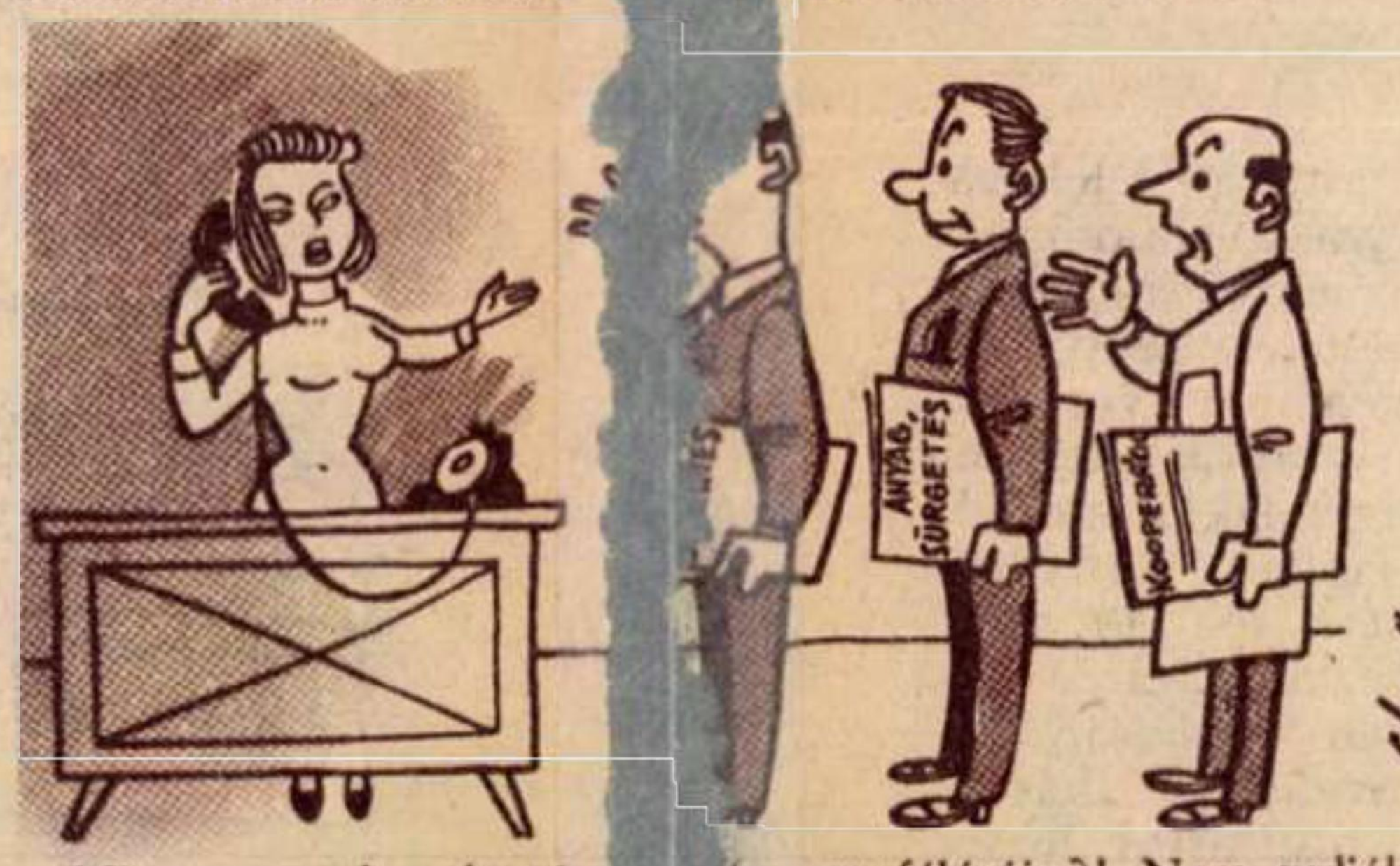

– Mit zavarnak a kartárs[illegible]ár egy félórája?! Nem tudják kivárni azt a három percet?

TAKARÉKOSSÁGGAL ÖSSZEKÖTÖTT BANKETT

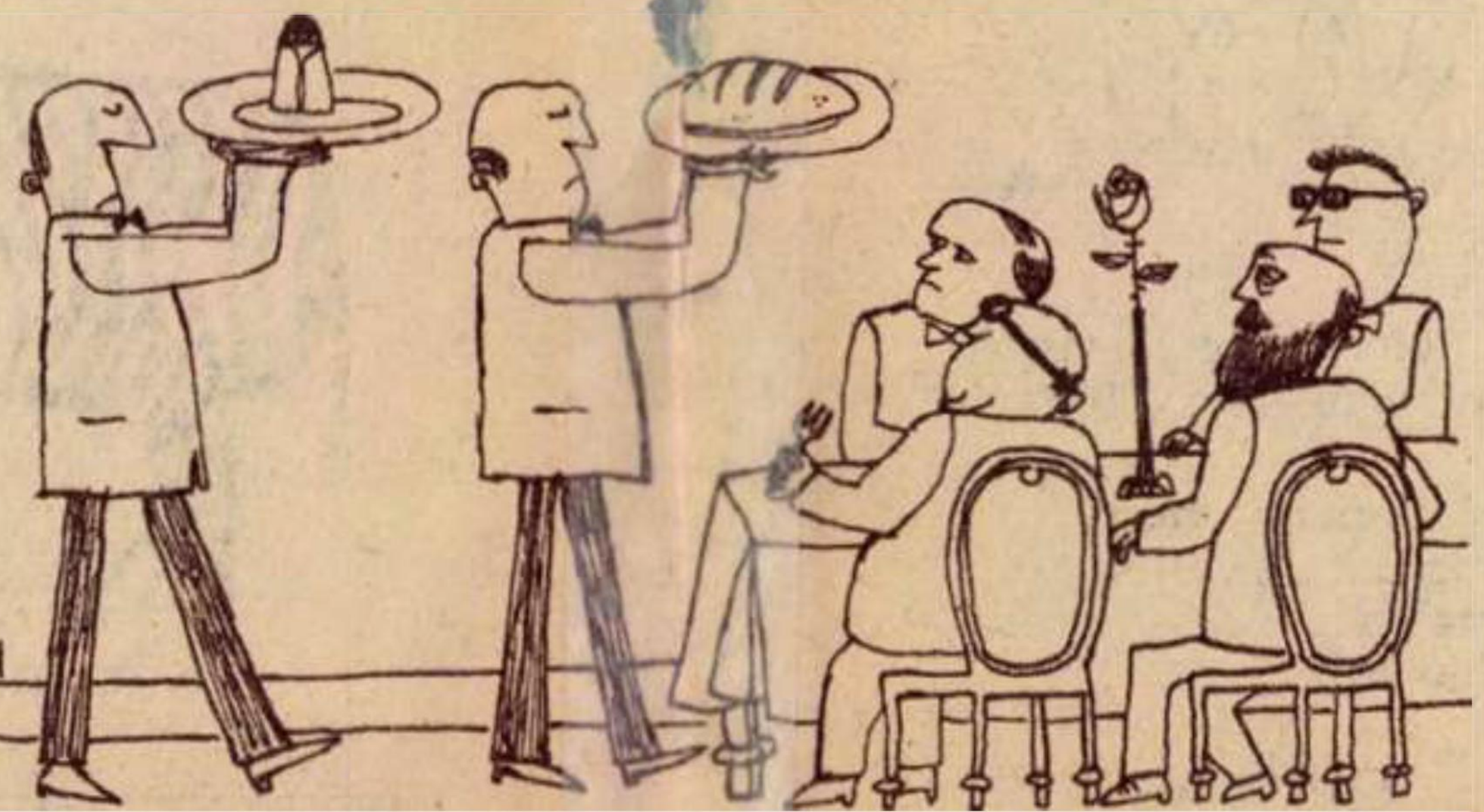

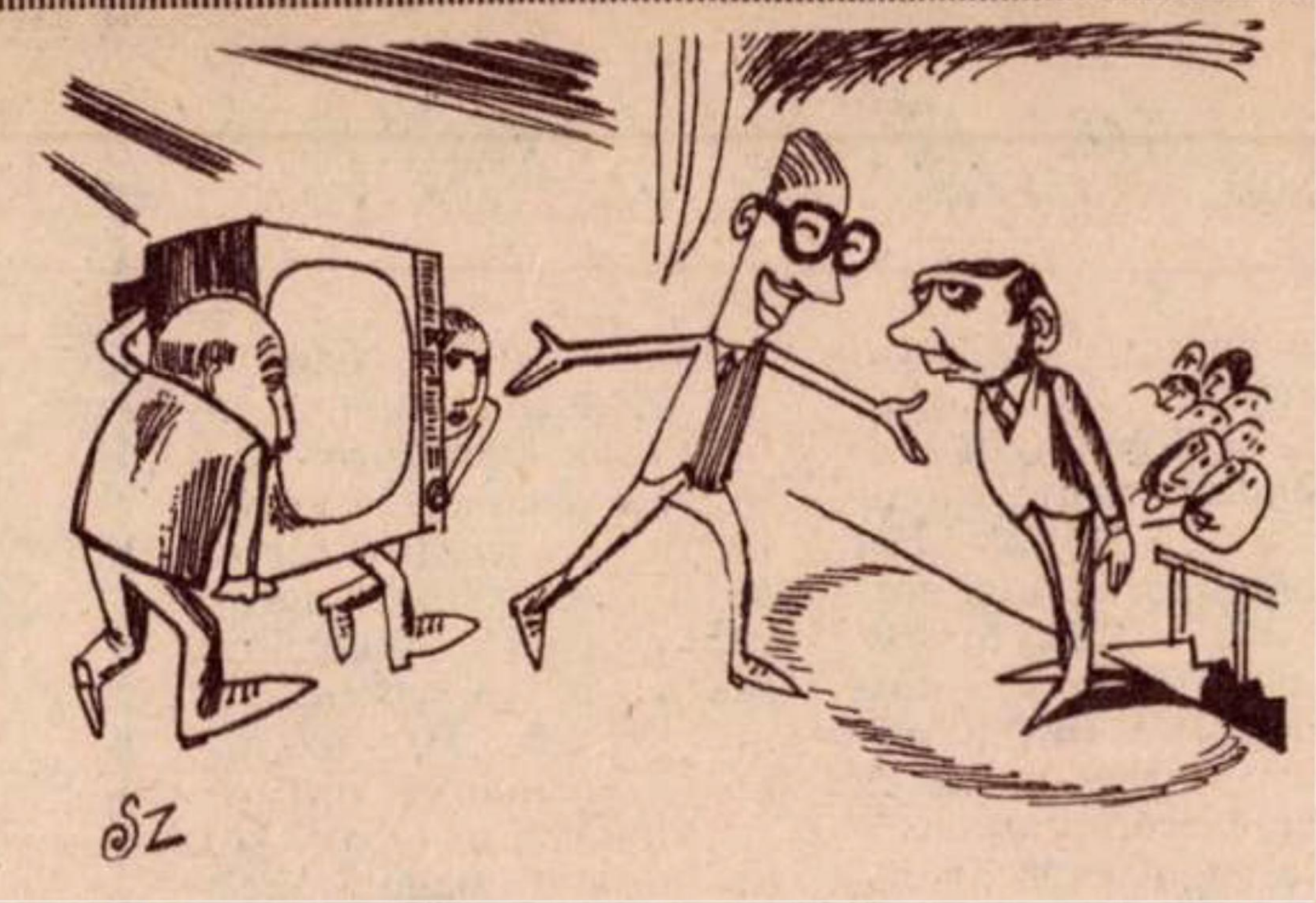

– Eltalálta! Verdi írta a Rigolettót! Öné a tévékészülék!

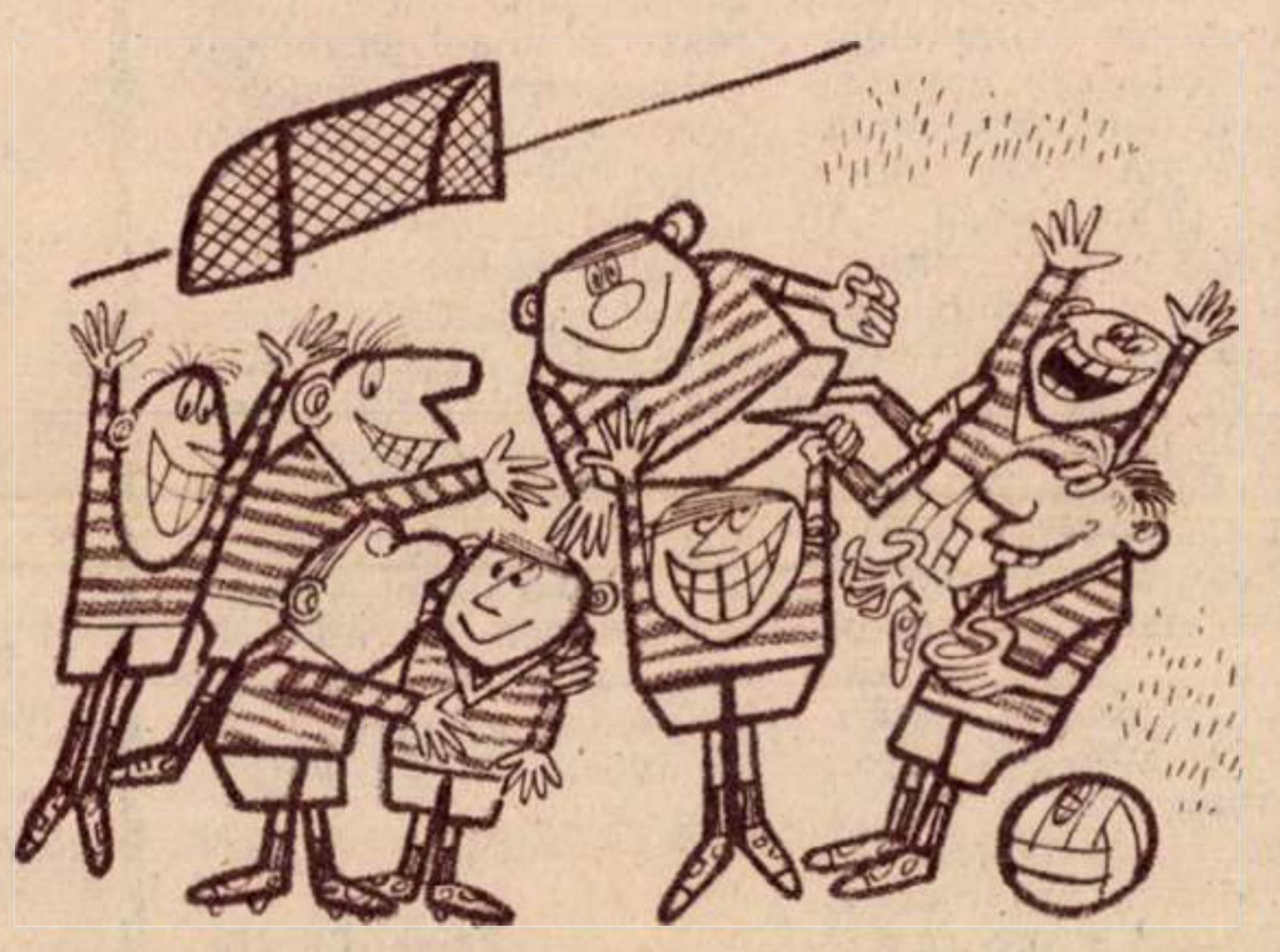

– Hurrá, nyolc emberrel játszottunk, és mégis csak 15 : 0-ra kaptunk ki! . . .

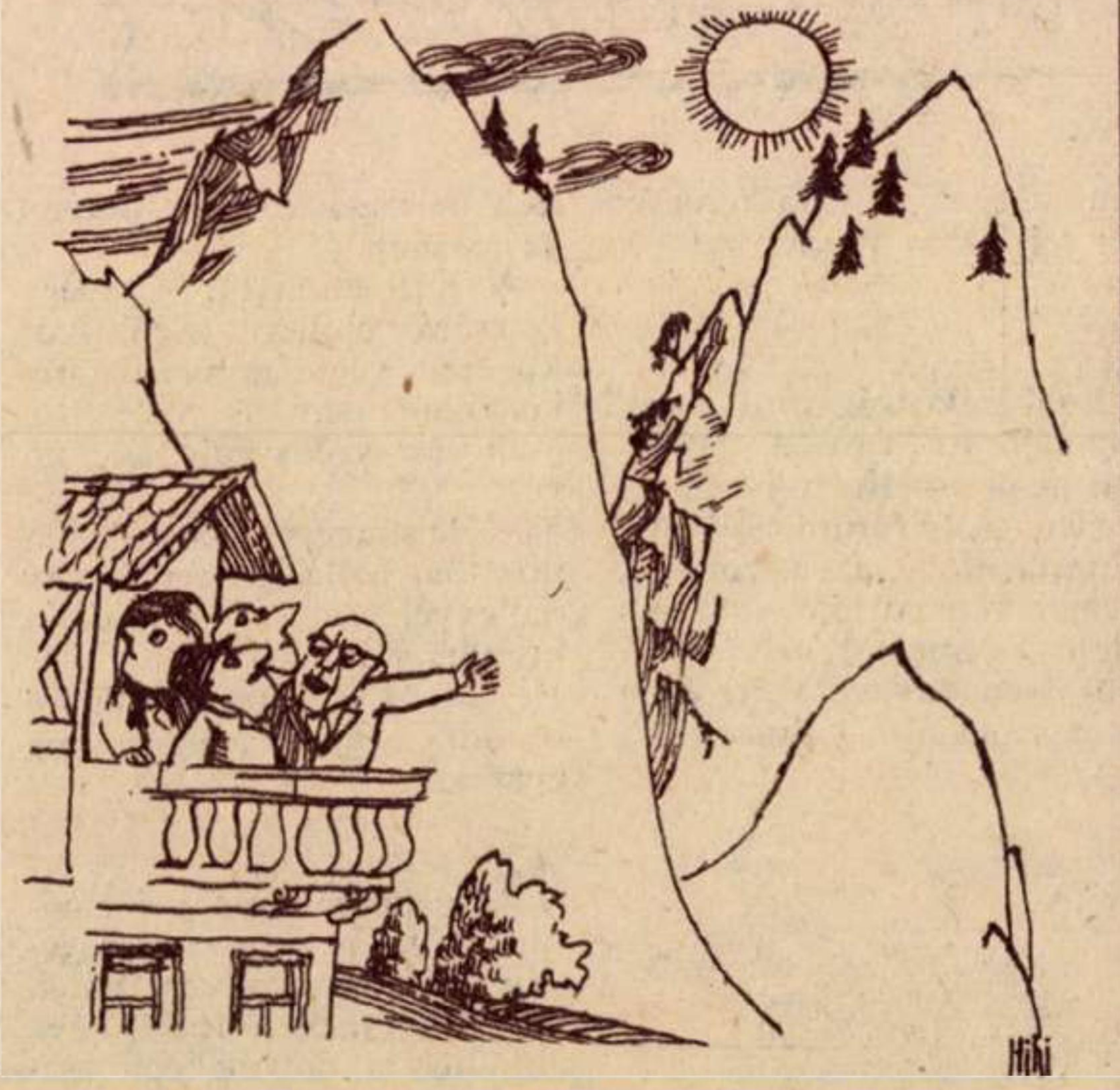

– Nem is hiszed el, mennyit megtakarítottunk azzal, hogy a kilátót itt a völgyben építettük fel és nem a csúcson!

Pesti tudósítónktól

Ha filmet írnék „Bátor emberek" címmel, föltétlenül belevenném azt az egyszerű pesti vásárlót, aki betér egy önkiszolgáló boltba, kosarat ragad, elindul, majd amikor úgy látja, hogy nincs az, amire szüksége van, határozott mozdulattal leteszi az üres kosarat a pénztár mellé, és emelt fővel, acélos tekintettel kimegy az üzletből.

*

Az űrséta általános szóbeszéd tárgya. A pesti utcák, villamosok, autóbuszok, italboltok, totózók és cukrászdák kitermelték az érdeklődés kielégítéséhez szükséges megfelelő számú űrszakértőt. Egyik ismerősöm például ezt mondta:

– Én csak azt nem értem, miért ment vissza Leonov az űrhajóba . . .

*

A papírforma semmi esélyt nem ad a Győri Vasas ETO labdarúgó csapata számára a portugál Benfica ellen, s igaza van Hidegkuti Nándornak: valóban szép, hogy az ETO Európa legjobb négy csapata közé került. Persze még szebb lenne, ha majd ezt is elmondhatnánk:

– Nem szabad telhetetlennek lenni! Az is szép, hogy az ETO egyáltalán bejutott a döntőbe . . .

f. l.

Ki NYERTE MEG A WATERLOOi CSATÁT?

Nagyszabású ünnepségekkel emlékeznek meg ebben az esztendőben Európa-szerte a waterlooi csata százötvenedik évfordulójáról. Mivel ez a világtörténelmi jelentőségű csata döntő mértékben befolyásolta kontinensünk sorsát, az ünnepség fő védnökségére De Gaulle tábornokot kérték fel. De Gaulle elvállalta a tisztséget, és nyilatkozatban körvonalazta az évforduló főbb szempontjait. A nyilatkozat így hangzott:

— A waterlooi csatával kapcsolatban még mindig sok alaptalan pletyka forog közszájon. A legismertebb tévhit az, hogy Napóleon ebben a csatában vereséget szenvedett, s számára a csata kimenetele valóságos Waterloo volt. Az igazság ennek természetesen éppen az ellenkezője, és itt az ideje, hogy ezeket a franciaellenes angol rágalmakat végre szétzúzzuk. A waterlooi csatát Napóleon nyerte meg. A császár azonban nem elégedett meg ezzel, hanem minden erejét a győzelem kiaknázására fordította. Kicsi, de válogatott sereggel hajóra szállt, és elfoglalta az angolok egyik fontos tengeri támaszpontját, Szent Ilonát. Hat esztendeig sikerült tartania ezt a nagyfontosságú erődítményt, s közben irodalmi munkásságát sem hanyagolta el. Az angol propaganda kihasználva a császár távollétét, olyan híreket terjesztett, hogy Waterloonál tulajdonképpen Anglia győzött, s mivel az emberek hiszékenyek, megbízható hírszolgálat hiányában egyre többen hitték el ezt a képtelenséget. Jellemző, hogy az angolok nem átallottak egy pályaudvart elnevezni Waterlooról. A francia nép rendkívül türelmes, másfélszáz évig tűrtük ezt a ferdítést, de most már elég volt. Ultimátumot intéztünk Őfelsége kormányához, s ebben a következőket követeljük: 1. Anglia feltétel nélkül adja meg magát a waterlooi csatavesztés után, 2. Wellington mondjon le a rangjáról, 3. Anglia térjen át a Napóleon-aranyalapra, 4. Ismerjék el, hogy Shakespeare darabjait Villon írta, 5. A Waterloo-pályaudvaron csak teherforgalmat legyen szabad lebonyolítani, 6. Anglia térjen át a tízes pénzrendszerre, a Celsius-fokszámításra és a jobboldali közlekedésre. Ha az angol kormány bátran szembenéz a tényekkel, és aláveti magát ezeknek a szigorú, de igazságos feltételeknek, akkor Franciaország is hajlandó engedményekre. Egyrészt kész elismerni a brit fennhatóságot Szent Ilona fölött, másrészt az angol gazdasági válság enyhítése érdekében hajlandó átvenni angol teniszütőket, műszempillákat és Beatles-hanglemezeket.

Arra a kérdésre, hogy beveszik-e Angliát a Közös Piacba, a tábornok fejét rázva válaszolt:

— Erről szó sem lehet! Nem szabad túlzásba vinni a dolgot, a nagylelkűségnek is van határa. A végén még azt hinnék az angolok, hogy ők nyerték meg a waterlooi csatát!

Feleki László

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CSAK A NYUGATIIG

Minden nap a 66-os villamossal utazom Óbudára, és ezek az utazások mindig bosszúsággal járnak. A 66-os ugyanis nagyon ritka járat. Rendszerint hét-nyolc 6-os jelzésű és négy-öt 4-es kocsi érkezik, amíg végre feltűnik a Nagykörúton egy 66-os. Tegnap – nem először – az történt, hogy amikor hosszas várakozás után felszálltam a 66-os kocsira, kitűnt, hogy az csak a Nyugatiig megy, onnan visszafordul. A Nyugatinál aztán kezdődött újra a hosszú várakozás.

A 66-os utasai nevében két kérdésem van.

1. A legnagyobb forgalom a Nagykörúton van, a Petőfi-hídtól a Margit-híd budai hídfőjéig. Ezen a vonalon a 66-os tehermentesíti a 6-os és a 4-es járatokat is. Miért indítanak mégis olyan kevés 66-ost?

2. Ha nagy ritkán jön a 66-os, akkor a járatok közül egyesek miért csak a Nyugatiig közlekednek?

(p.)

HÁROM KIS történet

A jazzdobos, kedves, magas fiatalember, kiváló a szakmájában, éppen dobolt, amikor ott voltam, és mert nem szeretem a lármát, beszélgetni kezdtem vele:

– Mi a véleménye a nők egyenjogúságáról?

– Semmi. Ma is a nők vannak fölényben. Nem vagyunk egyformák, és nem is leszünk soha.

– Miért?

– Mert ha egy férfi megszületik, mindenkinek ez az első kérdése: „És hogy van a kedves mama?”

Ha megnősül, mindenki ezt mondja: „Milyen szép a kis menyasszony!” És ha a férfi haláleset áldozata lesz, ami férfiaknál elég gyakori, mindenkinek ez az első kérdése: „És mi lesz a feleségével?”

*

A takarékossági hullámnak sok áldozata van. A legtöbben nem tudják, hol kell elkezdeni. A barátom eszelősen állította, hogy az asszony új tavaszi kosztümje teljesen felesleges, mert tavaly is éppen ilyen tavasz volt, és a divat azóta alig változott.

– Én sokkal jobban tudok takarékoskodni új kosztümben, mert olyankor az embernek más a kedve – mondta az asszony.

A férfi kitartott a maga igazsága mellett. Szó szót követett, végül már a takarékosságról nem is volt szó, csak veszekedés volt, és a nő sírt:

– Hazamegyek a mamához! Bár hallgattam volna rá tíz évvel ezelőtt! Akkor azt mondta . . .

– Menj csak nyugodtan – mondta a férj. – Még mindig beszél . . .

*

Színészbarátom egy éve nősült. Nagyon szerették egymást, a nő is kedves, fiatal, lelkes. Kíváncsi voltam, hova fejlődtek a dolgok egy esztendő alatt.

– Nagyon boldogok vagyunk. Igazán nem hittem volna, hogy a házasság, amiről azelőtt csak rossz vicceket hallottam, ilyen boldog lehet. Két test, egy lélek vagyunk. Egymás gondolatait lessük, és az egy év alatt még csak nézeteltérés sem volt köztünk, nemhogy veszekedés. Csak a lakáskérdéssel van baj. Nincs lakásunk. Albérletben lakunk, könyörületből, mert a főbérlő minden nap megmagyarázza nekünk, milyen ostobaság házaspárt bevenni egy lakásba. Naponta biztosít arról, hogy ha minket sikerül majd kiutálnia, soha többé házaspár albérlője nem lesz. Borzalmas.

– Miért nem mentek a szülőkhöz lakni?

– Mert még ők is a szüleiknél laknak.

Királyhegyi Pál

PETREZSELYEMÁRUSOK

Nem bálteremben láttam őket, nem is vásárcsarnok kapujában, hanem a hentesnél. Nem a falnál ültek, hanem a falon lógtak, s mert hoppon maradtak, petrezselymet árultak, de nem kézből, hanem szájból. S bár nyolcat számoltam, mégiscsak négyen voltak. Négy disznó nyolc fél pofája.

Hegyes kampón csüngtek az eladó feje felett, mint nem egészen eleven cáfolata annak a rémhírnek, hogy nincs disznóhús, illetve volt disznóhús tegnap, és lesz megint holnap, csak a közönség a combot, a lapockát, a tarját, az oldalát, a gyenge mellét és a kemény hátát elkapkodta, a fejét viszont ott hagyta.

Csüngtek tehát a jó pofák, és árulták a petrezselymet, amit egy dekorációs kartárs az ormányuk alá gyömöszölt. Nem tiltakozhattak már hangos szóval, csak mimikájuk förmedt némán, de annál beszédesebben a vevőre:

– Miért hagytatok itt? – kérdi az első szomorúan lógó füllel. – Mi lesz árva fejemmel?

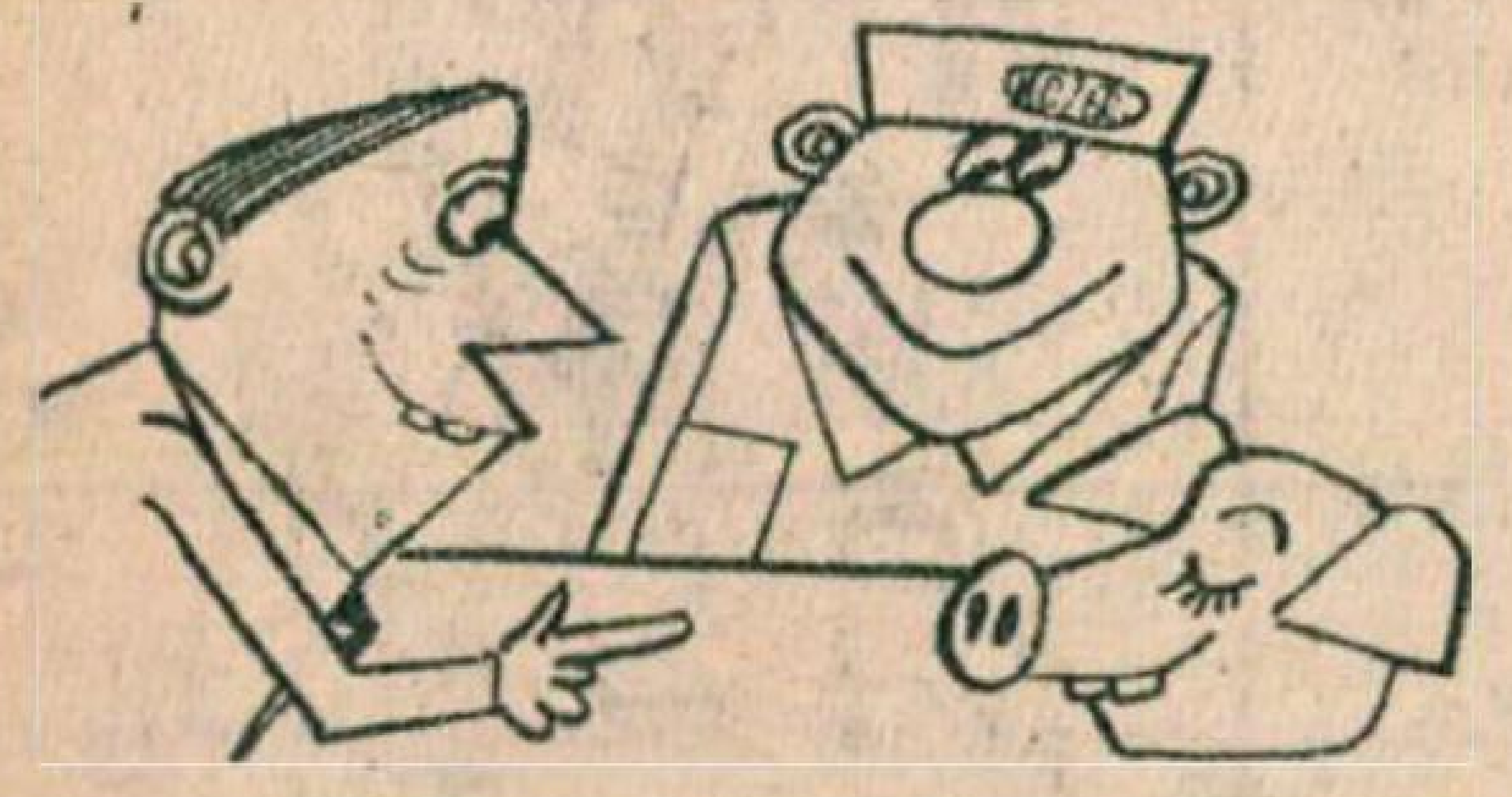

A második kajánul vigyorog:

– Ha egyebet nem hoznak, a fejem után is kapkodtatok volna, ugye?

Letargia jellemzi a harmadikat. Őt már nem érdekli a fogyasztó. Tudja úgyis, hogy végső állomása a sajt, és ebbe belenyugodott.

A negyedik hunyorít egyetlen szemével:

– Pedig micsoda kocsonya lenne belőlem!

Az ötödik morcos megvetéssel szemléli a tömeget:

– Ostoba ínyencek, de odavagytok a hasatokért!

Mellette csüng a filozófus. Azon törte ketté a fejét, hogy tisztázza elméletét:

– Ha itthagytak, jóllaktak. Ha jóllaktak, miért panaszkodnak? Ha viszont panaszkodnak, miért nem visznek el?

A hetedik kifejezéstelen, nem tudja felmérni a helyzetet, de azért mégis hozzászól némán:

– Jön még a vevőre dér!

A nyolcadik derűs, optimista. Mosolyogva, türelmesen lóg. Vonásai tapintatosan hallgatnak. Ő a szerény. Neki már petrezselyem is alig jutott. Mégis mosolyog. Ő ennek a disznó-társaságnak a Hamupipőkéje. Meg is történt a csoda. Egy délceg vasutas-herceg rámutatott a Hamupipőkére:

– Legyen szíves, mérje le nekem azt az utolsót ott.

Így került Pipőke bele a zsírpapírba. Még pillantott egyet a társai felé boldogan.

Látszik, amint a morcos (balról az ötödik) azt gondolja magában:

– Behízelégte magát azzal az álszent pofájával!

Albán Frigyes

NAGYZÁSI HÓBORT

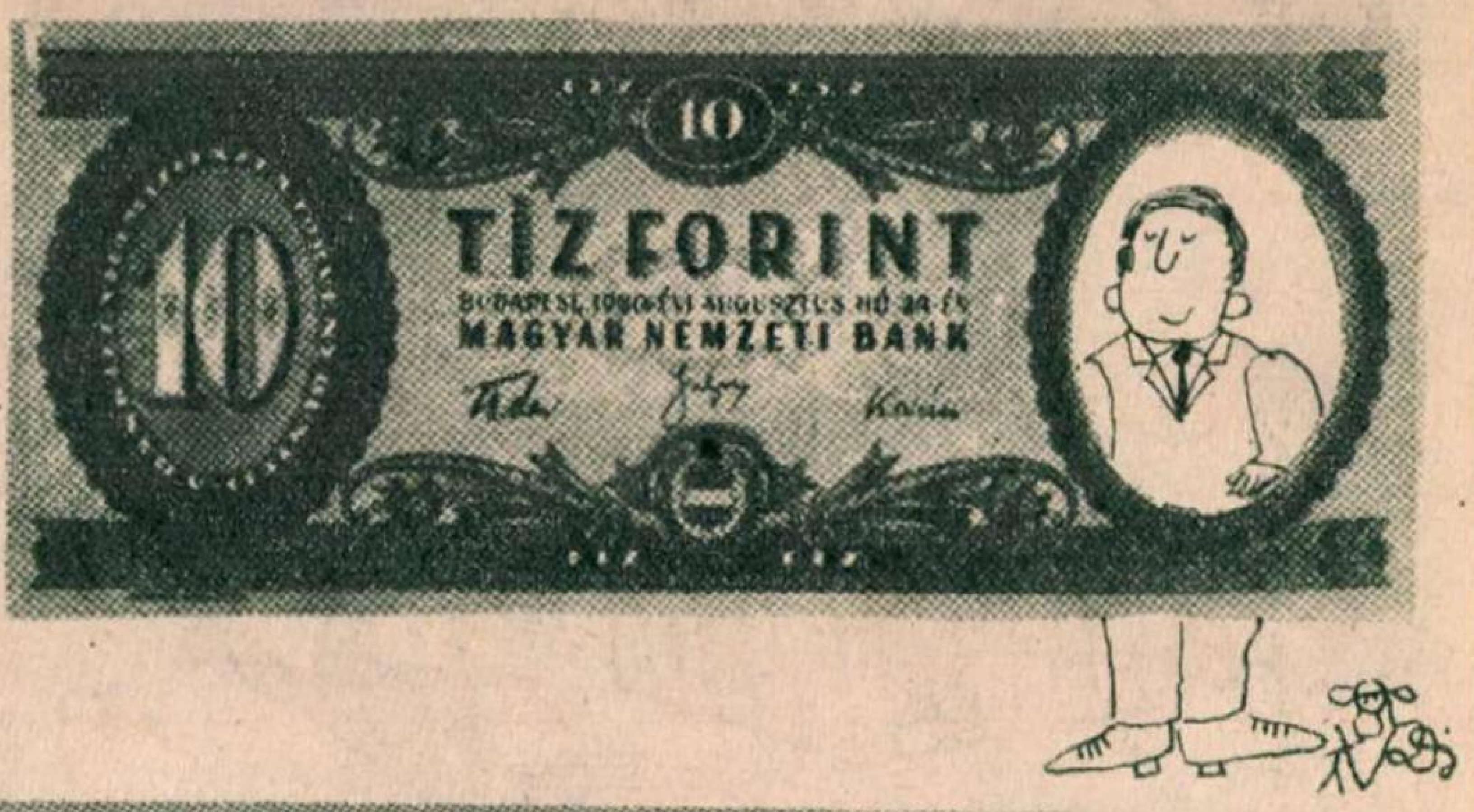

Miskolci irka-firka

E Dérynéjéről, kocsonyájáról és nehéziparáról közismert város valósággal szemlátomást nő, terjeszkedik. Már elérte Diósgyőrt, és talán nincs messze az idő, amikor pár perces közvetlen trolibuszjárat fogja összekötni Újpesttel…

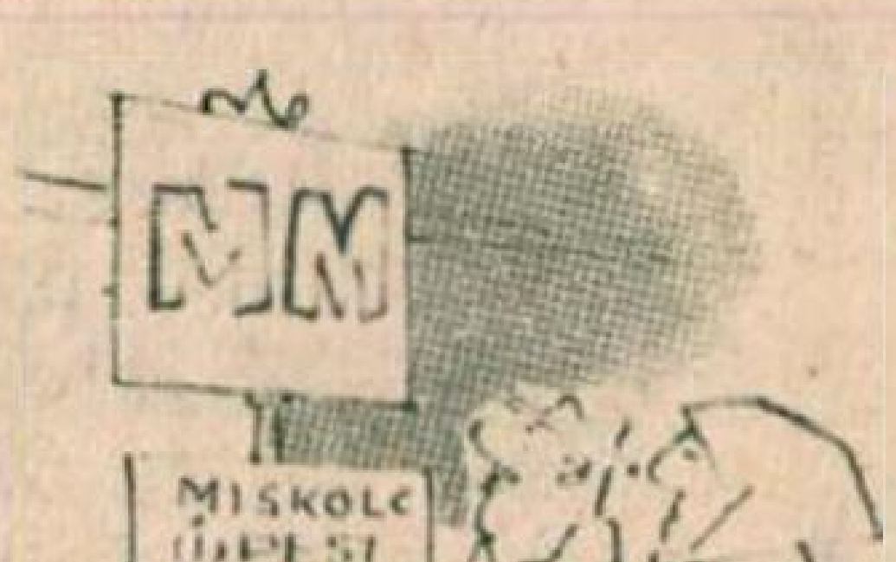

A miskolci villamosok és autóbuszok egyébként annyira zsúfoltak, hogy az ember szinte a fővárosban hinné magát, ha az utcán nem lehetne korlátlanul Esti Hírlapot kapni.

Még ma sem tudom eldönteni, hogy melyik szebb látvány: a városból nézve a hipermodern tévé közvetítő torony, vagy a toronyból nézve a város…

Miskolc a fiatalok városa. Persze, ha az új ipari létesítményekre meg az egyetemre gondolunk, ezen máris nincs mit csodálkozni. A mindkét nembéli ifjúság kedvenc találkozóhelye a zenés FÓRUM KLUB, amelyet a KISZ és a vendéglátóipar közösen és eredményesen tartanak fenn, immár két esztendeje. A kultúrműsorokat és vitákat is rendező FÓRUM-nak mellesleg csak a nevében van RUM, de az italpolcán legfeljebb gyümölcsleveket meg Kinizsi sört lehet találni. A törzsvendégek mégis jól érzik magukat itt, és direkt feltűnő, hogy a fiatalok mennyire nem öltöznek feltűnően…

Végezetül pedig átnyújtok néhány eredeti miskolci elmésséget, amelyet saját kezűleg ollóztam ki az egyetem mulatságos kiadványaiból, a Húzótüskéből:

Némelyik hallgató olyan későn óhajt előadásra jönni, és olyan korán szeretne elmenni, hogy önmagával az ajtóban találkozzék!

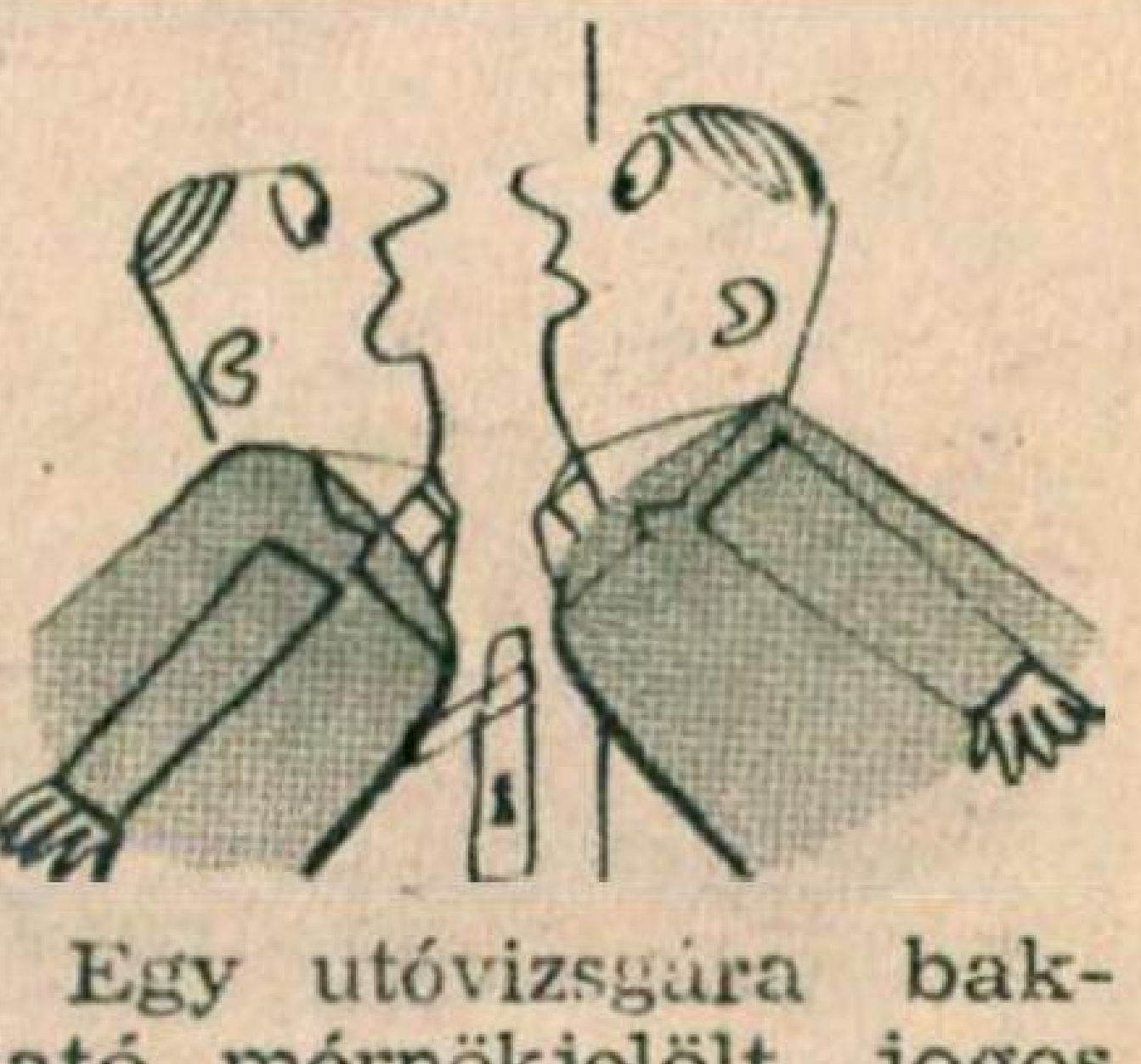

Egy utóvizsgára baktató mérnökjelölt jogos aggodalommal tekint a közeljövő elé. Szomorúan mondja a barátjának:

— Nem szeretnék a magam helyében lenni!

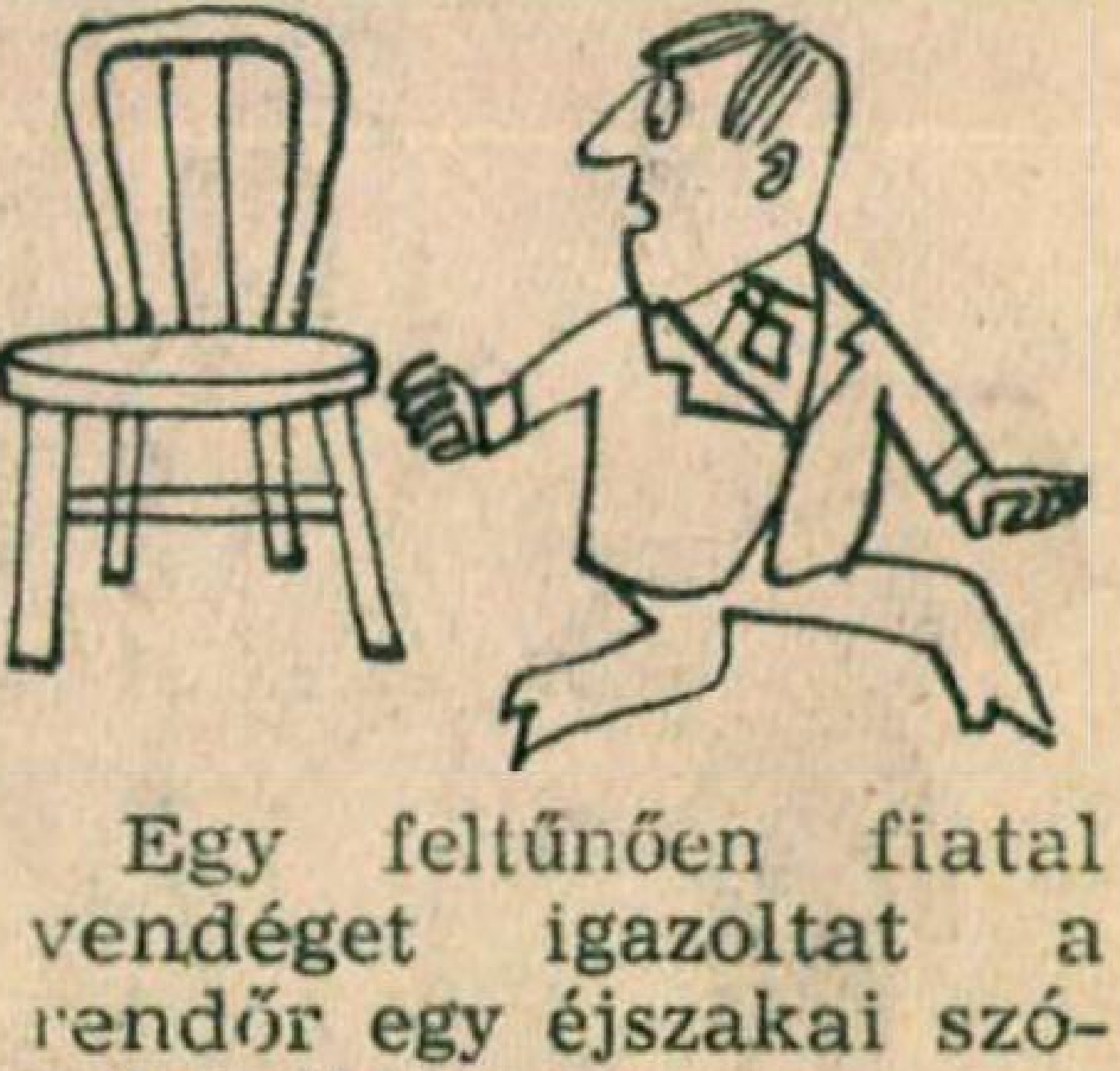

Egy feltűnően fiatal vendéget igazoltat a rendőr egy éjszakai szórakozóhelyen:

Rendőr: Foglalkozása?

Fiatalember: Tanuló.

Rendőr: Milyen tanuló?

Fiatalember: Közepes, de ígérem, jövőre javítok!

Dalmáth Ferenc

ÉLET AZ ŰRBEN

Vasvári Anna rajzai

ŰR-JÁRÓKA

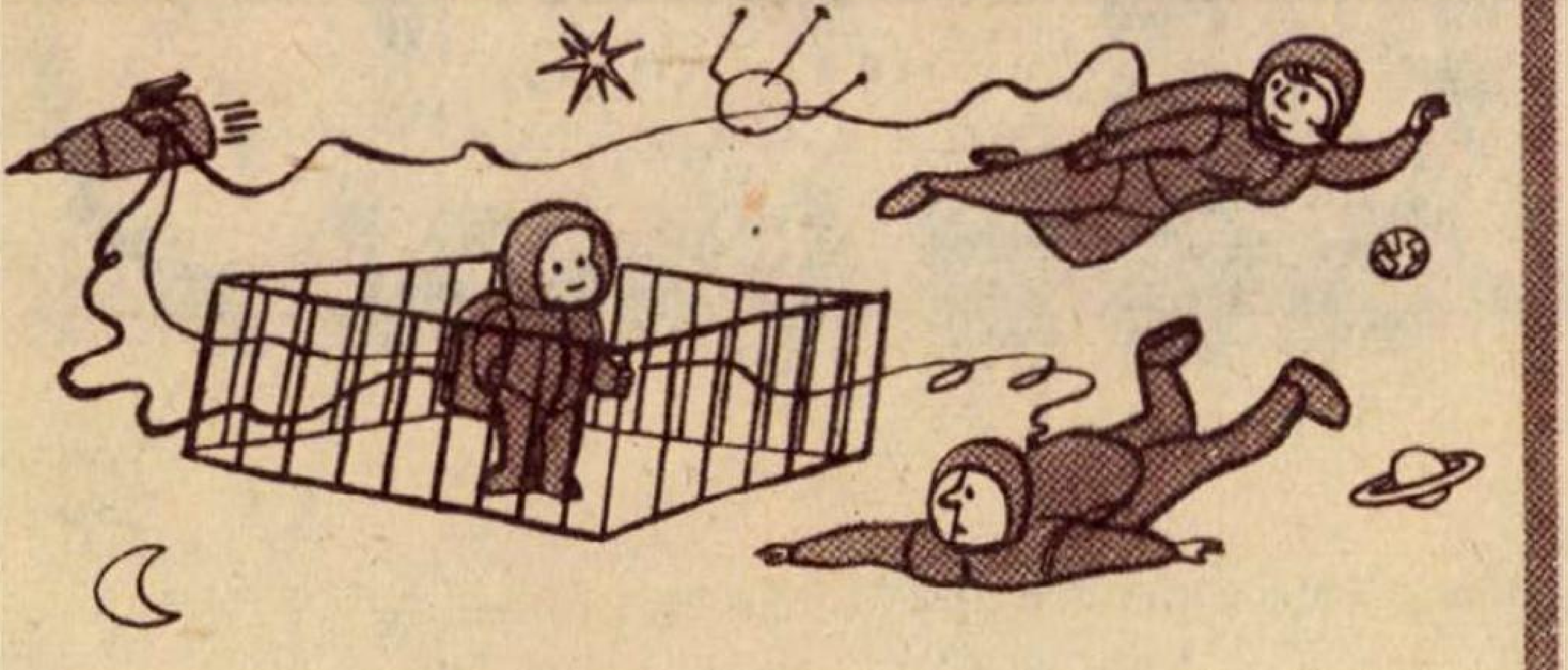

ŰRHAJÓ-STOP

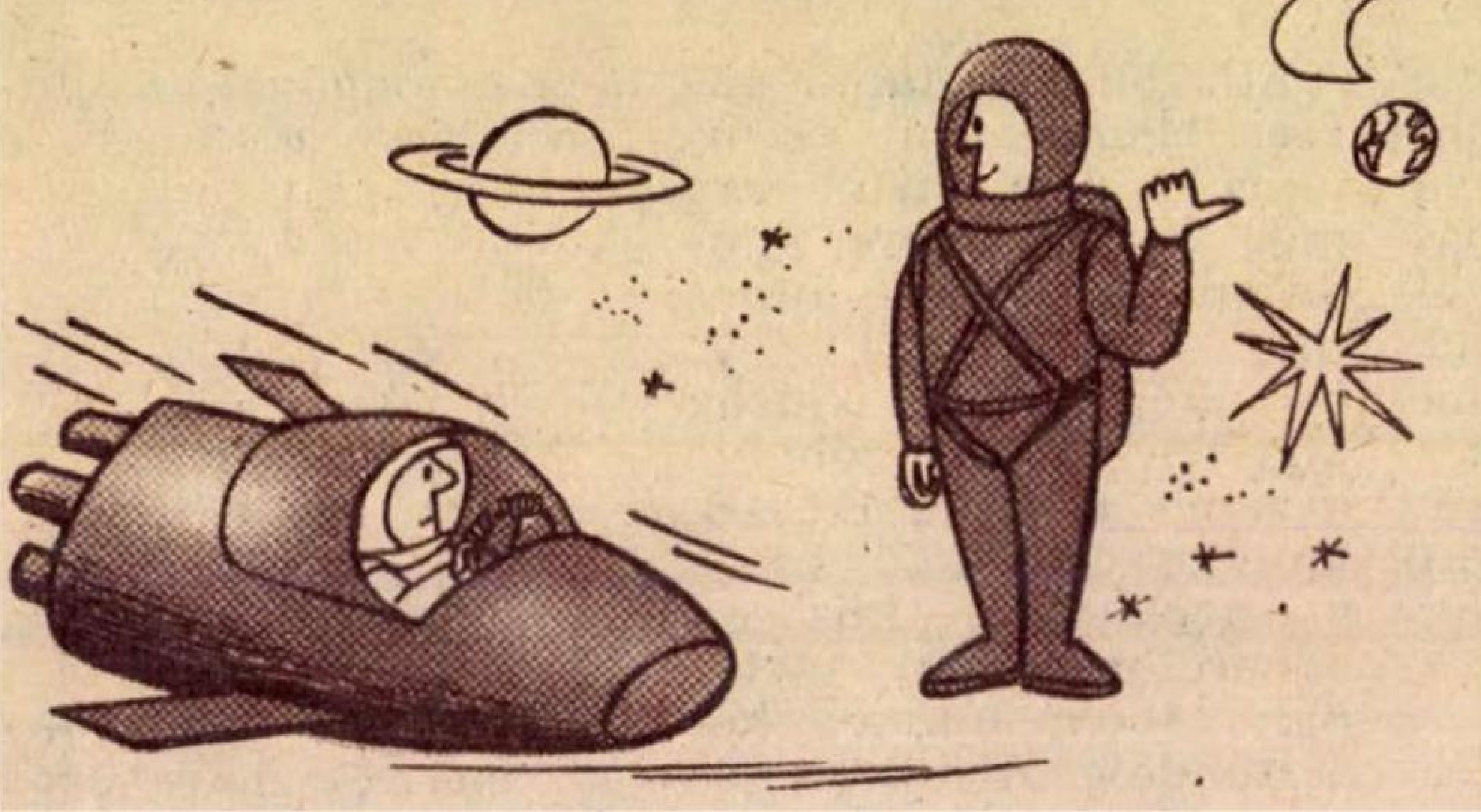

ŰR-SZERELEM

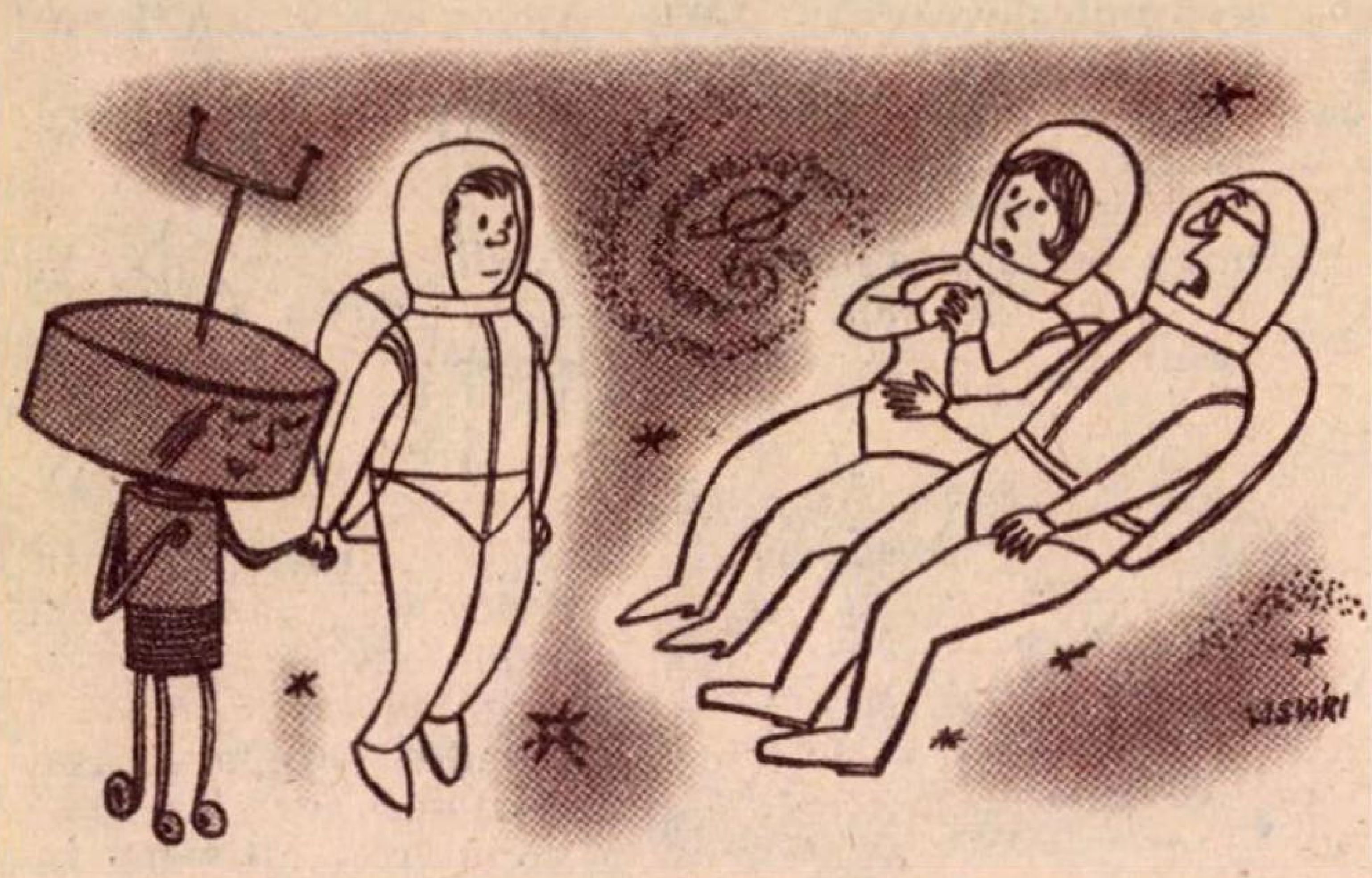

– Legalább a mi Nap-rendszerünkről való? . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NINCS JOBB DOLGUK?

Ezt a kérdést akkor tettük fel magunknak, amikor elolvastuk a Budapesti Bútoripari Vállalat igazgatási osztályának több száz példányban elkészített felhívását a vállalat ügyviteli dolgozóihoz.

A felhívás tartalmazza a telefonálással kapcsolatos legfontosabb tudnivalókat.

Íme, néhány fontosabb tudnivaló:

„Nyugodtan és értelmesen beszéljünk. A hangerőt úgy kell beállítani, hogy munkatársainkat ne zavarjuk. Ne »halló«-val vagy »tessék«-kel jelentkezzünk, ne azt kérdezzük, hogy »kivel beszélek?«, hanem köszönjünk, és nevezzük meg tisztségünket."

Figyeltetek, gyerekek? Nyugodtan és értelmesen beszéljetek, ezt kéri tőletek az igazgatási osztály, és ne feledkezzetek meg a hangerőről! És semmi „halló", meg „kivel beszélek?", hanem köszönni szépen a bácsiknak, néniknek.

A felhívás így folytatódik:

„Ezek után kérdezzük meg, kivel beszélünk, és ha nem értjük, kérdezzük meg udvariasan még egyszer . . ."

Úgy bizony! Ha nem értjük, kivel beszélünk, kérdezzük meg udvariasan még egyszer . . . Látjátok, ha most nincs igazgatási osztály, sose tudtátok volna meg, hogy mit kell csinálnotok akkor, ha valakinek nem értettétek meg a nevét a telefonban . . .

Szűr-Szabó József rajza

Pápaszemes kígyó

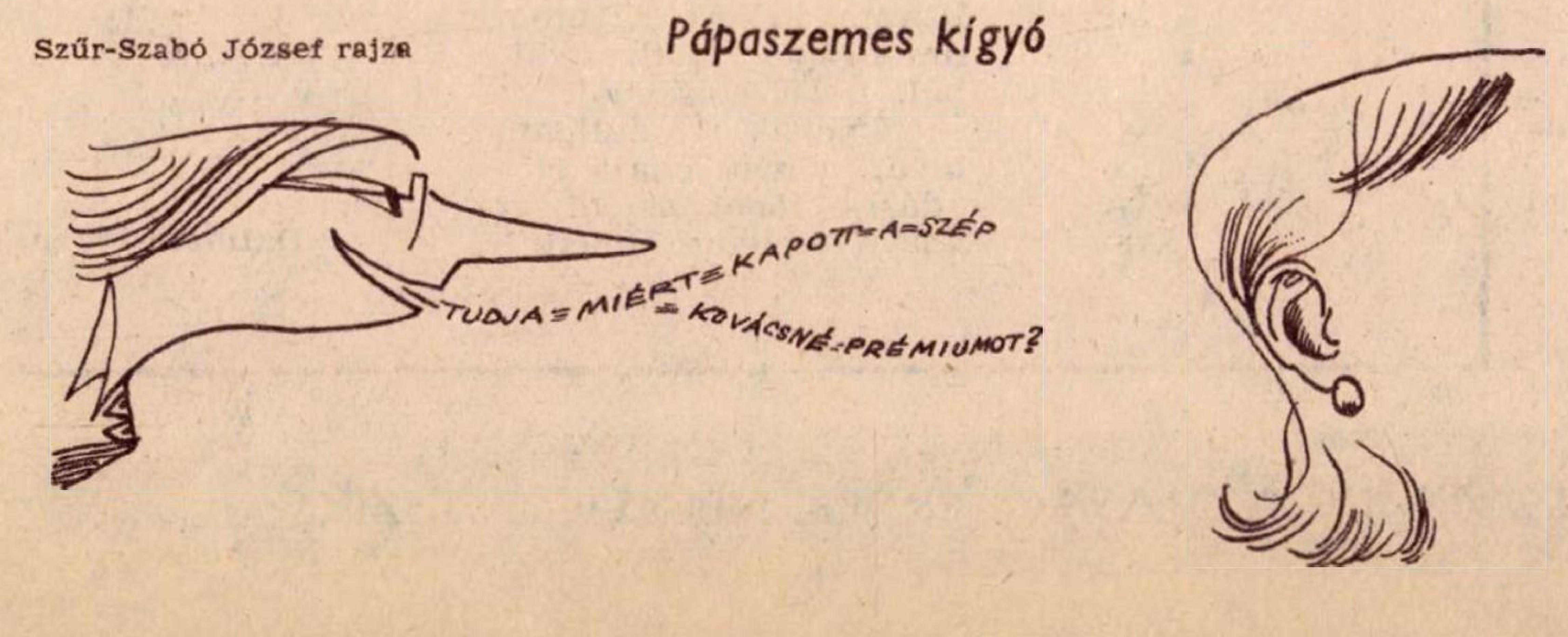
TUDJA = MIÉRT = KAPOTT = A = SZÉP = KOVÁCSNÉ = PRÉMIUMOT?

E heti hirdetéseink

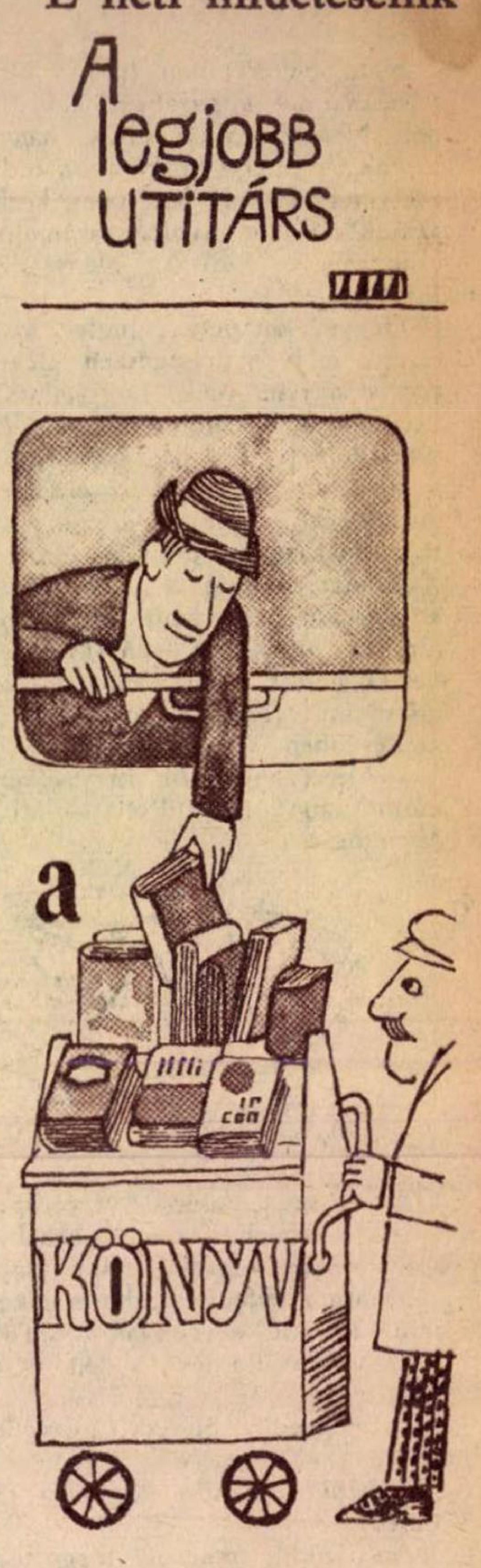

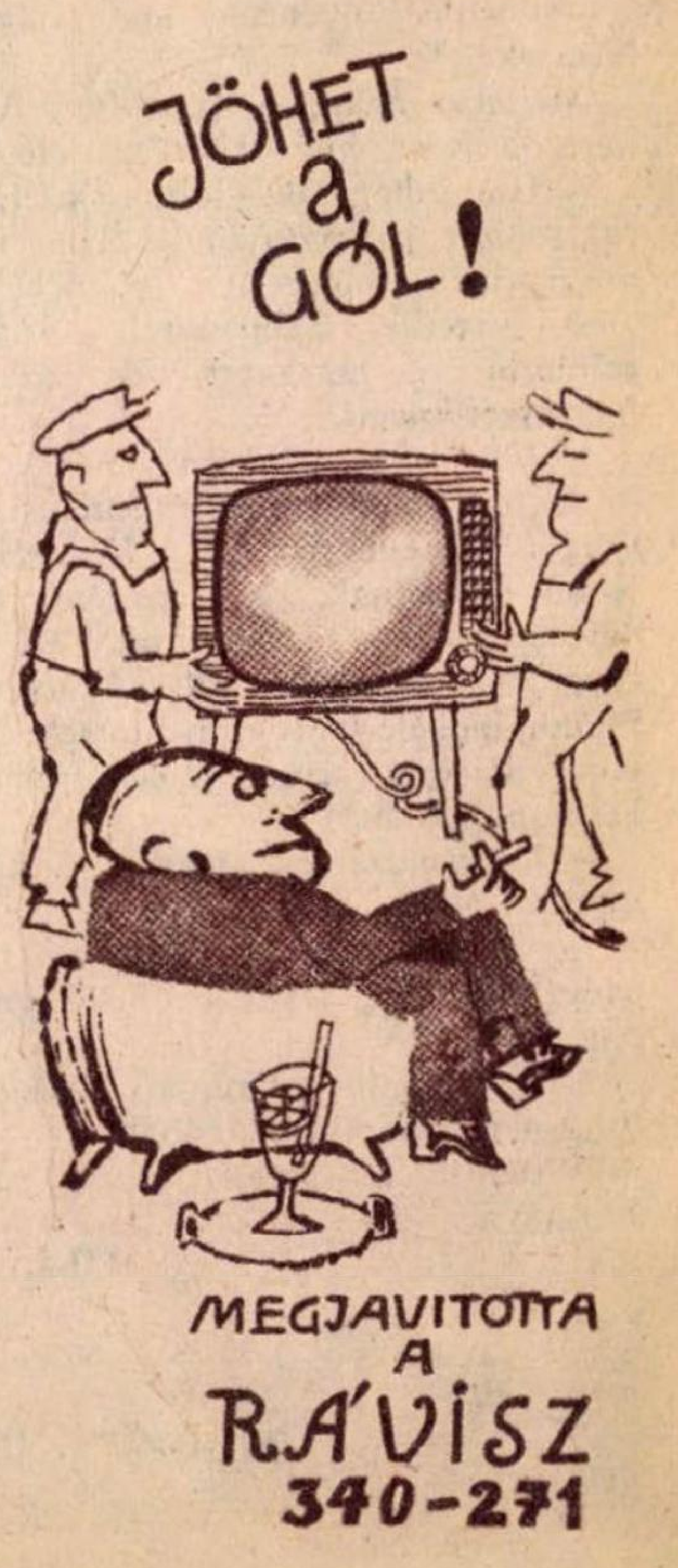

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GOMB

A napokban vásároltam egy végiggombolt pongyolát. Lakásunk ebből kifolyólag hamarosan olyanná vált, mint az erdő lombhullás idején. A legváratlanabb helyeken gombba botlott az ember. A ruhadarabon mindössze tizenkét gomb volt, ennek ellenére jutott a rekamié, az íróasztal és szinte valamennyi szék alá, sőt még a levesbe is.

Amikor már ott álltam abszolút gombtalanul, gombolkozó, azaz gondolkozó emberfő lévén, eltöprengtem azon, vajon mi az oka, hogy míg különben a ruhát úgy varrják, mintha az örökkévalóságnak szánnák, csak olló, kés, feszítővas kollektív munkájával lehet egy-egy varratot fölfejteni, addig a gombot lenge, mulandó bájjal csupán egy jelképszerű cérnaszállal lehelik a holmihoz.

A dolog nem újkeletű. A konfekcióipar egyik legősibb tradíciói közé tartozik, hogy a gombot és a ruhát csupán az imádság tartja össze. És lehetséges, hogy épp itt van elhantolva a magyarázat is.

Elképzelhető, hogy a sötét középkor mélyén az inkvizíció így tette próbára az eretnekségre gyanús egyént. Ha elég erős a hite és az imádsága, akkor nem szakad le a gomb, és megmenekül a kínhaláltól. Ha nem, nem csupán a gombot veszítette el, hanem a fejét is.

Vélelmezhető az is, hogy a konfekcióipar ezzel a módszerrel harcol a babona ellen. Így kívánja meggátolni, hogy ha kéményseprővel találkozik az ember, gombjához kaphasson.

Nem lehetetlen az sem, hogy egyszerűen így okoskodik: gombház sej, ha leszakad...

Leszakad...

K. M.

Színvonalkülönbség

Sajdik Ferenc rajz

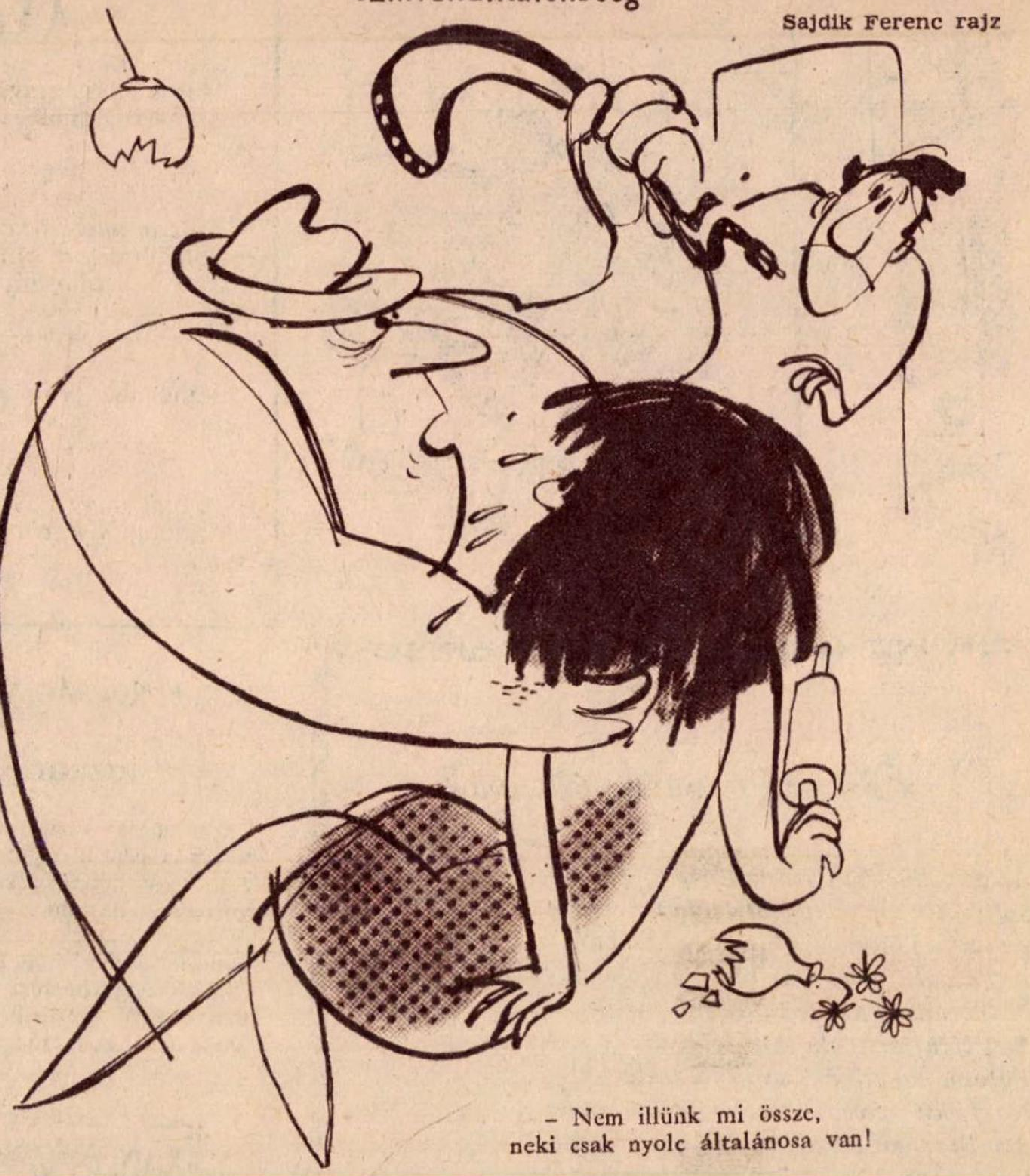

– Nem illünk mi össze, neki csak nyolc általánosa van!

HIVATALOS ELJÁRÁS KÍSÉRTET ELLEN

A tények alábecslése, ha azt mondjuk, hogy az angolok *hisznek* a kísértetekben. Az igazság az, hogy az angoloknak *vannak* kísérteteik. Így például a Kent-grófságbeli Walterdales kisvárosban a Maxted-család kénytelen volt kiköltözni házacskájából egy rendkívül rakoncátlan kísértet tűrhetetlen viselkedése miatt. A család tagjai rokonoknál helyezkedtek el. Mr. Sidney Maxted kereskedelmi ügynök így nyilatkozott a londoni „Daily Mirror"-nak:

– Ezt a helyzetet nem lehetett tovább bírni! Párnák repültek az egyik ágyból a másikra, villanylámpák aludtak ki ok nélkül.

A városi hatóságok a lap tudósítása szerint elhatározták a kísértet kilakoltatását. Ha angol kísértetről van szó, akkor nyilván nem áll ellen a hivatalos eljárásnak. A Maxted-család ekkor nyugodtan hazaköltözhet, mert a hajléktalan kísértetek sorsa már nem az ő gondjuk.

Itt a tavasz!

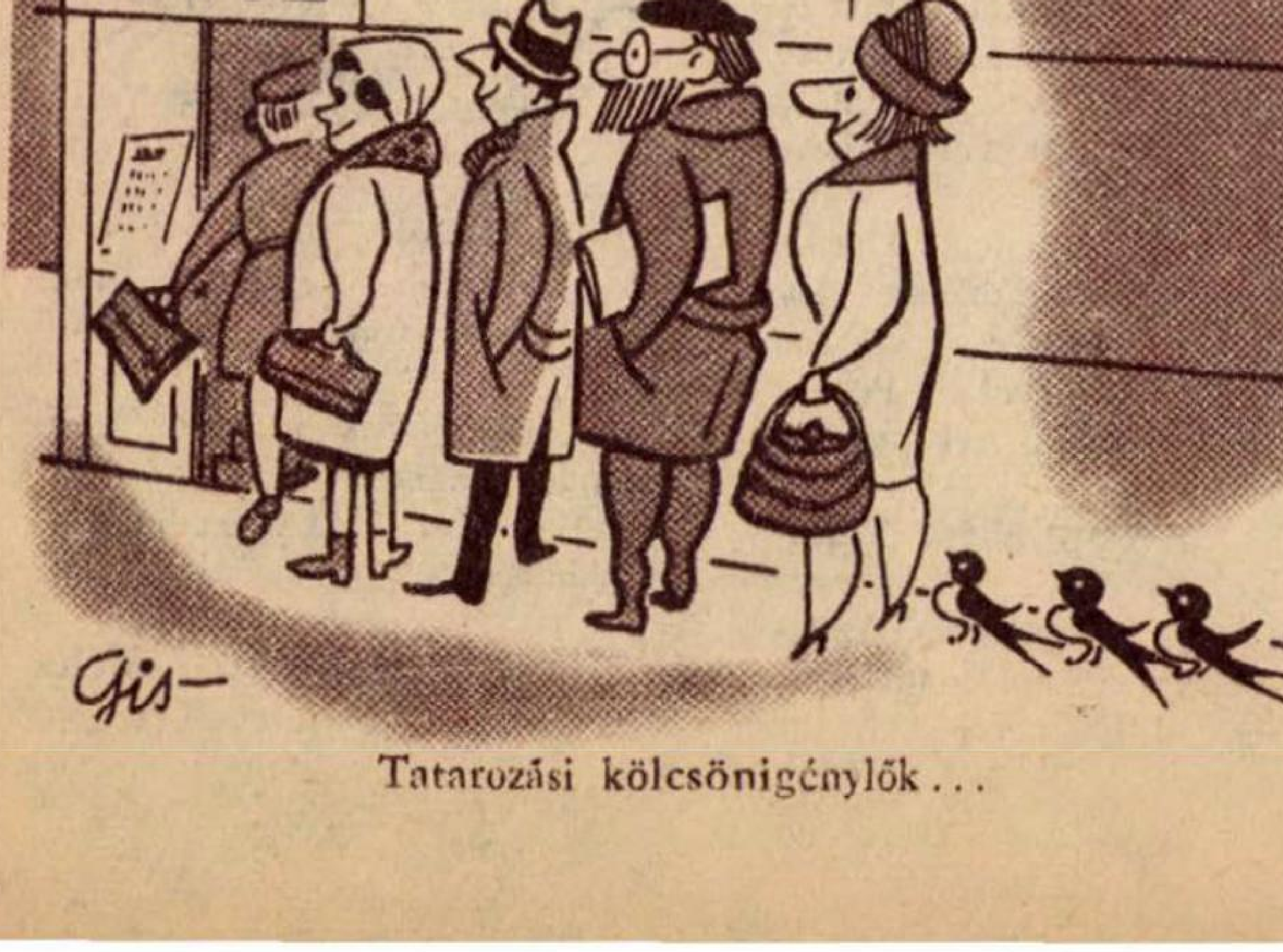

Tatarozási kölcsönigénylők...

A főnök reggelije

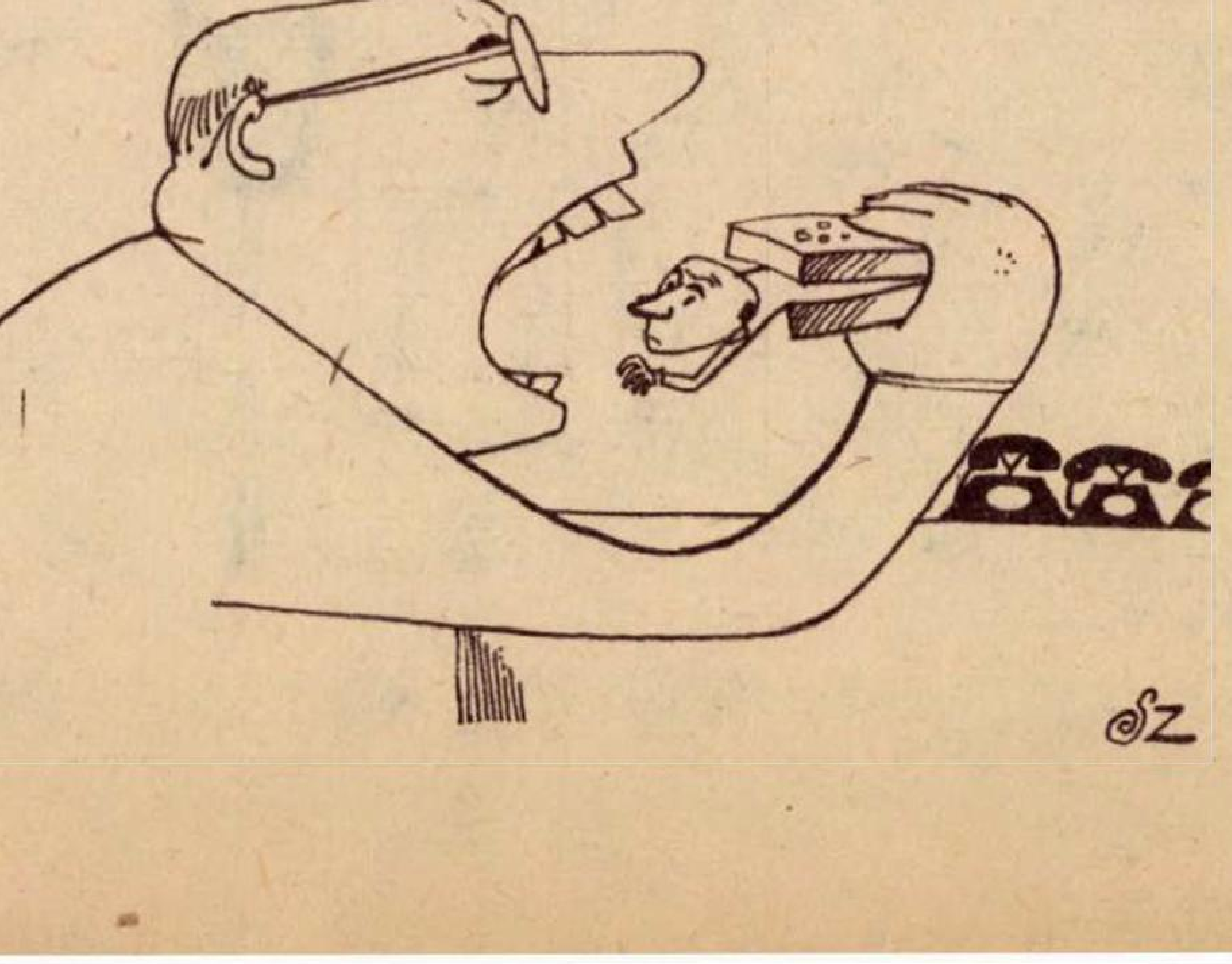

Csendháborítás

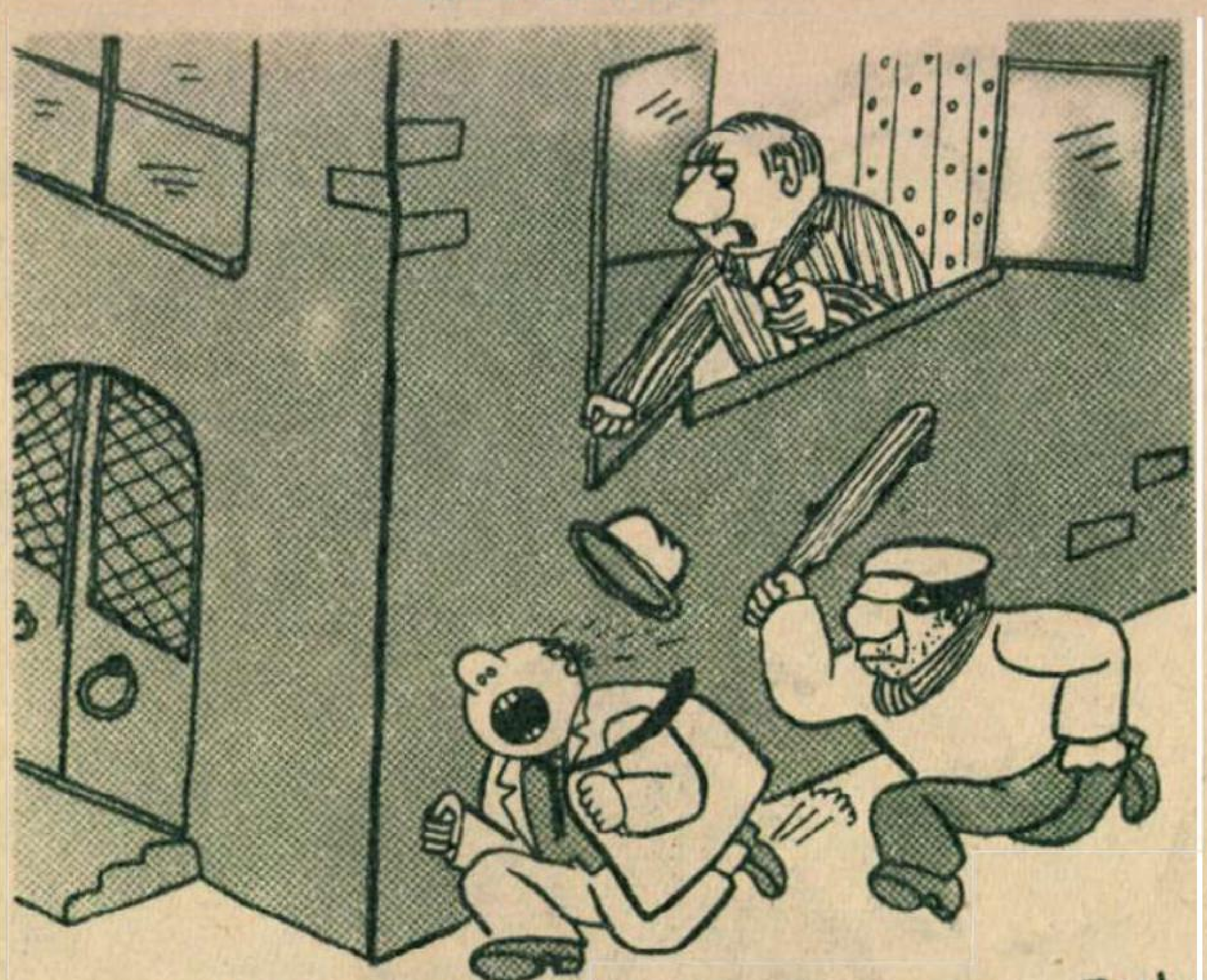

– Mit üvölt? Már elmúlt tizenegy óra!

Ének egy zseniális újításról

Az autóbuszban tudvalevően
Sokféle újítás van születőben,
Ám a leghasznosabb nyilvánvalóan
Az, amely most van felvirágzóban:
Majd minden ülő kalauznő mellett ül
Egy ifjú férfi, aki szüntelenül
Fülébe súgdos és csapja a szelet
Neki, kit szíve, szeme, ajka szeret —
S miközben a kalauznő jegyet kezel,
Ő suttog: „Ugye meg nem feledkezel
Tegnapi szent ígéretedről, drágám,
Ma este, ugye, a szokott helyen vársz rám!?
S a kislány alig nézi meg a jegyet:
Inkább csak őt, akit szíve eljegyzett!
Örömestebb kezeli a jegynél Őt:
Hát nem szebb öröm kezelni egy élőt?!

G. J. T.

Alkoholizmus ellen

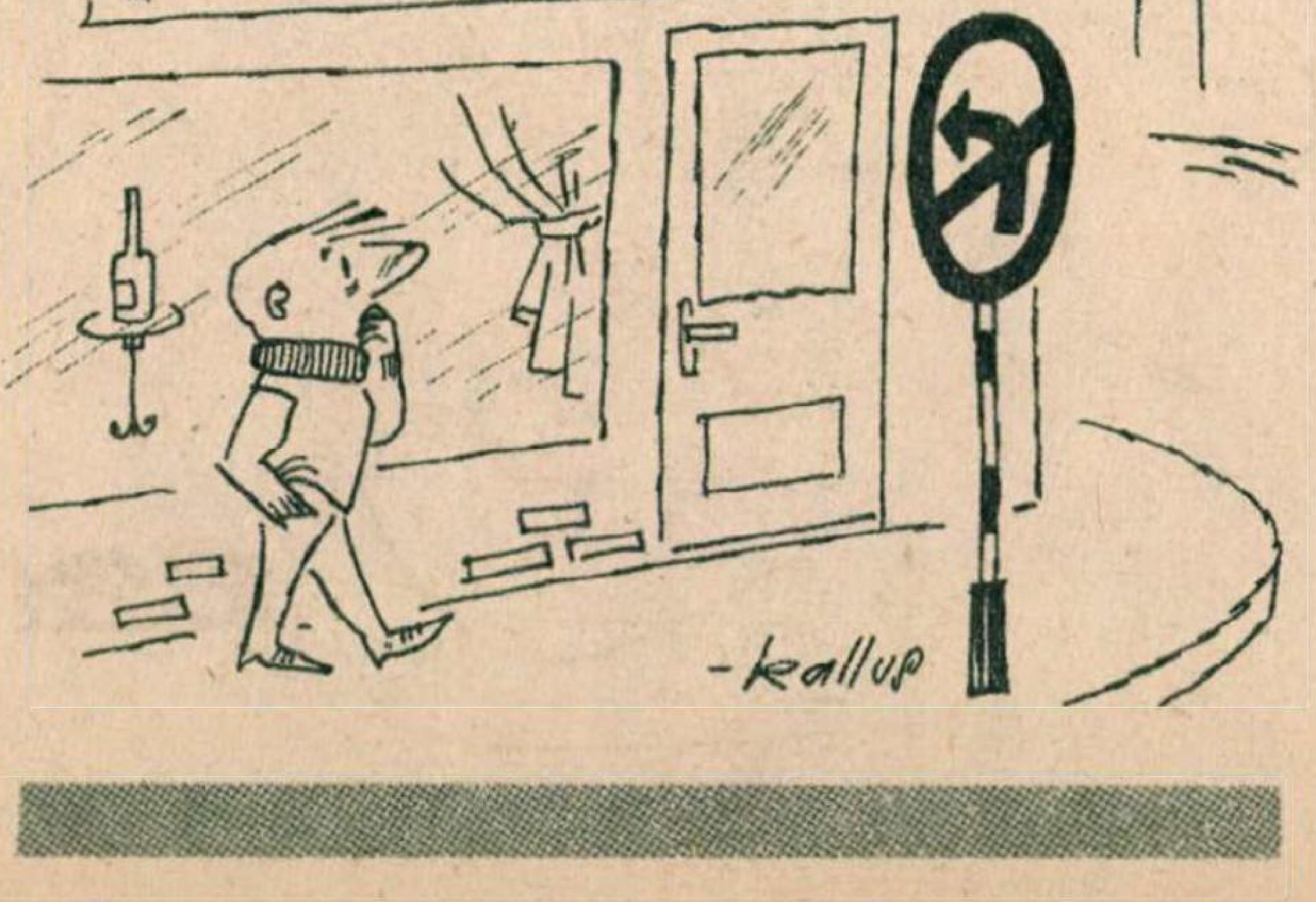

Mindenféle

Magas állás, magas fizetés, magas vérnyomás.

*

Z. azzal büszkélkedik, hogy legföljebb ártott embertársainak, de sohasem untatta őket.

*

Mindenben van valami tökéletes.

*

A tudomány a véletlenben is kimutatja a törvényszerűséget.

*

A bosszú irodalmilag, művészetileg és zeneileg hatásosan ábrázolható rendkívül alantas érzés.

*

A tudomány folyamatos fejlődését biztosítja az az örvendetes tény, hogy azt is meg lehet szokni, amit nem lehet megérteni.

*

A Földtől néhányszáz kilométerre már megbecsüljük a levegőt.

F. L.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MUZEOLÓGUS A TAKARÉKOSSÁGÉRT

Háromezer forinttal csökkentették a pénzügyi keretemet azzal, hogy takarékoskodjam. Jogosnak tartottam az intézkedést, és haladéktalanul nekiláttam a feladat megoldásának.

A kőzetgyűjtéshez és az ősmaradvány gyűjtéshez polyetilén zacskó kell, mert a „minta érték nélkül" zacskó szétázik, és a gyűjtött anyag tönkremegy. Eddig az ősmaradványokat „Jó étvágyat!" felírású uzsonna zacskókba tettük. Ezek darabja két forint húsz fillér, de az ősmaradvány e felirat nélkül is kitűnően tárolható volna bennük. Csináltatok tehát négyszáz darab zacskót – ennyi az évi szükséglet – felirat nélkül, ez biztosan sokkal olcsóbb lesz.

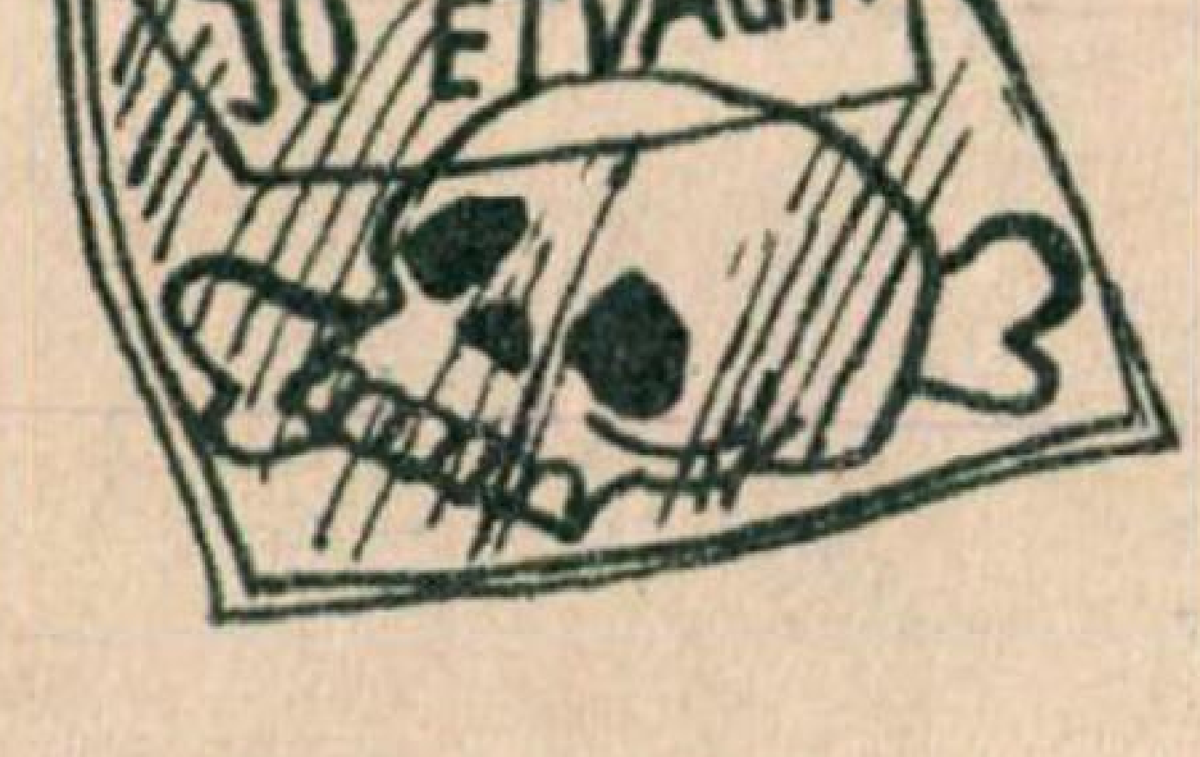

Telefon a Műanyagfeldolgozó Htsz-hez. Már nem ők csinálják, forduljak az Ozalid Vállalathoz, illetve a Csomagolóanyaggyárhoz.

Telefon a Csomagolóanyaggyárba. Válasz: a megrendelési negyedév előtt hetven nappal a Papírellátó Vállalat vevőszolgálatához kell benyújtani a megrendelést, ezer darabnál kisebb tétellel nem foglalkoznak, viszont az ezer darab csak 109 forintba kerül. Heuréka! Potom ár, és lesz másfél évi tartalékom!

Telefon a Papírellátó Vállalathoz. Tekintve, hogy csak ezer darabról van szó, nincs szükség hetvennapos előrendelésre, viszont engedélyeztetni kell az Országos Tervhivatallal. Ezt ők elintézik, ha írást viszek a Csomagolástechnikai Intézettől, miszerint az ősmaradványoknak és a kőzeteknek megfelelnek a polyetilén zacskók.

Telefon a Csomagolástechnikai Intézetbe. Felelet: kérvényben indokoljam meg, hogy miért éppen polyetilén zacskóra van szükség. Ők majd kikísérletezik, az eredményről írásban értesítenek.

Kérvényírás. Kérvény személyes átadása a Csomagolástechnikai Intézetben, hátha gyorsítható az ügyintézés. Indokolás elfogadva, azonban írás kell az illetékes főhatóságtól, hogy polyetilén keretünk megterhelhető. Ha igenlő lesz a válasz, majd postán megkapjuk az engedélyt.

Telefonok jobbra-balra! Ki lehet a Művelődésügyi Minisztériumban a polyetilén ügyek előadója?!

. . .

Estére: teljes siker! A kőzetek és az ősmaradványok a Papírárugyártól kapnak majd kétezer darab felirat nélküli zacskót. Öt évre is elegendő lesz.

A tudományos kutató fáradtan, de elégedetten sóhajt fel:

– Ez igen, ez eredményes munkanap volt!

dr. Nyirő Réka
muzeológus

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CSAVARMENET HÁROM MENETBEN

Van egy szifonpalackom, még a régiekből. Sok ezerszer csavartam le a fejét a nyakáról, meg vissza, nem csoda, ha vagy 10 év alatt nincs neki menete. De nekem van menetem, bőven, amint kiderült.

Ez nem az én ügyem. Ez nagyon is közügy, mert csak Budapesten legalább százezer ilyen flaskó van – a padláson, lomtárban. Mert használni nem lehet, s megjavíttatni sem. Egy palackot csak 100 Ft-jával számítva tehát *10 milliónyi értékről van szó.* Ennyit ér. Illetve nem ér semmit. De miért? Tartsunk sort.

I. menet

Nyakon fogtam a menettelen flaskót, s elmeneteltem vele a Drégely utca 19-be. Merthogy tavaly ott „beszéltek" neki azzal a makacs fejével, amely nyomásra nem volt hajlandó szódavizet köpni, ám nyomás *nélkül* folyvást csöpögött, szörtyögve, mondván: ha nem csurran, cseppen. Ott megtudtam, hogy már nem itt van a beteg flaskók klinikája, hanem a József körút 72 alatt.

II. menet

Benyitok a műhelybe. Ám az ajtóval szemben tábla díszlik: MENETET NEM JAVÍTUNK! A műhelyben egy árván lézengő fiatalemberhez fordulok, akinek százezernyi ilyen flaskót kellene megjavítania. „Hát akkor mit csináljak vele?" „*Dobja el*" – tanácsolta kedvesen. Mivel pedig csaknem *minden* régi palack ilyen „javíthatatlan", tehát *mindenki* dobja el, ugyebár. Új flaskó pedig *nincs*, nem kapható sehol. Nem is gyártják. De én nem fogadtam meg a szíves tanácsot. Ellenben odajárultam a műhely előtt diskuráló sofőrökhöz, s előadtam nekik – mint holmi szakembereknek – a keservemet. „Ez gyerekjáték, kérem – mondja az egyik. – Megadom egy géplakatos címét, aki megcsinálja". „Messze van innen?" „Dehogyis. Öt percre."

III. menet

Nyakon ragadtam a flaskót s elindultam. (A sofőr igazat mondott. Valóban öt perc volt az út. *Autón.)* Beállítottam a kis géplakatos-műhelybe. „Nem nagy dolog, kérem" – mondta a fiatal mester, és néhány forintért takarosan megcsinálta a menetet. Ez volt a negyedik menet. És most bátorkodom megkérdezni: miért nem tudják Szifonéknál ezt az *első* menetben megcsinálni? És még valamit: mint olvastam, azért nem kapható új flaskó, „mert a régieket sem bírták patronnal ellátni". *Nos, most itt a tengernyi patron, minden boltban halomban áll, de nem kell senkinek tán a fele sem, mert a régi palackok a lomtárban hevernek.* Rendben van ez így?

György Ferenc

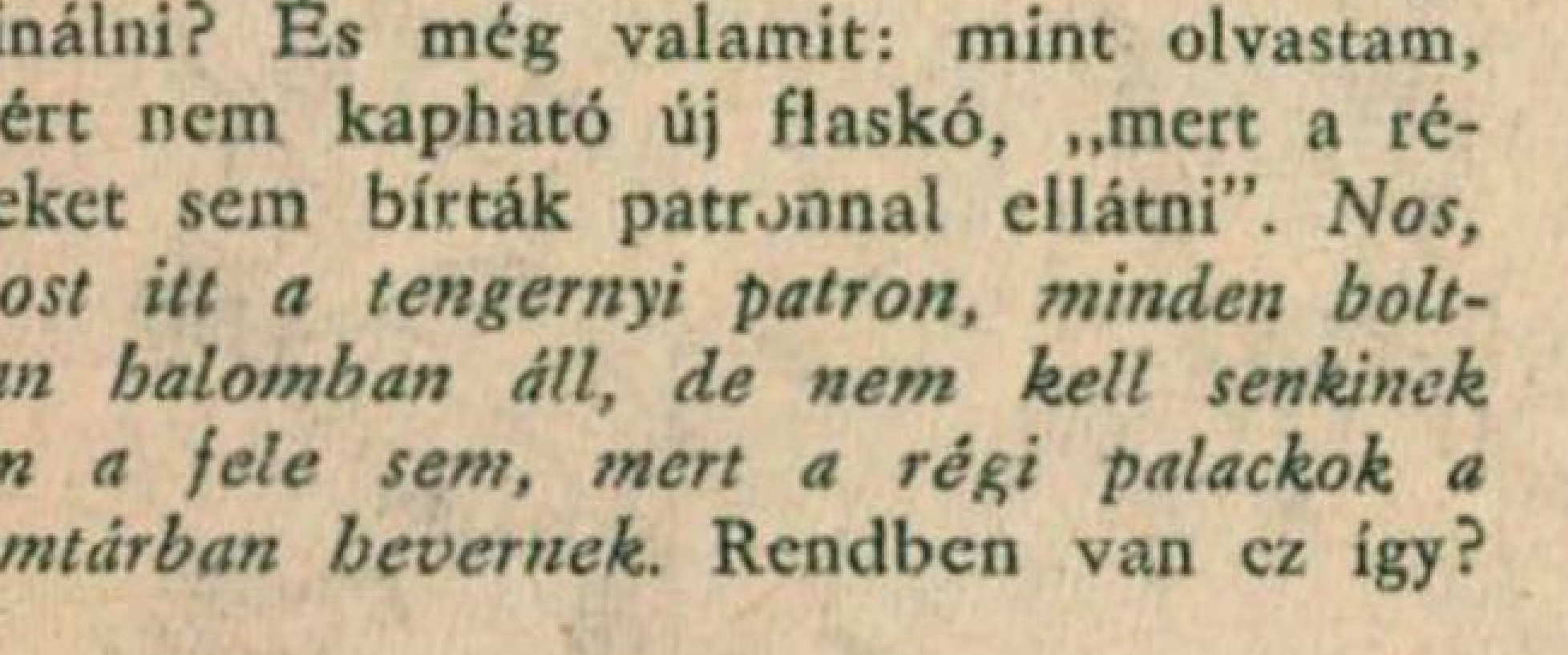

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Milyen címen számítottak Kossuth-díjra?

Sok mindenkiről beszélték, hogy Kossuth-díjat kap. Én még csak szóba se kerültem. Gondoltam, ez a hallgatás jelent valamit.

B. E.

Budapest, XIII., Hegedüs Gyula utca 34.

D. F.

Bátorításra lenne szükségem.

F. L.

Egyszer, amikor vendégek voltak nálunk, bevittem a szobába egy tálcát, nyolc teli kávéscsészével. Ekkor mondta a feleségem: „Fiam, ezért Kossuth-díjat érdemelsz."

(f–p)

Családfenntartó vagyok.

G. Sz.

Megjelent egy aforizmám, amit senki sem értett meg.

K. A.

Csak azért gondoltam arra, hogy Kossuth-díjat fogok kapni, mert nem kaptam Nobel-díjat.

M. Gy.

Mindig nagyon tiszteltem Kossuth Lajos emlékét.

P. L.

Poszthumusz Kossuth-díjra számítottam, mert februárban erősen meg voltam hűlve.

S. P.

Nem gondolkoztam rajta, mert a Kossuth-díjat úgyis indokolással együtt adják.

T. L.

Négykezes

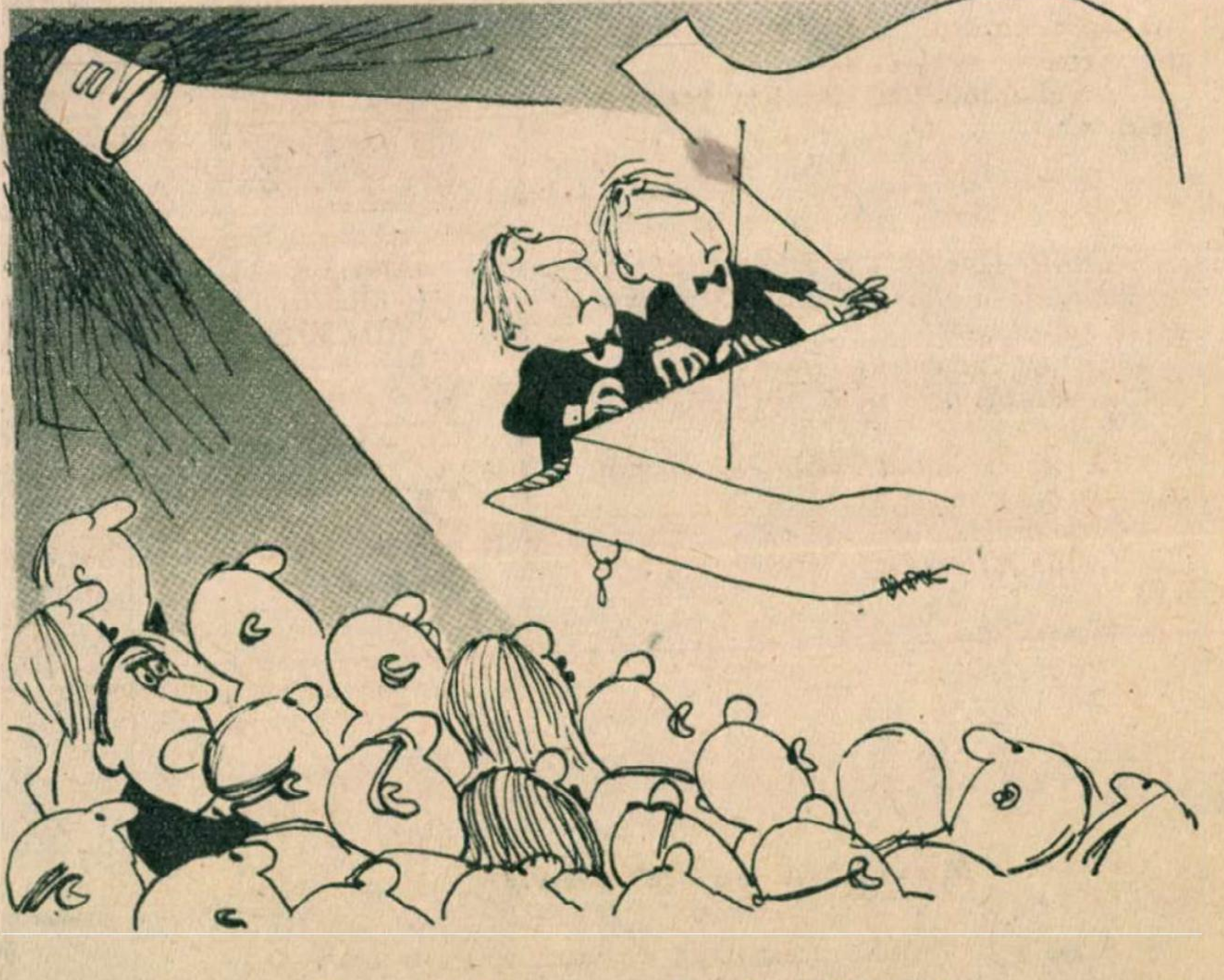

– Nem lenne szabad a zongorával is takarékoskodni!

REKORD!

I. László királyunk leányának, Piroskának esete férjével, János bizánci császárral

A nemrégiben megjelent Képes Krónika c. díszmű 153. oldalán a hibás és hiányos latin szövegben, a szöveg korrekciója után, azt olvassuk, hogy *János* bizánci császár egyszer felesége előtt úgy nyilatkozott, hogy ő – mármint a császár – *parancsol* II. István magyar királynak, mert a magyar király neki *hűbérese.* A császárné a császári férjnek ezt a kijelentését István *tudomására hozta,* amiért a császár *megfeddette* feleségét.

Ezzel szemben mit olvasunk a párhuzamos magyar fordításban? Ezt:

Mauritius bizánci császár egyszer felesége előtt *szidalmazta* István királyt, mondván róla, hogy *disznó ember.* S amikor felesége *ellene mondott,* a császár a császárnét *megverte.*

Ez a fordítás aztán jól sikerült!

J. L.
kandidátus

Tavasz

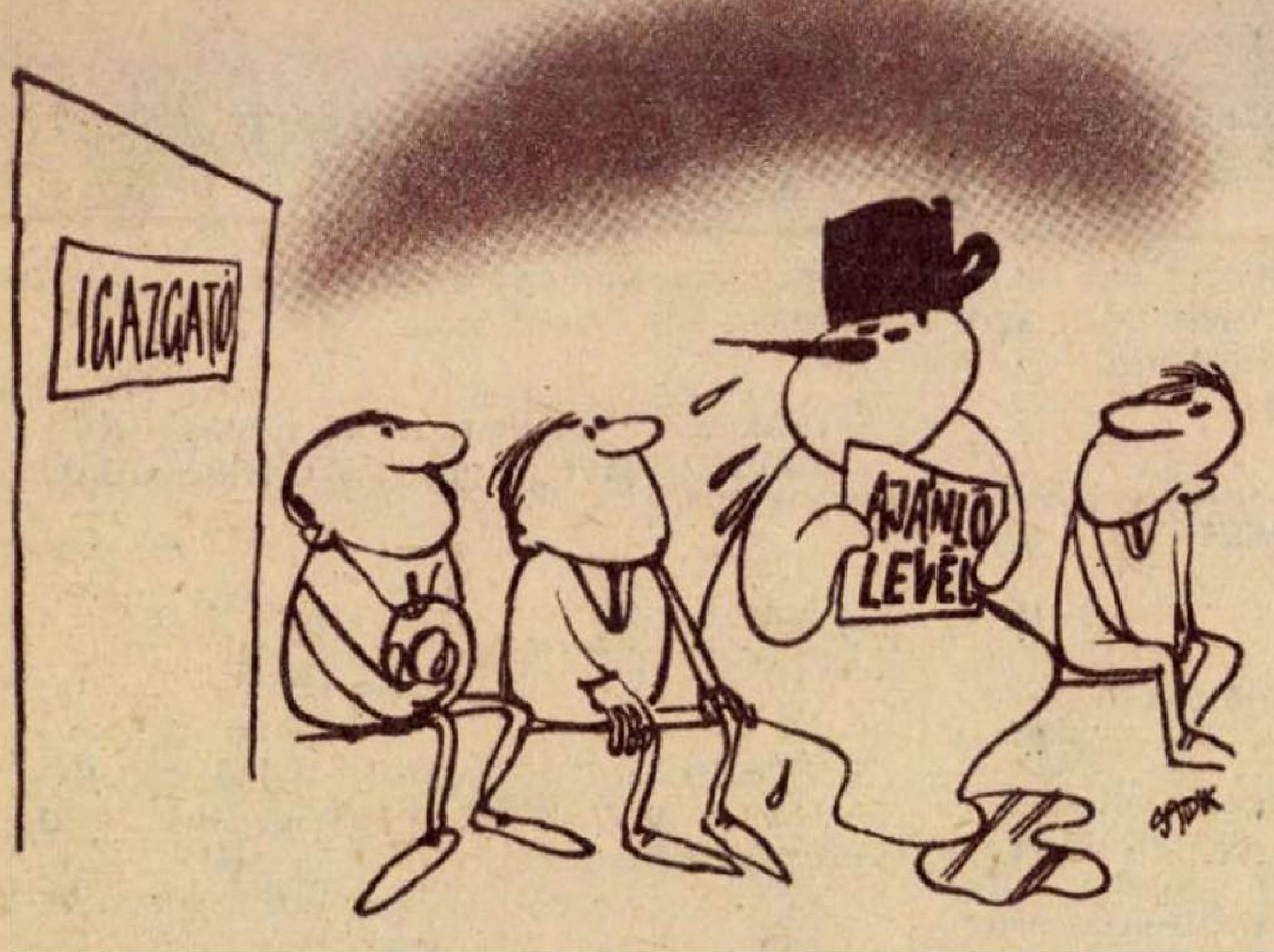

Az igazi feltűnés

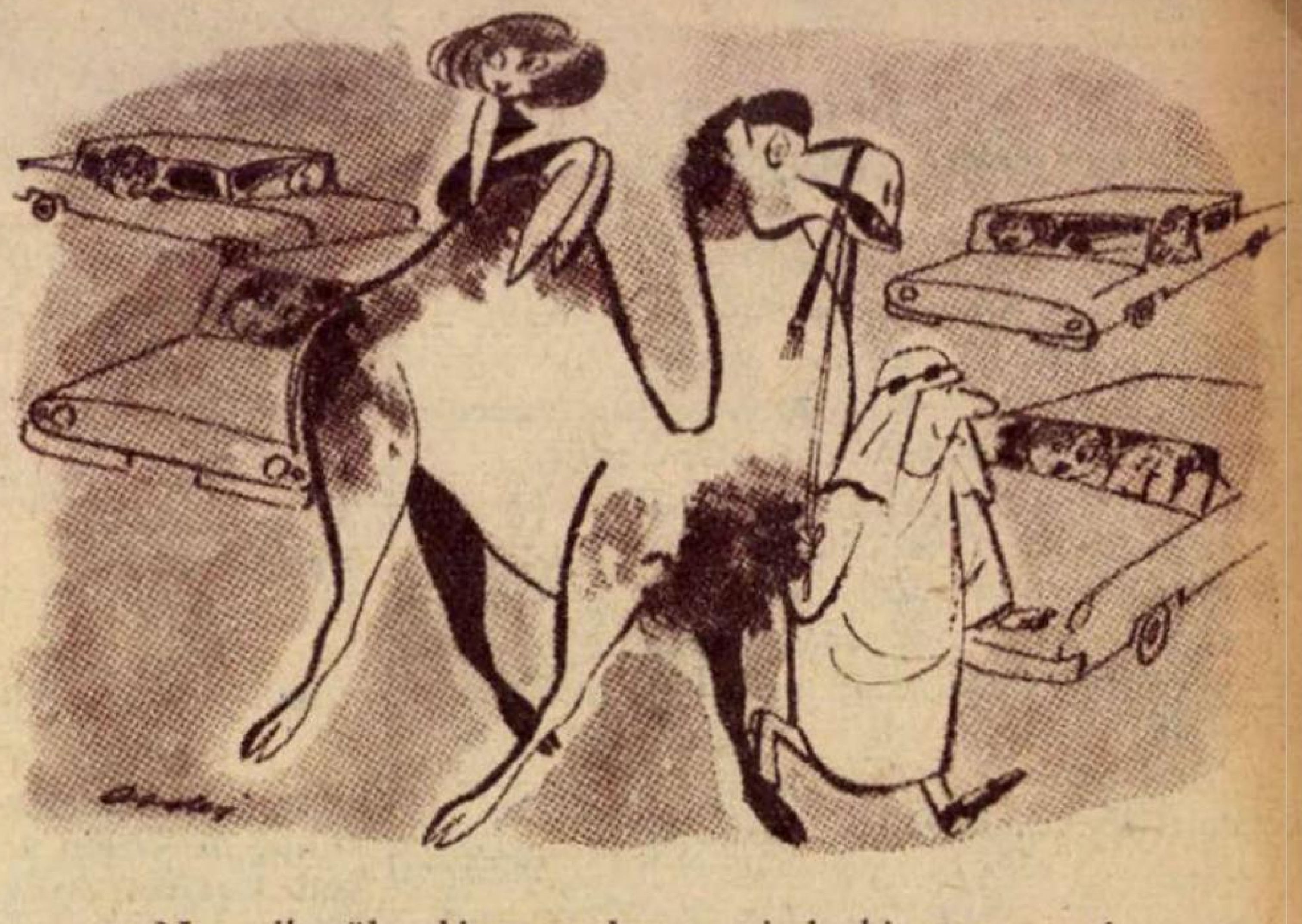

– Na, sikerült elérnem, hogy mindenki engem néz...

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A férj így szól szép feleségéhez:

– Irén, én attól félek, hogy a Ferikének nem én vagyok az apja.

– Megbolondultál? Pont a Ferike a tied!

*

A tanító igyekszik a csoda fogalmát érzékeltetni a diákok előtt. Megkérdi egyik tanulóját:

– Mi az, ha valaki leesik a toronyból, és semmi baja nem történik?

– Véletlen.

– Jó, de ha újból leesik, és megint nem üti meg magát?

– Szerencse.

– De ha harmadszor is sértetlen marad?

– Megszokás...

Kalandvágy

Balázs-Piri Balázs rajza

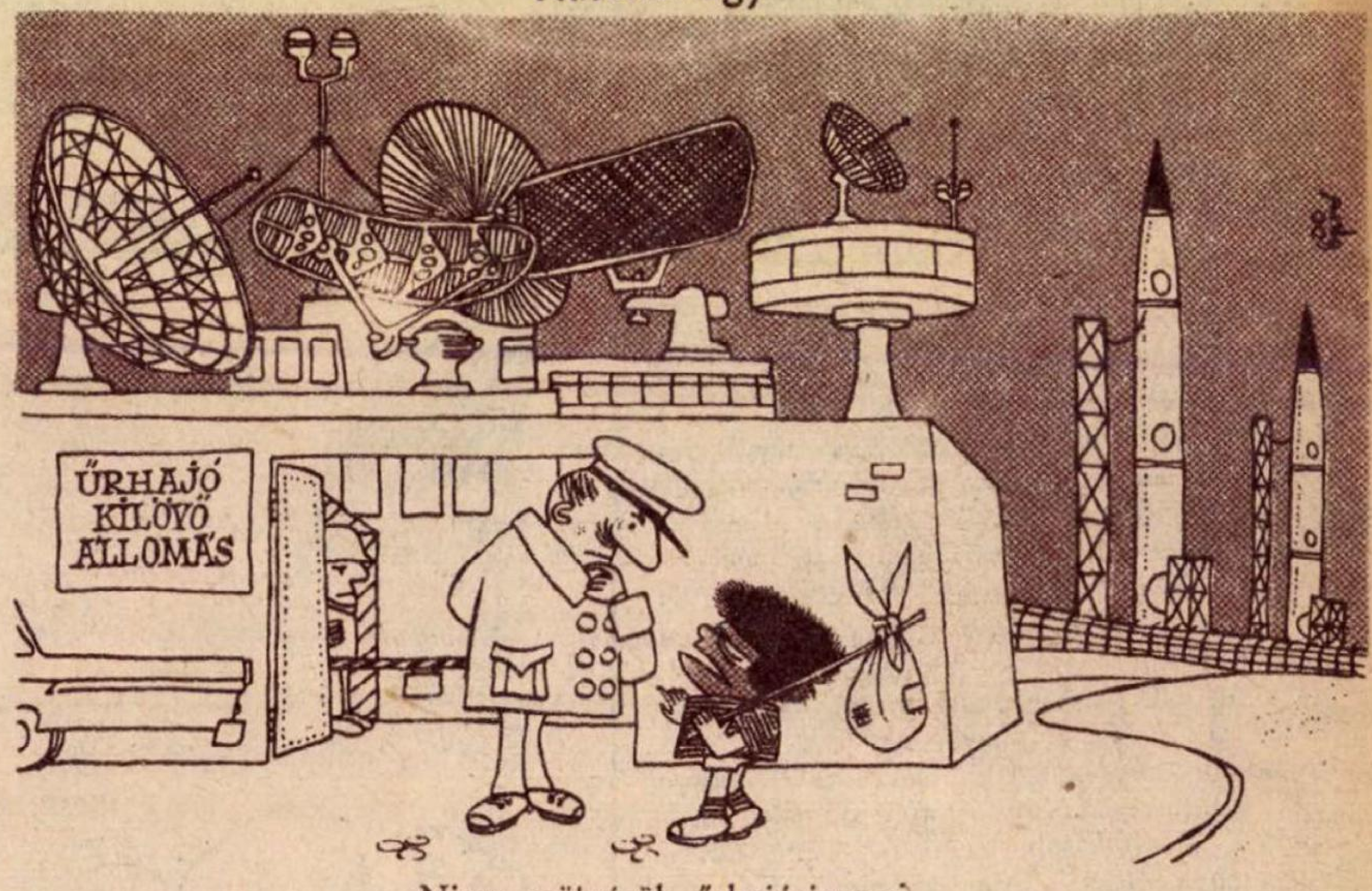

– Nincs szükségük űrhajósinasra?

MŰVÉSZET-E A SZTRIPTÍZ?

Anglia vetkőző artistanőit súlyos méltánytalanság érte a színész szakszervezet részéről. A szakszervezet vezetői közölték a Sztriptíz Szövetség vezetőségével, hogy a sztriptízt nem ismerik el művészetnek. Miss Rhoda Rogers, a Sztriptíz Szövetség főtitkára elmondotta, hogy a határozatba nem nyugszanak bele, s küldöttséget vezetnek a szakszervezetbe.

– A közvélemény mellettünk van! – jelentette ki – Elég különben csak egy pillantást vetni akármelyik nagy festőművész akt-festményére, hogy bárki lássa: a sztriptíz igenis művészet!

A nagy mutatvány

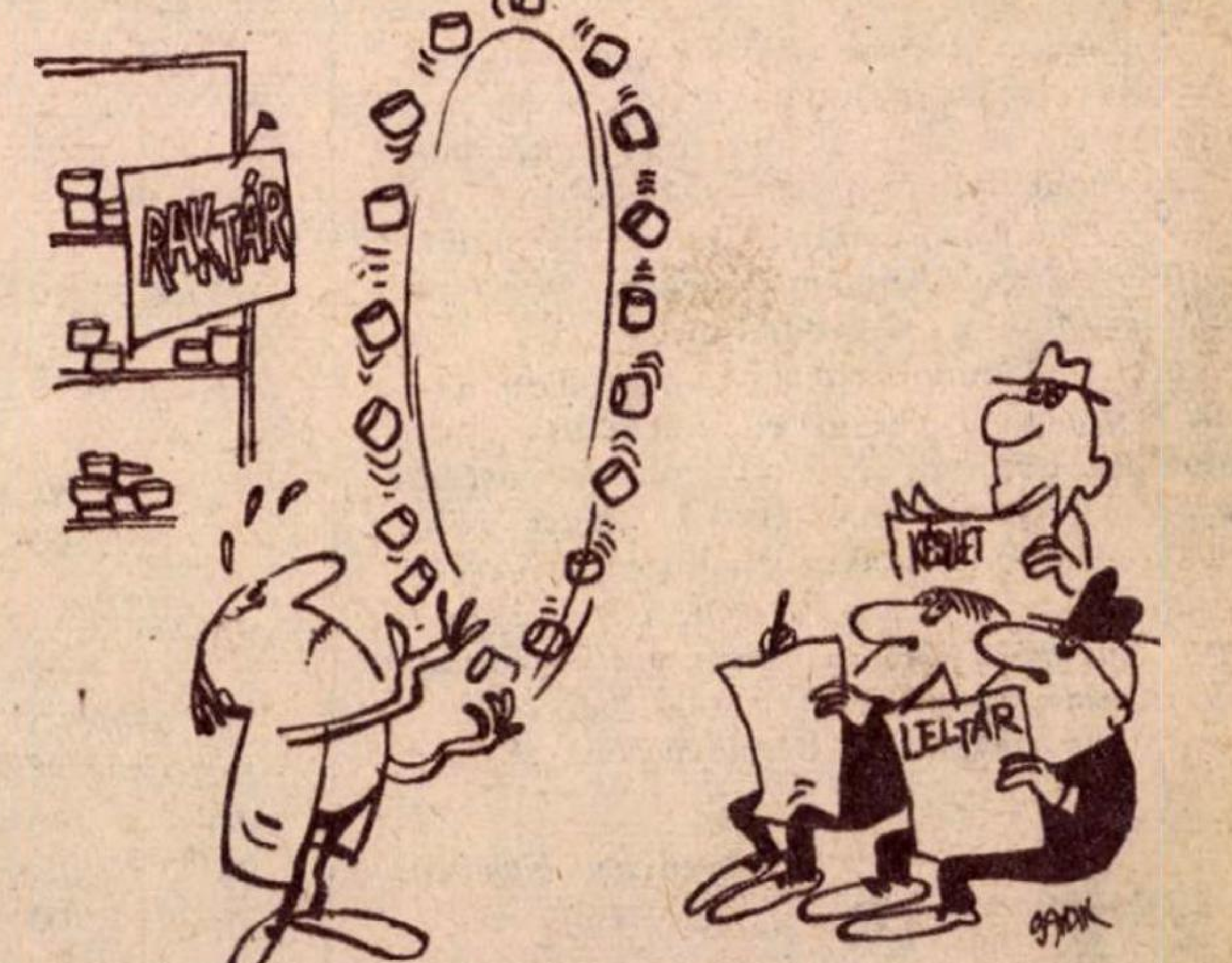

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.2170 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. – 65.7337. – Egyetemi Nyomda, Budapest. INDEX: 25504